

ЕМА ЧЕЙС ОПИТОМЕНИ

Част 2 от „Заплетени“

Превод от английски: Гергана Дечева, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

През последните няколко седмици до знанието ми беше сведена следната крайно интересна информация: жените понякога плачели. Наистина. Плачат, докато четат книги, докато гледат телевизионни сериали, програми за животни, подложени на тормоз и лошо отношение. И на филми. Най-вече на филми. Да седнеш да гледаш нещо, което предварително знаеш, че ще те накара да се чувстваш нещастен и ще ревеш? Няма никаква логика, нали?

Но... няма проблем. Просто ще сложа още една чертичка с тебешира на стената, където си отбелязвам всички неща, които не разбирам в жените. Конкретно в моята приятелка. Да, приятелка. Ди Уорън е вече съвсем официално моя приятелка.

Още веднъж за тези, които не са чули добре — Делорес е моя приятелка. Моя.

Знам, че като го повтарям постоянно, звуча като някоя пощуряла десетгодишна фенка на английския певец Хари Стайлс, но не ми пука. Това беше много трудно извоювана битка. Ако само знаеш през какво чудо минах, за да я спечеля, щеше да разбереш защо звуча така.

Както и да е, да се върна на думата си. Момичетата обичат да плачат, но това не е такава история. Никой не умира, няма натрупани тежки спомени от лошо детство, няма тайни, няма драматични раздели, няма и извратено чукане.

Е. добре де... има малко... нетрадиционно чукане, но от онова, хубавото, което прави хората щастливи, а не мрачни.

Това е историята на един играч, който се запознава с едно лудо момиче. Влюбват се и играчът спира да играе. Завинаги. Сигурно си чувал много такива истории — може би Дрю Евънс, моят приятел вече ти е разказал подобна. Но работата е там, че докато Кейт и Дрю се опитваха да оправят нещата между тях, в същото време се развиваше тази съвсем различна паралелна ситуация между мен и Делорес, за която не знаеш нищо. Така че позадръж малко топката, остани и послушай, независимо че се досещаш за края, защото най-хубавата

част от пътуването е не пристигането на последната гара, а всички онези луди, безумни неща, които ти се случват по пътя.

Преди да започнем, ми се струва удачно да дам малко предварителна информация. Първо, Дрю е страхотен пич. Истински приятел. Най-добър приятел.

Ако се бяхме родили няколко десетилетия по-рано, той щеше да е Франк Синатра, а аз щях да съм Дийн Мартин. Макар че с Дрю сме много близки, мнението ни за жените е доста различно. На този етап на развитието на събитията той се вижда като Вечния ерген. Има цял устав с правила: никога да не води жена в апартамента си, никога да не излиза с жена, която работи в компанията, и правило номер едно: никога да не излиза с една и съща жена повече от един път.

За мен обаче няма никакво значение къде ще ме чукат — у нас, в нейния апартамент, в обсерваторията или на върха на Емпайър Стейт Билдинг.

Ето, на това последното му казвам страхотно приключение.

Аз също съм на мнение, че не е редно да излизам с момиче, което работи в компанията... което е лесно, защото повечето момичета в офиса ми са стресирани, напрегнати, пушат цигара от цигара, пият кафета вместо вода и са меко казано неприятни.

Не ми е проблем да излизам с едно момиче повече от един път, напротив. Мога да излизам много пъти, стига и на двамата да ни е добре.

Понякога си представям как един ден ще се задомя. Брак, деца и всичко там както си е по реда.

Но докато търся госпожица Прекрасна, със страшна сила попадам на всички госпожици Грешка на Природата.

Второ, аз съм от онези хора, за които чашата е наполовина пълна. Нищо не може да ме събори. Имам страхотен живот, добра кариера, която ми позволява да се наслаждавам на всички играчки за мъже предложени на пазара, имам страхотни приятели, родителите ми са малко странни, но пък ме обичат. Думата „емо“ не съществува в речника ми, но за сметка на това YOLO е второто ми име.

Следва малко инфо за Делорес Уорън, или Ди, ако искаш да не си в списъка на враговете ѝ. За днешните стандарти, името е странно, но пък ѝ отива. Тя е различна, необикновена жена, каквато рядко се среща. В най-добрия смисъл на думата. Тя е брутално честна, като

ударението тук е върху брутално. Силна е и изобщо не ѝ пука какво си мислят хората за нея. Вярна е на себе си и не се извинява никога и никому за това каква е и какво иска. Тя е дива и красива — като неопитомен кон, който галопира без седло.

И ето точно къде сгреших. Почти. Реших да я опитомявам. Мислех си, че имам търпението, но я притиснах доста силно, опънах яко юздите. И тя ги скъса.

Нека жените не се обиждат, че сравнявам жената, която обичам с кон. И така да е — примирете се. Това не е приказка, която ще се понрави на полицията по опазване на политическата (междуполовата) коректност.

Малко избързвам с историята. Засега Кейт е само наша колежка, а Делорес е нейната най-добра приятелка — нещо като Шърли ди Лаверне[2]. Познавам Дрю от много години. Всъщност не се сещам за време, когато да не съм го познавал. И никога, абсолютно никога не съм го виждал да се държи така край друга жена, както се гърчи, когато Кейт е край него. Привличането между тях, което в началото беше предимно антагонизъм в най-пречистен вид, се усещаше в атмосферата, вече е придобило физическа форма и размери. Всеки дарен с чифт очи би забелязал, че яко са захапали въдицата.

Всички, с изключение на тях двамата, разбира се.

Кейт е страхотно момиче. Като Делорес. Кейт е... и тук цитирам Еди Мърфи от „Пристигане в Америка“ „момиче, което може да възбуди едновременно интелекта и пениса ти“.

Това вече си го разбрал? Добре. Да започваме тогава.

Животът ми се промени преди около четири седмици. В един нормален, с нищо незапомнящ се ден, ако не броим срещата ми с момиче, което беше всичко друго, но не и нормално и незапомнящо се.

Четири седмици по-рано

— Матю Фишър, Джак О'Шей, Дрю Еванс, а това е Ди-Ди Уорън.

Няма такова нещо като любов от пръв поглед. Просто не е възможно. Съжалявам, ако съм ти разбил илюзиите, но така стоят нещата. Невежеството може и да се усеща като блаженство, но когато обелиш най-горния слой... е... все още нищо не знаеш.

За да обикнеш истински един човек, трябва да го опознаеш — лудостта му, мечтите му, какво го вбесява, какво го кара да се усмихва, силните му страни, слабостите, недостатъците. Четеш ли Библията? Там има един цитат, казват го на всяка сватба: Любовта е търпелива, любовта е винаги блага...? Е, имам собствено виждане по въпроса: любовта е да ти липсва диханието от устата ѝ рано сутринта. Да си мислиш, че е красива дори когато носът ѝ е зачервен и сополив като на елена Рудолф, и косата ѝ е като гнездо. Любовта е да бъдеш с нея въпреки недостатъците ѝ, да ги обожаваш, защото са нейни.

Сега, съвсем друго нещо е похот от пръв поглед. Това вече е много често срещано явление и си е съвсем нормално. Всъщност пет минути след запознанството си с жена, повечето мъже могат веднага да я сложат в една от трите категории: „ще я чукам“; „ще я убия“; „ще се ожена за нея“. Мъжете нямат високи стандарти за първата категория — там минава почти всичко.

Много ми се иска да кажа, че когато видях Делорес за първи път, забелязах нещо романтично в нея — очите ѝ, или пък усмивката, или напевния ѝ глас... но не беше така. Първото нещо, което видях в Делорес, бяха циците ѝ. Винаги съм си падал по големи цици, а този чифт пред очите ми беше фантастичен. Изливаха се от тясната ѝ розова блуза, леко притиснати от материята и така между тях се получаваха перфектно тунелче, за което мечтае всеки един мъж. Отгоре — красива рамка от къса сива плетена жилетка. Преди да обели първата си дума към мен, вече изпитвах похот от пръв поглед към гърдите на Делорес.

И така, да влезем в ситуацията.

След като с Дрю си разменят няколко зловни забележки, аз привличам вниманието ѝ:

— Ди-Ди да не би да е галено от... Дона? Дебора?

Чифт топли очи с цвят на мед се обръщат към мен, но преди да ми отговори, Кейт се впуска в обяснения:

— Делорес. Името е наследствено. Баба ѝ се казва Делорес. И Ди мрази името си.

— Делорес я изглежда престорено сърдито.

Ако искаш да направиш впечатление на едно момиче, залагай на хумора. Няма да сбъркаш. Така жената остава с впечатлението, че си

уверен, умен, находчив и че имаш самочувствие. Ако имаш топки, покажи ѝ ги.

Ето защо казвам на приятелката на Кейт:

— Делорес е красиво име. За красиво момиче. Освен това почти се римува с една от любимите ми думи — клиторис. Вярвам, че това е научното название. Запознат съм в сферата. И съм фен.

Както бях планирал, реакцията ми постига желания успех. Тя се усмихва бавно, прокарва пръст по долната си устна... някак многозначително. Когато жената докосва някоя част от тялото си по време на разговор с мъж? Да, точно така, това е добър знак. След това откъсва очи от мен, казва ни, че закъснява и трябва да се връща на работа и ми намигна — още един добър знак.

— Радвам се, че се запознахме, момчета.

Гледам я как се отдалечава и не мога да не отбележа, че гледката отзад е почти толкова добра, колкото и отпред.

Дрю пита Кейт:

— Да се връща на работа? Мислех, че стриптийз баровете отварят след четири следобед.

Тук не мога да не се съглася с него. Когато си ходил в толкова много стриптийз барове, колкото сме обиколили ние двамата, започваш да забелязваш приликите не само в работното време — правят ти впечатление и други неща: дрехите на момичетата, макар и сведени до минимум си приличат. Сякаш си пазаруват с купони от един и същи магазин. А Ди определено се движи с жизненост, ритъм и походка на класическа стриптийзборка.

Може и да е само във въображението ми, може би само си мечтая. Би бил истински божи дар, ако беше танцьорка. Не само че са подвижни, но и са весели момичета, само за купон. Нямаат никакви предразсъдъци. Друг плюс е, че имат много ниско мнение за мъжката половина от населението, което означава, че за един галантен жест или комплимент тези работещи момичета се отплащат предоволно. Благодарни девойки. А благодарна е тази девойка, която прави свирка.

Но Кейт бърза да попари мечтите ми.

— Ди не е стриптийзборка. Облича се така, за да шокира хората. А когато разберат какво работи, ги мята в джаза.

— И какво работи? — питам.

— Тя е учен, разработват совалки и ракети.

Джак веднага прочита мислите ми:

— Шегуваш се, нали?

— Опасявам се, че не е така. Тя е химик. В НАСА. Лабораторията ѝ работи по подобряване на ефективността и икономичността на горивото, което се използва от соваките. — Тук потръпва. — Ди Ди Уорън в близост с експлозиви... е нещо, за което се опитвам да не мисля.

И сега любопитството ми е почти толкова силно, както и желанието да я изчукам. Винаги съм имал вкус към нестандартното и екзотичното. За жени, за книги, за музика. За разлика от Дрю, чийто апартамент е безупречно обзаведен, аз непрестанно циркулирам около мебели с интересно минало. Дори и да не си подхождат, достатъчно е да са нетрадиционни, за да са ми интересни.

— Брукс, трябва да ни свържеш. Аз съм добро момче. Искам да я изведа на вечеря. Няма да съжалява.

Кейт се замисля и после казва:

— Добре, мисля, че си нейният тип. — Подава ми неоновозелена визитка. — Но трябва да те предупредя, че е от жените, които чукат и зарязват. И оставят кървави следи след себе си. Но ако искаш да си прекараш добре една-две нощи, обади ѝ се. Ако търсиш нещо по-сериозно, стой настрана.

И сега вече разбирам как се е чувствал Чарли, когато спечели последния златен билет за шоколадовата фабрика на Уили Уонка.

Ставам от масата и целувам Кейт по бузата.

— Ти си новата ми най-добра приятелка — казвам.

Обмислям дали да я прегърна ей така, за да ядосам навъсения си приятел, но не искам да рискувам да ме изрита в топките, защото имам сладкото предчувствие, че скоро ще ми потрърват. В много добра форма.

Кейт казва на Дрю да не се цупи, а той прави коментар за циците ѝ, но вече не ги слушам с особен интерес. Защото вече мисля къде ще изведа Делорес за по едно питие. Може и за повече от едно и за повече от питие. И за всички прелестни, похотни, фантастично еротични неща, които със сигурност ще последват.

И така започна всичко. Не се очакваше да е нещо сложно или объркано — никаква любов от пръв поглед, никакви грандиозни жестове, никакви наранени чувства след това. Нещо сигурно, само за една вечер с опция за втора. Кейт ме предупреди, че това е схемата на Ди, а аз търсех точно такова нещо. Винаги съм мислил, че ще е само един бърз флирт, секс и толкова. Никога нищо повече.

Елвис Пресли е бил много прав. Бързат само глупаците. И ако не си го разбрал все още, аз съм един от тези глупаци.

ГЛАВА 2

Много хора живеят заради работата си. Не защото са финансово притиснати, а защото това, с което си изхранват прехраната, е същото, което ги е изградило като хора — професията им дава увереност, цел, дори може би ги зарежда с нужната доза адреналин. В това няма нищо лошо. Офисът е детската площадка на бизнесмена, съдебната зала е домът на съдията. А ако някога се нуждая от хирург? Ще пусна до себе си само лекар, който спи в болницата.

След като изяснихме това положение, време е да кажа, че съм банков инвеститор в една от най-уважаваните и престижни компании в града. Добър съм в работата си. За усилията ми плащат добре. Служа на клиентите си — правя ги щастливи и привличам нови. Но не бих казал, че работата ми е любовта на живота ми. Когато легна на смъртния си одър, няма да съжалявам, че не съм прекарал повече време в офиса.

В това отношение приличам на баща си. Отдаден е на компанията, на Джон и Джордж, но не позволява на бизнеса да пречи на голфа му. Освен това баща ми е старомоден мъж. Винаги е бил такъв. От детство помня как вечерята се сервираше точно в шест часа. Всяка божя вечер. Ако задникът ми не беше паркиран на масата точно в шест, единственото, което можеше да ме оправдае и оправданието да се приеме, макар и с резерви, бе, ако са ме закарали в спешното. В противен случай адът се отваряше под мен. Разговорите по време на вечеря се въртяха предимно около въпроса „Какво прави днес“ и „Нищо“ не се приемаше като отговор. Никога. Понеже нямам братя и сестри, цялото внимание на родителите ми бе стоварено върху мен. Старчето беше съвсем наясно с потенциалните изкушения за един подрастващ във всичко по силите си да ме държи далеч от неприятности.

Е, поне се опитваше. Понякога успяваше.

Всяко дете заслужава да попадне в някоя и друга беда. Това помага на децата да развиват изобретателността си и да мислят

реалистично. Ако забраниш на детето си да прави пакости и ако не му позволиш да се забърка поне веднъж в някоя каша, когато отиде в колежа, ще се подрипка от ужас, а това може да свърши много зле.

Трите основни правила на баща ми: носи добри оценки, поддържай чисто криминално досие и не си събувай гащите.

Две от три не е много зле, нали?

Макар че баща ми дълбоко цени семейните стойности и знае колко е важно да разделяш работата от удоволствието, това никак не ми помага в офиса и не мога да претрупвам задълженията си, които не са нито по-леки, нито по-малко. Фактът, че съм му син, не е от полза. Всъщност си мисля, че ме плющи по задника много повече отколкото останалите. Не дай си боже някой да помисли, че съм привилегирован.

Неприлично и непристойно поведение в офиса е нещо, което баща ми не търпи. Ще се стовари като парен чук върху тиква (или тиквата на този, който е съгрешил).

Ето това е още една от причините за успеха на компанията, която е изградил с двамата си най-добри приятели — защото всеки допринася към работата на екипа им със специфичния си, уникален талант. Джон Еванс (бащата на Дрю и Александра) е нещо като рекламното лице на отбора. Той е убедителният чаровник. Негова грижа е клиентите да са щастливи, служителите да са не само доволни, но и да работят с ентузиазъм. Джордж Рейнхарт, бащата на Стивън, е мозъкът на всяка операция. Не че баща ми и Джон страдат от недостиг в тази сфера, но Джордж е нещо като Стивън Хокин без амиотрофичната латерална склероза. Той е единственият човек, който наистина изпитва удоволствие да натиска разни цифри и да плува в морето от техническите данни и параметри на инвестиционното банкиране.

И после идва баща ми Франк. Той е мускулът. Той е страшният. Той е мъжът, който казва само две-три думи, което означава, че е добре ушите ти винаги да са нащрек, защото винаги казва нещо, което си заслужава да се чуе. И не му пука да уволнява хората. Пред него Доналд Тръмп изглежда като кифла. Няма никакво значение, че изхранваш семейство, че си единственият, който носи хляба у дома; няма значение, че жена ти е бременна седми месец — ако не си свършил работата, задникът ти литва през вратата. Сълзите не могат да го разчувстват, а втори шанс е понятие, която баща ми не е чувал. Още

когато бях дете, той казваше: Матю, семейството си е семейство, приятелите са си приятели, бизнесът си е бизнес. Не ги бъркай.

Въпреки всички казано по-горе, баща ми винаги е справедлив. И честен. Внимавай в картинката и няма да имаш никаква грижа. Аз винаги внимавам. Не само защото не искам да си загърбя работата, но и защото не искам да разочаровам баща си. За съжаление този начин на мислене започна да се превръща в рядкост. Толкова много млади хора в наши дни се лутат като обезглавени пилета и изобщо не се замислят, че е хубаво да дадеш на родителите си повод да се гордеят с теб. Но аз, Дрю, Александра и Стивън сме възпитани именно върху тази основа: уважението към семейството.

Както и да е, да се върнем към историята.

След като хапнахме с момчетата, прекарах следобеда на бюрото си — подготвих един договор и лижех задниците на клиентите. По телефона. Около шест се приготвям да тръгвам, когато Стивън нахлува през вратата.

— Познай кой прекара обедната си почивка в компанията на пристрастени геймъри?

Пъхам една папка в чантата си, която съм планирал, преди да си легна да изчета по задължение и с крайно нежелание. Ако не искаш да прекараш живота си вързан с верига до някое бюро, управлението на времето е най-важният елемент, най-същественото умение, което трябва да усъвършенстваш.

— Може би ти? — казвам.

Той се усмихва и кима.

— Точно така, братче. И виж какво спечелих.

Размахва пред очите ми квадратна кутийка с чисто нов диск с игра.

По времето, когато баща ми е бил млад, след дълъг работен ден мъжете се събирали в кръчмата на по чашка, ходели за риба, такива неща. Но това, което Стивън държи в ръцете си, е много по-забавно, това е истинска страст, привързаност, обожание, каквото не можеш да изпиташ нито пред алкохола, нито пред червея в ръката си, който трябва да закачиш на някаква кукичка.

— Това е последното издание на Call of Duty.

— Много добре — казвам и вземам диска от ръката му да видя какви са подобренията в графиките.

— Готов ли си за атака тази вечер? Около девет?

В случай че все още не знаеш, Стивън е женен. И то не само женен, но сериозно женен. За Александра (моминско име Еванс), също така известна като Кучката. Това последното не казвай, че си го чул от мен.

Ако приемем, че една средностатистическа съпруга е гюлето в края на веригата, то Александра е танкът. Модел „Шърман“.

Каишката на Стивън е много къса. Не му е позволено да излиза с нас в събота вечер и му е разрешено да играе покер с нас в апартамента на Дрю един път в месеца. Стивън не е от тези мъже, които ще изневерят на жените си, но тя е дълбоко убедена, че ние му влияем зле, понеже не сме семейни, а той е. И... вероятно е права.

Но, както знае всеки един надзирател в затвора, можеш да отнемеш много от правата на осъдените, но не можеш да им отнемеш всичко. Можеш да ги заключиш в изолатора десет часа на ден, можеш да им отнемеш времето за разходка в двора, но ако се опиташ да вземеш цигарите им? Е, тука вече трябва да се справяш с бунта на затворниците — нещо неприятно, трудно и често излиза от контрол.

Единственият порок, който е разрешен на Стивън, е неговият X-box, стига времето му за игра да не пречи на графика и програмата на дъщеря им Маккензи и да не й шуми, след като си легне. Веднъж Стивън се разгорешил по време на засадата и я събудил. После беше в карцера цяла седмица. И си научи урока.

— Да, идвам — казах.

Подавам му играта и той казва:

— Супер, ще се видим в девет. — И излиза от офиса ми.

Вземам куфарчето си и сака за спортната зала и след няколко минути тръгвам. На път към асансьора минавам покрай офиса на Дрю.

Навел се е над затрупаното с листи и документи бюро и отбелязва нещо с червен химикал.

— Здравсти.

— Здравсти — казва и вдига поглед.

— X-box тази вечер в девет. Стивън има новия диск Call of Duty.

Той веднага заравя нос в документите и казва:

— Не мога. Ще съм тук поне до десет.

Спомняш ли си, когато споменах онези хора, които живеят за работата си. Е, Дрю е точно такъв човек.

Но така му изнася. Никога не е недоспал, никога не е стресиран, никога не мята будилниците в стената. Напротив. Дрю истински и с цялото си сърце обича да има напрежение. Това го стимулира и всяка сделка за него е като оргазъм, защото знае, че може да свърши... в случая да сключи сделката, колкото и да изглежда невъзможна. И знае, че той е единственият, който го може.

Е... така беше, докато се появи това тъмнокосо момиче и с уверена крачка се присъедини към редиците ни.

Поглеждам към офиса на Кейт. Огледално отражение на Дрю, но много по-секси.

Навеждам се напред към стола на Дрю и казвам:

— Чу ли, че Кейт е на път да сключи сделката с „Фарматаб“?

Той не вдига поглед, само промърморва сърдито:

— Чух.

Засмивам се.

— Трябва да натиснеш педалите, пич. Ако успее, баща ти тотално ще психяса и може да я осинови. В Ню Йорк половият акт между брат и сестра, дори осиновени, се преследва от закона.

Така правят истинските приятели — ритат се по топките. Жените имат нещо подобно. Нали знаеш как си разменят тези целувки по бузите, но без всъщност да се докосват. Това е нещо като израз на привързаност.

Но ако се съди от начина, по който те застрелва с патрони за глиган всеки път, когато я доближиш, не мисля, че ще се стигне до кръвосмешение.

— Да го духаш.

— Не тази вечер, скъпа. Имам главоболие. — Смея се и тръгвам към вратата. — Иди да те издухат някъде.

— По-късно.

Излизам от офиса, качвам се на метрото както всеки ден след работа. Спортната зала е в Бруклин. Няма такова място. Едни стени, голо и безлюдно. Някои биха казали, че е кенефна дупка, но за мен е истински диамант. Нешлифован, разбира се.

Подът е твърд, мръсен, износени боксьорски круши, наредени край стените. Щангите са оставени пред едно пукнато огледало,

въжетата са пуснати в една празна щайга от бутилки за мляко. Няма отегчени домакини, дошли да си покажат грима, няма и мъже, появили се да си разходят спортните екипи, няма съвременни съоръжения, по които да се разхождаш, вместо да бягаш. Такива ги има в спортната зала в сградата, където живея. Идвам тук да тренирам и да се потя, да натоваря мускулите до предел. И най-вече идвам заради боксовия ринг в средата на залата.

Бях на дванадесет, когато гледах „Роки“ за първи път. Действието се развива във Филадельфия, но можеше да е във всеки един друг град. Защо не и в Ню Йорк? И оттогава съм фен на бокса. Няма да си зарежа работата и да стана професионален боксьор, но няма нищо по-хубаво от това да направиш няколко рунда с достоен опонент.

Рони Бътлър, петдесетгодишният мъж с широката къса брадичка и разпятието, виснало на дебела златна верижка, е застанал в ъгъла на ринга и раздава команди на двамата, които се боксират. Той е собственикът. Рони не е Мики, но е добър човек и още по-добър треньор.

През годините успях да събера малките парченца информация, които си позволяваше да изпусне по време на тренировките. Понякога приказвахме по минута-две, понеже винаги идвах, преди да затворят. Впоследствие започнах да ги сглобявам. В края на осемдесетте Рони работел на Уолстрийт. Изживявал мечтата на живота си. Една вечер в петък тръгнал със семейството си към Хамптън, да изкарат там уикенда. Понеже на работа го били смазали от бачкане, тръгнали късно. Шофьорът на камиона срещу тях заспал на волана може би за секунда или две — достатъчно да се вреже в БМВ-то на Рони. Отървал се със сътресение и изпотрошен крак. Съпругата и дъщеричката му загинали на място.

Няколко години се давел в реки от алкохол. После използвал парите, които му изплатили като компенсация, за да купи това място. Не е тъжен и огорчен човек, но не е и щастлив. Бих казал, че това, което прави, го държи жив, дава му повод да стане сутринта и да излезе.

— Назад Шонийз! — крещи Рони към боксьора, който е притиснал опонента си към въжетата и му смазва ребрата. — Това не е Вегас. Остави човека да диша.

Тоя Шонийз е задник. Млад, пали се бързо, от онези хора, които ще излязат от колата да потрошат някой от бой само защото е минал пред тях на магистралата. Знаеш за кой тип хора ти говоря. Ето още една причина да харесвам бокса — това е перфектната възможност да смелиш от бой някой идиот като него, без да те наказват и да имаш разпавии с полицията. Това хлапе се опитва да ме накара да се бия с него, но не е забавно да се боксираш с човек, който може да удря силно, но няма никаква техника; който се пали бързо, но няма цел. Ще чакам да стане по-добър и ще му сритам гъза.

Улавям погледа на Рони и му кимам за поздрав, след което се запътвам към съблекалните, преобличам се и боксирам крушата половин час. После сядам на гребния тренажор и опъвам, докато бицепсите ми пищят от болка и краката ми са като от желе. После скачам на въже десет минути. Опитай да скачаш на въже половин час. Обзалагам се, че на десетата минута ще си мислиш, че инфарктът няма да те подмине.

Рингът се освобождава и правя три рунда с Джо Уилсън — адвокат с кантора в центъра на града. И преди съм играл срещу него. Джо се бие много добре, но все пак победата е моя. Удряме боксови ръкавици за поздрав, преобличам се, на излизане потупвам Рони по гърба, бягам до метрото и си хващам влака за у дома.

Не се срамувам, че родителите ми купиха жилището след завършването. По онова време беше малко... много над възможностите ми. Намира се на страхотно място — мога да вървя пеша до работа и гледката е убиец — директно към Сентръл парк. Понеже живея тук откакто завърших, жилището ми не е обзаведено според това, което очакват хората от един успял бизнесмен.

Огледай се.

Черни кожени канапета, огромен телевизор с най-модерния долби съраунд и система за видеоигри, подредена на стъкления рафт под телевизора. Масичката в хола също е стъклена, но доста обелена по краищата, където съм си качвал краката с обувките. Бутилките от бира също са оставили сериозни следи и драскотини. На стената виси мрачна картина на планински връх от известен японски художник, а ценната ми колекция от стари бейзболни шапки е закачена на

отсрещната стена. Там в ъгъла е витрината, в която пазя наградата, която получих миналата година за Отличие в областта на инвестиционното банкиране... и до нея е автентичният шлем на Боба Фет, който е бил използван при филмирането на „Империята отвръща на удара“. Библиотеката е вградена, направена е от тъмно дърво и там съм подредил спомените от спортните си постижения, книги за изкуството, за фотографията, за банковото дело, и около дузина снимки в най-разнородни и доста кичозни рамки на семейството ми, на приятелите ми. Най-хубавите мигове от живота ми. Снимки, правени от мен.

Фотографията ми е хоби. Ще ти разправам повече за това, но по-късно.

Нямам маса за хранене в столовата — не ми трябва и никога не ми е трябвала. Вместо това съм сложил билярдна маса и игрален аркаден автомат „Космически нашественици“. Кухнята ми обаче е напълно обзаведена — плотове от черен гранит, подът е от италиански мрамор, кухненски съоръжения и съдове, които биха били чест и удоволствие дори за Емерил Лагасе[6]. Обичам да готвя и го правя добре. Пътят към мъжкото сърце може и да минава през стомаха, но вкусната храна, приготвена от мъж е и най-краткият път към гащите на всяко момиче. Ако един мъж знае кое къде е в кухнята, цената ми на женския пазар се покачва драстично. Опитай се да ми кажеш, че греша.

Идеята ми е, че апартаментът ми кърти във всяко отношение. Голям е, удобен, впечатлява, но не смуцава с лукс и скъпи вещи.

Изключвам водата в душкабината, избърсвам се и отделям минутка да се погледна в голямото огледало. Косата ми е светлокестенява, но сега изглежда почти черна и стърчи под странни ъгли. Време е да се подстрижа. Става доста къдрава като порасне. Брадясал съм, но не ми се занимава да се бръсна. Обръщам се настрани и помпам бицепсите си. Горд съм с този мускул, човече! Не съм мускулест като някой професионален бияч, но съм стегнат, строен и силен. Не можеш да захванеш и щипка месо от корема ми. Само мускул.

Може би ти се струва идиотско мъж да седи и да си гледа мускулите в огледалото, но повярвай ми, всички мъже го правят.

Просто не ни се иска да ни хванат. Но когато вложиш толкова много време и усилия в тялото си, наградата си заслужава.

Изваждам чифт копринени боксерки, натрупвам в една чиния пастата с пиле от предишния ден и я мушкам в микровълновата. Не съм италианец, но ако имах възможност, бих се хранил само с паста, спагети и пица. Измивам чиниите и вече е осем и половина. Да, аз съм от онези мъже, които си мият чиниите.

Ревнувайте, дами, аз съм рядка порода и никоя жена не може да ме изкуси с манджа и три измити чинии.

После лягам на огромното си разкошно легло и изваждам златния билет от джоба на панталоните си.

Опипвам буквите върху яркозелената флуоресцентна хартия.

Ди Уорън
ХИМИК

Спомням си меката гладка кожа, която яростно напираше да излезе от тясната розова тениска и penisът ми подскача. Очевидно и той си спомня.

Обикновено бих изчакал ден-два, преди да се обадя на момиче като Делорес. Най-важното нещо в този живот е нещата да се направят в подходящия момент и да не се бърза. Не бива да изглеждаш прекалено нетърпелив. Това е грешка, която само един новобранец би допуснал. Жените обичат да ходиш подире им и да слухтиш и да ти текат лигите по тях. Мъжете пък не обичат кучешко поведение от страна на жената.

Но е сряда вечер, а аз силно се надявам да се видя с нея в петък. Двадесет и първи век е също и векът на „Щом не се е обадил досега, значи не го интересува“ и на самоучители. „Как да излезем на среща — самоучител за тъпаци“ и на „Наръчник на младата жена — какво да правим на първа среща, ако изобщо някой ни покани“. Това означава, че да се обадиш на момиче за едно обикновено чукане не е така лесно както беше преди. Сега има ПРАВИЛА. Разбрах го от собствения си опит и за мен това е извън лимита на хуманното.

Примерно, ако един мъж иска да излезе с една жена същата вечер, в която ѝ се обади, от нея се очаква да откаже, защото това би

означавало, че „мъжът не я уважава“. Ако иска да те изведе във вторник, това автоматично би означавало, че мъжът, разбираш ли, имал по-интересни планове за събота.

С две думи, ако се опитваш да следиш промените в многобройните издания, които пълнят главите на жените с глупости, те съветвам да следиш дебатите на Конгреса по здравната реформа — разбираеми са. С жените си като в минирано поле. Една грешна стъпка и пенисът ти няма да смее да си подаде главата дълго, дълго време. От друга страна, ако беше толкова лесно да намериш нещо за чукане, всеки щеше да го прави. Да прави предимно... не, не предимно, а само това.

Което ме води до следващата ми мисъл: жените винаги се оплакват, че силата била в мъжете. Но когато се стигне до сваляне на жена? В Америка? Не, това няма нищо общо с реалността. През уикенда в баровете изборът е само на жените. Всъщност жените избират 24/7. Те сами избират с кого, защото никой мъж няма да откаже, като му се подсвирне „Хайде“.

Представи си: музиката бумти, тела се трият и гънат по дансинга, жена (не особено грозна) се приближава до бара, където мъжът кротко си седи и си пие. Тя казва „Ще те скъсам от чукане“. Той отговаря „Ами не, не съм в настроение за секс тази вечер“. Разбира се, това НЕ ГО Е КАЗВАЛ НИКОГА, НИТО ЕДИН МЪЖ в цялата хилядолетна история на цивилизацията.

Мацките никога не се притесняват, че някой може да им откаже, защото това няма да се случи, освен ако не се целят в нещо много над... да го кажем меко... платежоспособността си. Не се налага да се стресират кога ще им излезе късметът. За жените сексът е като шведска маса „Всичко на корем“. Просто трябва да си изберат какво им се яде. Господ е създал мъжа със силен порив и непреодолима мотивираност да чука, да подсигури оцеляването на вида, да оплоди жената и така нататък. За мъже като мен, които знаят какво правят, сексът не е непосилна задача, но за някой по-необиграни и простодушни може да се окаже истински ад.

Вземам телефона и набирам номера ѝ. Усещам адреналина във вените си.

Бучи тихо, но достатъчно силно, за да го усетя. Не съм нервен, не се притеснявам... просто внимавам. И очаквам. Пръстите ми

барабанят по коляното в ритъма на Enter Sandman на „Металика“ и когато телефонът започва да звъни, стомахът ми се свива на топка.

Надявам се да ме помни. Защо да не ме помни? Все пак направих силно впечатление. Следователно очаквам да е отворена за една среща. Може би дори нетърпелива? Това, което не очаквам, е: гласът и изврещява в слушалката, буквално пищи:

— Не, задник смотан, не искам пак да слушам тази песен. Ако искаш публика, обади се на Кейт!

Махам телефона от ухото си и поглеждам номера, сравнявам го с този на визитката, да не би да съм го объркал. Не, не съм.

— Аммм. Ало? С Ди ли говоря?

Следва пауза, през която тя разбира, че не съм „смотаният задник“.

— Да, Ди е. Кой си?

— Здравсти, Матю Фишър. Работя в компанията на Кейт. Запознахме се днес следобед в ресторанта?

Нова кратка пауза и след това гласът и става малко по-ведър:

— А, да, Момчето Клитор, нали?

Смея се, но не съм съвсем сигурен, че този прякор ми харесва, но поне ме е запомнила. Да си отметна в несъществуващия дневник: Да вкарам репликата в редовна употреба.

— Същият.

— Извинявай, че ти се развихах. Братовчед ми цял ден се опитва да ми навре някаква песен в задника.

Когато тя заговаря за задника си, пенисът ми започва да подскача и едва се въздържа да ѝ предложи да си сменим местата с песента на братовчеда. Или с братовчеда.

— Какво мога да направя за теб, Матю Фишър?

Въображението ми няма спирка. Полудява. И се впуска в детайли. О, нещата, които можеш да направиш за мен.

За секунда се запитвам дали го казва с подтекст, или аз съм просто един обикновен перверзник, но решавам да играя на сигурно.

— Чудех се дали би се съгласила да се видим някой ден? За по питие?

Нека спрем за секунда. Защото въпреки мрънкането ми за цялата объркана съвременна система на първата среща, имам чувството за неизпълнен дълг и сега искам да се реванширам и да огромя хората,

които не могат и не знаят как да декодират мъжкото слово. Мисли за мен като за една по-красива и мъжествена версия на Едуард Сноудън или Джулиан Асанж. Може би е време да си направя уебсайт. Ще го нарека „Мисли и наблюдения на пениса“. Не, името е тъпо.

Както и да е. Нали помниш трите категории, които споменах в началото: ще я чукам, ще я убия, ще се женя за нея? Ако един мъж те покани на среща да пиете по нещо, директно попадаш в категорията за чуване. Не, не спори, така е. Ако те покани на среща с вечеря и дори кино, пак си категорията за чуване, но с тенденция да се издигнеш по стълбицата, т.е. има възможност за малко мобилност. Не е нужно да се съобразяваш как би отговорила на такава покана с информацията, получена от мен. Просто мисля, че е добре да знаеш.

Сега да се върнем към телефонния разговор.

— Винаги съм навита за по едно пиене — казва и усещам усмивката в гласа и.

Навита. Още един сексуален намек? Не, вече не е плод на въображението ми. О, това момиче със сигурност ще лежи под мен.

— Супер. Какво ще кажеш за петък?

Тишина. И след тишината:

— Какво и е на тази вечер?

Да, Делорес Уорън е изпуснала главата, в която се обяснява как трябва да се обадиш два дни предварително, за да може жената да усети уважението... преди да изслушаш офертата за приятен секс.

Не съм ли късметлия?

И после тя обяснява:

— Искам да кажа може да спре тока, водата, да дойдат извънземните и най-сетне да ни поробят.

Е точно това не го бях чувал досега.

— И тогава няма да имаме късмет. Защо да чакаме до петък?

Харесва ми как мисли това момиче. Освен това поговорката гласи „Не отлагай днешната жена за утре“. Или... нещо от сорта.

— Тази вечер е идеално — казвам с готовност. — В колко?

На някой момичета им трябва една вечност, един ден и осемнадесет часа да се приготвят. Адски дразни. Отива в салона да тренира уж, или на плаж? Не, за това не се изисква време за подготовка.

— След около час става ли?

Две точки в полза на Ди — страхотни цици и малко време за поддръжка. Мисля, че се влюбвам.

— Идеално. Кажи ми адреса си. Ще мина да те взема.

Сградата ми има частен паркинг. Много хора в Ню Йорк плащат хиляди долари на година за места за паркиране, за да НЕ карат колите си, поради кошмарния трафик. Трафикът обаче не е проблем за мен, защото, както вече казах, аз управлявам времето си и винаги си давам малко повече аванс, когато ще карам.

Има и друго — аз нямам кола. Имам правен по поръчка мотор „Дукати Монстър 1100“. Нямам амбиции да влизам в клуба на професионалните мотоциклетисти, но моторите са другото ми хоби. Не знам дали мога да преброя на пръстите и на едната си ръка нещата, които ме радват повече от това да се кача с мотора на магистралата, денят да е слънчев, въздухът свеж, точно когато листата започват да се обагрят. Да караш мотор, е може би най-близкото до летенето. Едва ли хората ще полетят по-високо от това.

Изкарвам мотора при всяка възможност. Понякога момичетата се оплакват, че им било студено или че им се развалила прическата, но като цяло, след врънкането всяка признава, че обича да се вози на мотор.

Делорес обаче казва:

— Какво ще кажеш просто да те чакам някъде?

Умен ход за сама жена. Така, както няма да си пуснеш социалноосигурителния номер в интернет, така и няма да си кажеш адреса на всеки непознат, който ти го поиска. Светът е шибано място. Пълно е с откачалки и жените трябва да внимават повече и да не допускат откачалките да долазят до вратата им.

За беда, това означава, че няма да мога да изкарам мотора, което леко ме натъжава.

— Добре, и така става.

Преди да ѝ предложи място, тя вече пита:

— Знаеш ли „Суичис“ на Тридесет и седмо авеню?

Да, знам го много добре. Малко западнало, но с голямо разнообразие от напитки и музика на живо. Сряда е и няма да е

претъпкано, но истината е, че в Ню Йорк нито един бар не е празен. Никога.

— Да, знам го.

— Супер. Ще се видим направо там след час.

Затваряме. Не ставам веднага да се обличам. Не ми е нужно време да се докарвам и не съм от онези мъже, които прекарват пред огледалото повече от жените си. Но това не означава, че съм мърляч, нали? Мога да се приготвя точно за седем минути. Изваждам папката, довършвам си работата, която бях планирал за тази вечер, защото както по всичко личи, няма да си легна скоро, и най-вече няма да съм сам.

ГЛАВА 3

Пристигам в „Суичис“ по-рано, изпивам една бира на бара и излизам да пуша пред вратата. Да, аз пуша. Вадете чуковете и пироните и започвайте с разпъването на кръста.

Знам, че не е здравословно. Не искам да гледам черните си дробове отвътре, не е нужно да ми показват и болните от рак хора в онези реклами против тютюнопушенето, за да разбере, че е вреден навик. Благодаря, господин Блумберг. Като ме накараш да изляза навън, това няма да ме спре да запаля, когато ми се пуши. Това е само неудобство, а не непреодолима преграда.

Но аз съм съвестен пушач. Никога не изхвърлям фасовете си на земята, не издишвам дима от цигарите в лицата на децата. Нито пък на възрастните непушачи. Александра ще ме убие... буквално, наистина ще ми пререже гърлото, ако запаля някъде в близост до Маккензи.

Планирал съм да ги спра. Все някой ден и това ще стане.

Засега обаче вредата, която причинявам на дробовете си, идва на второ място след желанието ми да пуша. Обичам да пуша. Хубаво ми е. Ти си яж там ядките с бирата, остави ме да се убивам и да си пуша цигарата, защото бирата върви най-добре с цигара. Толкова е просто и елементарно. Хубаво е като онези сандвичи, които мама ми правеше и които сега се считат за много вредни — бял хляб с фъстъчено масло и желе.

Гася фаса на стената и го мятam в кошчето за боклук и лапам едно ментово бонбонче. Защо ли? Защото, както вече споменах, аз съм съобразителен. Не знам дали Ди пуши, но никой не иска да си пъха езика в уста, която смърди на пепелник. А програмата за тази вечер определено включва да вкарам езика й в устата си... ако не и на други места. Това е програмата за тържествата тази вечер.

Влизам обратно в бара и си поръчвам втора бира. Отпивам и забелязвам как входната врата се отваря. И я гледам как влиза.

Когато забелязах Ди днес следобед, наистина ли си помислих, че е секси парче? Определено трябва да си прегледам зрението, защото

момичето е много повече от секси парче.

Русата ѝ коса е пусната, начупена по краищата, прибрана от челото ѝ с широка лента. Облечена е в черно сако с изрязана бяла блуза от онези, които покриват само циците и пъпът е гол. Къси, много къси бели панталонки едва се подават под сако и разкриват дългите ѝ крака с прекрасен загар. Качена е на безобразно високи обувки. Яркото червило подчертава устните ѝ.

Тя е прелестна. Шокираща. Дъхът ти спира. Без никакво усилие може да влезе в рекламната кампания на Келвин Клайн. Визитката ѝ не е златният билет на Чарли за Шоколадовата фабрика. Това е лотариен билет. И аз току-що спечелих джакпота.

Тя оглежда помещението, забелязва ме. Махам ѝ като един много печен секси пич. Тя се усмихва и виждам белите ѝ прави зъби.

— Здравсти — казва още преди да е седнала.

— Здравей. Изглеждаш страхотно в това сако.

Никога няма да сбъркаш, ако започнеш с комплимент. Момичетата си падат по такива неща.

Усмивката ѝ е лукава.

— Нека сама се досетя... Но бих изглеждала по-добре без него?

Смея се.

— Не нямаше да кажа това. Никога не бих казал такава селяндурска реплика. Бих казал: „Но това сако би изглеждало по-добре на пода в спалнята ми“.

От гърлото ѝ се разнася богат, дълбок гърлен смях.

— Да, защото тази не е селяндурска.

Издърпвам един стол и тя сяда на бара до мен.

— Каква ти е отровата? — питам.

— Мартини — казва без секунда колебание.

— Мръсно?

Мартинито ми, както и сексът трябва да са мръсни. Колкото помръсни, толкова по-добре.

Да, влюбен съм.

Барманът идва, но преди да отвори уста да ѝ поръчам мартинито, тя започва да дава подробни инструкции как иска да ѝ го направят.

— Две дози джин, повечко вермут, много малко маслинен сок...

Младият барман в карираната ризка, който едва ли има двадесет и една, изглежда напълно объркан. Ди забелязва конфуза му, става и

казва:

— Знаеш ли, по-добре да ти покажа. Ще е по-лесно и по-бързо.

Тя мята дупе на бара, вдига високо дългите си крака да се прехвърли от другата страна, а аз се опитвам да погледна под късите ѝ панталонки. Ако изобщо има бельо, вероятно е прашка.

Пенисът ми обработва тази информация и започва да издува джинсите ми. Сякаш иска да подаде глава сам да се убеди.

Ди застава от другата страна на бара и бързо смесва напитките и обяснява на бармана. Стъпка по стъпка. Мята маслинката във въздуха и експертно я хваща с уста, преди да падне в чашката и потапя двете клечки с маслинки в бистрата течност.

Поставя чашата на бара и я сочи с отворена длан.

— Ето ти го перфектното „Мръсно мартини“.

Винаги съм вярвал, че можеш да разбереш много неща за един човек от начина, по който пие. Хората, които пият бира, са спокойни, общителни или нямат много пари (зависи от марката). Хората, които пият вино, са незрели или изпълнени с носталгия. Тези, които пият „Кристал“ или „Дон Периньон“ обичат да демонстрират благополучието си или полагат прекалено много усилия да впечатляват другите. Има далеч по-добри и не чак толкова скъпи марки шампанско, но не са много известни.

Какво ми казва изборът на Ди? Тя е сложна жена с доста конкретни, но изтънчени предпочитания. Тя говори това, което мисли, смела е, но не е кучка. От тези жени, които биха върнали пържолата си, ако не е приготвена както трябва, но Ди би го направила по начин, който няма да накара сервитьора да се изплюе в храната ѝ.

Барманът повдига вежда и ме поглежда дружелюбно.

— Приятелю, това момиче е диво.

Ди се премята през плота на бара, а аз казвам:

— Май така ще се окаже.

След като Делорес се настанява до мен, аз казвам:

— Много съм впечатлен. Предполагам, че си много добра в микроуправлението?

Тя отпива от питието си.

— В колежа работих като барманка. Това изгради вкусовете ми към определен вид напитки и начина, по който да пия своята.

Отпивам от бирата си и минавам към опознавателната част от вечерта:

— Кейт ми каза, че си химик. Какво е да се занимаваш с такова нещо?

— Като да си играеш с онези детските комплектчета за химически експерименти за трети клас, но и да ти плащат за това. Обичам да анализирам — да надробя нещата до най-мъничката съставна част, да се поебавам малко с тях. Да гледам с кои други вещества си играят добре, с кои не могат да си играят. Когато не искат да си играят, тогава става супер интересно. Освен това ме вълнува всичко, което е забранено да се прави с тези частички. Сякаш съм в отряд за обезоръжаване на бомби.

Размърдва маслинката в чашата си.

— А ти си банкер?

— Малко или много.

— Никак не звучи вълнуващо.

Поглеждам наляво, после надясно и обмислям коментара и.

— Зависи от гледната точка. Някой сделки изискват сериозни залози и голяма доза риск. Правенето на пари никога не е скучно.

Ди обръща стола си към мен.

Езикът на тялото е важен. По принцип движенията и жестовете на човека са на подсъзнателно ниво, но ако можеш да разбереш чувствата, които се крият зад всеки жест, можеш да стигнеш до рая. Ако не — ще те изритат в гъза и ще затворят райските врати под носа ти.

Ако момичето скръсти ръце и се облегне, това значи, че настъпваш прекалено силно или че това, което се опитваш да й пробуташ, просто не я интересува. Контактът с очи, отворени ръце, обърнато към теб тяло — това са знаци, че тя те усеща. И че иска повече. Жадува за повече.

Очите на Ди бързо се спускат по тялото ми.

— Не изглеждаш като банкер.

— Как изглеждат банкерите? — Усмихвам се.

Тя се обръща и оглежда клиентите на заведението. Очите и се спират върху плешив мъж на средна възраст в евтин костюм, преведен над двойния си скок. По изражението му може да се заключи, че току-що е загубил всичките си спестявания на стоковата борса.

Ди го сочи с кървавочервения си нокът и казва:

— Като него.

— Прилича ми на погребален агент. Или на педофил.

Тя се смее и изпива мартинито си.

Навеждам се към нея и питам:

— Щом не приличам на банкер, на какъв ти приличам?

Тя бавно се усмихва и забива зъби в клечицата от мартинито си.

— Изглеждаш като танцьор от Чипъндейл.

Превъзходен отговор. Не се налага да ти обяснявам защо, нали?

Наистина имам някои добри стъпки. Ако тези в банкерството не вършат работа, минаваме на план Б — танцувални стъпки с щипка съблазън.

Правя жест към бармана да поръчам по още едно. Делорес внимателно го гледа как работи и очевидно момчето се е справило добре, защото когато поставя чашата пред нея, тя се усмихва доволно.

После се обръща към мен и казва:

— Твоят приятел Дрю създава големи грижи на момичето ми. Не е никак умно от негова страна.

Дрю винаги е имал доста странна връзка с конкуренцията си. Обикновено такова напрежение го кара да цъфти, но също го вбесява. Не мога да кажа, че Кейт облекчава положението, защото му погажда същите номера. Но тя няма нужда от защита, може да отстои позицията си.

— Е, можеш да му кажеш да внимава какво прави, защото съм като майка орлица над това дете. Така сме всички от Охайо — поддържаме се.

— Но сега си в Ню Йорк. Тук е „Всеки за себе си“. Това е второто мото на града, веднага след „Градът, който никога не спи“.

Очите ѝ блестят, смее се. Мисля, че първото питие я удари доста силно.

— Толкова си сладък — казва.

— Страхотно. Сладък... е думата, която всеки мъж иска да чуе за себе си.

Тя пак се смее, а аз се изумявам колко ми харесва компанията ѝ. Ди Уорън е печено момиче — не е консервативна, остроумна е, забавна е и дори и да не успея да я закова, вечерта няма да е загуба на време.

Това изобщо не означава, че не умирам от желание да видя какво има или по-точно няма под тези бели къси гащички. Но каквото и да има или няма там, ще бъде като божествена глазура върху превъзходна торта.

Решавам да направя завой към общите приказки.

— Значи си от Охайо?

Тя отпива от второто си питие и казва:

— Да, най-скучният и изостанал град в Америка.

— Хм, не си много привързана към родния си град?

— Не. Грийнвил е бил голям град за времето си, но е нещо като хотел „Калифорния“. Идват хора, но никой не може да се измъкне оттам. Ако целта в живота ти е да се ожениш и да родиш бебета, Грийнвил те зове. Но... аз нямам точно такива цели в живота.

— Какво искаш от живота, Ди?

Тя се замисля и след малко отговаря:

— Искам... да живея. Искам да изживявам нови неща. Да откривам. Търся промяната и различното. Ето защо харесвам този град толкова много. Той е жив и никога не е скучно. Мени се постоянно. Вървиш по една улица, разглеждаш, след седмица минаваш пак и е различна, има нещо ново. Нови хора, нови аромати, дори нови сгради и заведения. Е, миризмите невинаги са приятни, но това е прекалено ниска цена за привилегията да живееш тук.

Смея се, а тя продължава:

— Майка ми казваше, че съм като куче на каишка, което така и не иска да се научи да върви в крачка със стопанина си и да следва правилната посока. Винаги се дърпам, винаги опъвам каишката в друга посока. Винаги готова да избягам.

— Има една кънтри песен, в която се пее „Не искам да е лесно, искам да е лудо“. Причините да харесвам този град са същите. Затова останах тук, затова не искам на друго място. Животът е дяволски кратък, за да градиш спокоен и сигурен живот, да останеш същия.

Телефонът ми вибрира, но не му обръщам внимание. Да гледаш телефона си и да го проверяваш за съобщения по време на разговор с жена е толкова грозно и некултурно, дори и когато си излязъл с момичето само за една вечер. Такова поведение показва липса на стил.

Ди ме пита каква зодия съм, но аз настоявам тя първа да ми каже нейната. Някои хора наистина вярват в зодии. Зарязвала ме е жена Лъв,

жена Водолей и още няколко зодии, които не помня, просто защото съм Козирог. След тези случаи, считам за съвсем нормално да излъжа за датата си на раждане, ако се налага и ако потребността е голяма.

В този случай обаче не се налага да лъжа, защото Ди е Скорпион, а те имат много силно сексуално привличане с Козирог. Аз лично считам, че това са пълни глупости и шарлатанство, но ако искаш да играеш, трябва да знаеш правилата на играта, както и възможностите да избегнеш фал.

Ди пие второто си питие по-бавно и разговорът се върти около семейство и приятели. Без да се задълбочава особено, тя ми казва за братовчед си, който ѝ бил като брат, и за майка си, която отгледала и двамата съвсем сама. Споменава за дългогодишното си приятелство с Кейт и разказва няколко дивотии от тийн годините им, които са прекалено конфузни, за да не ги спомена утре на Кейт.

Аз ѝ разказвам за Дрю, Стивън и Александра и как ме спасиха от неприятното усещане да си единствено дете в семейството. Разказвам ѝ и за най-печеното четиригодишно дете, което познавам — Маккензи и че бих прекарвал с нея всеки ден от седмицата, ако не се налагаше да ходя на работа.

Когато изпивам петата си бира, вече са минали два часа и половина. Ди се запътва към тоалетната, а аз веднага изваждам телефона.

Шест съобщения.

От Стивън.

Мамка му. Забравих!

С всяко следващо съобщение, паниката на Стивън се покачва. Искаш ли да видиш?

Копеле, закъсняваш. Започвам без теб.

Хайде бе, човече. Много са, затъвам в лайната. Къде си по дяволите?

Къде е проклетото подкрепление? Загивам.

Оттеглям се, но ще взема, колкото мога със себе си.

Аааааааа!

Много ти благодаря, задник тъп. Умрях. Ако се осмелиш да минеш край прозореца ми, аз ще бъда дух. И

ще те преследвам, докато си жив.

Последното гласи:

Ебльо.

Смея се с глас и му пращам съобщение, в което се извинявам и казвам, че е изникнало нещо непредвидено. Стивън го бива да чете между редовете.

Искаш да кажеш, че пенисът ти е изникнал отнякъде? Какво стана с клетвата „Приятелите преди курвите?“ Дължиш ми го. Очаквам да ми се отплатиш — ще го играеш детегледачка часове наред, докато аз и жена ми сме навън или... си останем в нас.

Лично аз считам, че Стивън прекарва прекалено много време с жена си, както става ясно от многозначителното намигане в съобщението.

Ди излиза от банята и застава до стола ми.

— Искаш ли да се махаме оттук?

— О, да, моля.

Пускам ослепителна усмивка и казвам:

— Абсолютно. Искаш ли да отидем у нас? Много ми се иска да ти покажа гледката от апартамента ми.

— И каква е гледката? — пита и ме гледа директно между краката.

— От тези гледки, които никога няма да се умориш да попиваш с очи.

Тя се смее.

— Мислех си да отидем да потанцуваме?

— Мислим еднакво. Любимият ми танц е Хоризонталният.

Тя прокарва ръка по ръкава на черното си сако и казва:

— Вертикалният е приятна прелюдия. Така ми идва настроението. Има един клуб на ъгъла до апартамента ми. Диджеят в сряда си заслужава. Искаш ли да дойдеш с мен, Момче Клитор?

Слагам ръка върху нейната и я потърквам леко с палец.

— Не съм убеден, че този прякор ми харесва.

— Много кофти. Защото по правило ти се дава само един шанс да направиш първо впечатление. Така че за мен си Момчето Клитор, докато не ми дадеш повод да мисля за теб по различен начин.

Навеждам се към нея. Виждам как кожата ѝ настръхва. Точно над гърдите. Прошепвам в ухото ѝ:

— До края на тази нощ ще ме наричаш Бог.

Дишането ѝ се учестява едва забележимо и виждам как вената на врата ѝ започва да пулсира. Искам да сложа устата си там и да изживея удоволствието от вкуса на кожата ѝ.

Но така и не ми се отваря възможност.

Делорес прави една крачка назад. Кехлибарените ѝ очи буквално грейт с очакване. После издава кратка заповед:

— Ти плати сметката, а аз ще извикам такси.

Независимостта прави жената много секси. Само някой смотаняк ще го надърви пред някоя, която се е увесила на врата му сякаш той е кислородът, без който ще умре. Макар че Делорес е здраво стъпило на краката си момиче, фактът, че ми позволи да платя сметката, продължава да изостря любопитството ми. Така или иначе щях да настоявам да платя. Да отвориш врата, да платиш сметка — с тези жестове не намекваш на жената, че не може да го направи сама. Понякога мъжът трябва да прави нещата така, както са били преди години. По старомодния, но чаровен начин.

Момичета, позволявайте ни да ви поглезим.

Приемете го като предварително отплащане за няколко задължителни гафа, които ще направим съвсем скоро. Няма нищо по-сигурно от това с гаfoвете.

Погрижвам се за сметката и излизам при Ди. Таксито вече ни чака и тя стои до него. И сега внимавай — Делорес се протяга и ми отваря вратата. Нали си спомняш какво ти казах за гаfoвете? В очите ѝ играе закачливо пламъче, което ме навежда на мисълта, че е прочела мислите ми и цялата тази тирада по-горе. Усмивкам се, благодаря и влизам.

Клубът, който Делорес предложи, се казва „Грийнхаус“. Чувал съм за него, но никога не съм идвал.

Когато влизаме, забелязвам, че стените и таваните са покрити с мъх и между мъха светят червени, сини и зелени светлинки. Дансингът е като пещера с висящи от тавана кристали, които светят в синьо, пурпурно и розово. Осветлението като цяло е слабо — перфектно за малко танци с гръб в стената. Както тя каза: добра прелюдия.

Музиката е оглушителна и не може да се води никакъв разговор, но няма проблем. Предпочитам да се хвърлим в малко действия. Вземаме си напитките от бара и сядаме на маса, близо до дансинга. Ди отпива, оставя чашата си на масата и ми мятта поглед гледай сега какво става, след което става и се втурва към дансинга.

Аз седя на масата, облягам се удобно, разтварям крака и съм щастлив, че засега мога поне да я галя с поглед.

Тя затваря очи и започва да движи главата си в ритъма на музиката. Бедрата ѝ се полюшват, ръцете ѝ се вдигат над главата. Сините и розовите светлини танцуват над главата ѝ, огряват я като разноцветни слънца. Правят я магическа. Музиката става по-бърза, по-силна и Ди се движи с ритъма. Разтърсва рамене, дупе, свива колене и потъва надолу към пода и пак се изправя нагоре.

Момичето е много подвижно и определено знае кое и как да движи, а аз я искам все по-силно. Оглеждам се и забелязвам, че няколко... какво ти няколко... всички мъже в клуба я гледат. Оглеждат я с очакване, с мазни усмивки и с онзи „ще те скъсам“ поглед в очите.

По принцип не съм от онези мъже, които считат, че жената е собственост. Не е като да ходя сефте с момиче на клуб. И в повечето случаи съм си тръгвал с друга, а момичето — с друг.

Но в момента юмруците ми са свити и съм готов да смажа първия нещастник, който се осмели да я доближи. Ще го закова на стената, ще я пробия с тялото му и ще го метна на улицата. Яд ме е, че дори се осмеляват да я гледат. Сякаш са озверели от глад коне, а тя — зоб.

Може би се чувствам така, защото все още не съм я чукал. Може би не искам да деля десерта си с никого. Още повече че дори не съм го опитал.

Или може би, защото Делорес Уорън е различна... по начин, който не мога да обясня. Харесва ми и малкото, което знам за нея. Много ми харесва. И има едно гласче в главата ми, което засега се опитвам да удуша, защото това гласче изпитва копнеж да узнае повече за нея.

Песента свършва. От високоговорителите се изливат първите акорди на „Събуди ме“ на Авичи. Хората запяват. Тръгвам към дансинга. Вървя право към нея.

Началото на песента е бавно, акустична китара. Тялото ѝ леко се полюшва. Дългата ѝ коса се развява, оголва врата ѝ. Заставам зад нея, увивам ръце около кръста ѝ и слагам ръка върху корема ѝ. Притеглям я нежно назад към себе си.

Тялото ѝ се сковава за секунда, отваря очи и обръща глава настрана. И тогава вижда, че съм аз. И се усмихва.

Отпуска се в ръцете ми. Гърбът ѝ се притиска в гърдите ми, навеждам се напред и буквално притискам тялото ѝ към моето. Задникът ѝ се настанява точно пред пениса ми, който е надървен от мига, в който Ди започна да танцува.

Мисля, че го усеща. Няма начин. Трябва да го усети.

Тя се навежда напред, счупва леко кръстчето, и започва да движи бедрата си в бързи стегнати кръгове и да се трие точно там, където онзи малкият... големият вече пищи за още.

Усещането е превъзходно.

Свивам колене и се движа в ритъма на музиката, макар че съм изцяло концентриран върху Ди.

Не искам да се хваля... е, добре де, хваля се... но истината е, че танцувам добре. Танцът е като чукането — въпросът е да се намери правилния ритъм, да не излизаш от ритъма на партньора си и да отговаряш и синхронизираш действията си с него според ситуацията.

Ще откъсна езика на всеки, който позволи това да се разчуе, но когато бях малък, майка ми ме накара да ходя на уроци по танци. Аз, Дрю и Стивън — всички бяхме там. Балетисти. Е, не точно. Учихме класически танци. Това беше една-две години преди бала на Александра. Да, в нашите кръгове момичетата имат балове и е задължително да умееш да танцуваш. Всички ненавиждахме танците. С Дрю имахме много добре разработен план как да избягаме далеч от

дома и да живеем в Националния исторически музей, докато опасността отmine, но планът не проработи.

Колкото и да бях нещастен тогава, сега съм благодарен за тези уроци. Защото момче, което ходи на танци, може да отнесе някой етикет „женчо“, но мъж, който умее да танцува? Това вече е съвсем друго — класа и стил.

Съвсем естествено, за хип-хоп клубовете трябва да усетиш ритъма и да се оставиш на него. В това отношение Стивън е жалка гледка за окото. Но за мъж като мен с наследствен афинитет към музиката и след толкова тренировки? Направо ги размазвам на дансинга.

Започва по-бързата и сурова част от песента. Силна бас китара. Ди се изправя и увива ръце около врата ми. Все още съм зад нея. Едната ми ръка е на бедрото ѝ, държа я здраво и тласкам таза си към нея. Другата ми ръка се мушка под сакото и към опънатата топла кожа на корема и.

Когато ръката ми започва да се катери нагоре, усещам вибрациите на стона и.

Темпото пак намалява и тя се обръща с лице към мен. Понеже е качена на тези убийствени токове, носовете ни почти се докосват. Погледът ѝ е потъмнял. Улавя моя и не го пуска. Вокалът пее за пътешествия по света, как да останеш вечно млад и как любовта винаги печели.

Ритъмът пак забързва, но не откъсваме поглед един от друг. Телата ни се движат в синхрон. Разгорещени, жадни, търсеци. Пръстите ми се забиват в задника ѝ и я притискам към мен.

Когато онзи започва да пее как бил изгубен, докато не разбрал какво иска, дланта и вече е на бузата ми. Допирът и е нежен, смущаващ.

Натежал от неизказани неща.

Навеждам глава и притискам устни към нейните. Тя веднага реагира. Отваря се за мен, топла и влажна. Взима всичко, което мога да ѝ дам, и отговаря на целувката ми със същата разпаленост. Двете ми ръце я обвиват. Забравяме за танца. Едната ми ръка остава малко под кръста ѝ, а другата се заравя в мекотата на косите ѝ. Устните ни не се откъсват. Ръцете и са впити в раменете ми, мачка мускулите ми, придърпва ме към себе си.

Случвало ли ти се е да преживееш онзи момент, когато напълно съзнаваш, че това, което се случва сега, в този миг, ще промени всичко? Че от тук натам нищо няма да е същото? Че точно този момент ще раздели минало и бъдеще на две?

Повечето хора не преживяват такива мигове, защото са прекалено заети да следят какво се случва, за да разберат значимостта на събитието.

И аз бях един от тези хора.

Но сега, когато се обръщам назад, знам. Това беше. Тази първа изгаряща свършена целувка. Това беше мигът, който щеше да предопредели цялото ми бъдеще, живота ми.

И нищо никога нямаше да е същото.

ГЛАВА 4

Вървахме пеша до апартамента на Ди. Сякаш по-подходящата дума е „препъвахме се“.

Друга подходяща фраза е „чукане на сухо“.

Имам необясним порив да я целувам на всяка стъпка, да я притискам до себе си, да я закова до някоя стена. И тя никак не е пасивна — забива нокти в бицепсите ми, пъха ръце в панталоните ми, за да стисне задника ми. Като двама подивели от хормони тийнейджъри, които се натискат в коридора на училището и изобщо не им пука, че някой може да ги хване.

Накрая се добираме до вратата на апартамента ѝ. Докато се опитва да отключи двойната брава, аз съм зад нея и притискам пенис в дупето ѝ, обхващам с длани гърдите ѝ, а тя се вдига на пръсти, за да ме целуне — жадно, мокро и нетърпеливо. Ръцете ѝ са в косата ми. Спира само за секунда да свали якето ми, което тя прави с огромна скорост. После се навеждам и бързо започвам да разкопчавам тези мини къси панталонки. След секунди тя е пред мен само по прашка с възможно най-малкия дантелен триъгълник.

Мислех, че Делорес е красива, но само защото не я бях виждал гола. Гола? Тя е божествена. Дълги стройни крака, тесен таз, стегнат корем. Кожата ѝ е толкова мека, че когато я докосваш, сякаш самата кожа те гали. Има тяло на жена, която тренира йога — слаба, но мускулите ѝ се виждат точно под меката повърхност. Заставам на колене и разкопчавам ризата си. Ди се навежда и буквално я раздира от гърба ми.

— Боже! Колко си секси! Мамка му — въздъхва.

Ето, вече използва предложения от мен псевдоним, а все още не съм я накарал да свърши. Добър съм, нали?

Без никакво бавене повече разтварям краката ѝ и се настанявам между тях. Тя обляга горната част на тялото си на стената, за да пази равновесие. Залепвам уста върху покритото с дантела пиче. Има сладък вкус. На плод с щипка подправка, може би канела. Дърпам

прашката настрани. Копнея да я докосна. Прокарвам език около меките ѝ устни, паря я с дъха си и когато решавам, че това стига за загревка и за двама ни, се потапям в божествените ѝ сокове, смуча и въртя език и я карам да скимти и да се гърчи.

Когато ѝ казах, че съм добре запознат с функцията на клитора и че съм фен, не говорех празни приказки. Повечето мъже си мислят, че трябва веднага да се заловят с горещата точка. Това е грешка. Прекалено много натоварване приложено прекалено рано не носи удоволствие. Жената дори може да се почувства неудобно. Трябва да си поиграеш, да го възбудиш, да го подразниш, докато стане толкова твърд и готов, че да ти проговори с човешки глас, да те умолява да го докоснеш. И когато Ди е вече на този етап, отварям устните ѝ с пръст и започвам да танцувам леко с връхчето на показалеца си върху снопчето нерви.

Тя изпищява от облекчение и райско удоволствие. Лижа я вече по-силно, не отлепям език и за секунда вкарвам два пръста в мокротата и треперецо от желание влагалище. Бедрата ѝ се изстрелват напред към лицето ми и свършва с отворена уста и силен вик. Стонът ѝ все още кънти в ушите ми. Ставам и я обгръщам. Вдигам я от пода, но тя май няма сили да увие крака около кръста ми. Изтощена от удоволствието, с размекнати като желе крака, тя просто увисва в мен и се държи за раменете ми да не падне.

— Спалнята? — питам между целувките.

— Последната врата вляво.

Напрегнатите мускули на краката ми ни откарват в спалнята. Не разглеждам, не се оглеждам, не забелязвам никакви мебели. Всичките ми сетива са концентрирани върху Ди и моето собствено бушуващо като горски пожар желание. Тя полека се възстановява от комата на оргазма си, сяда на леглото и ме приканва с молещи очи. Без да откъсвам поглед от нея, свалям панталона. Съскането на ципа ми и нейното задъхано дишане са единствените звуци в стаята. Тя рязко дърпа дрехите ми надолу и аз ги прекрачвам. Очите ѝ са нетърпеливи, изпълнени с очакване. Като на златотърсач, който най-сетне надушва, че е попаднал на следа.

Пенисът ми е във възможно най-добрата си форма — дълъг, дебел и болезнено пулсиращ. Делорес облизва дланта си.

И това е най-възбуждащото и смело нещо, което някога съм виждал.

След това обгръща пениса ми в топлата си хлъзгава длан. Стиска здраво и помпа нежно. Приближавам се до нея без дори да мисля и тя го приема като покана за танц с устни. Гледам как го облизва от основата до връхчето, завърта език и го поема в устата си. Наведнъж, целия. Толкова дълбоко, че усещам гърлото ѝ.

Очите ми са затворени. Стена, псувам и я моля за още. Тя не ме разочарова — потапя го в божествената си уста пак, и пак. Но когато хваща топките ми в другата си ръка и започва леко да ти разтрива и мачка, трябва да набия спирачките. Страхувам се, че ще гръмна в устата ѝ, а имам толкова много набелязани за тази вечер неща. Хващам я за косата и я дърпам леко назад. Навеждам се и я целувам. Кръвта бучи в ушите ми. Тя ляга и ме повлича със себе си. Телата ни са залепени. С едно движение махам малкото ѝ потниче и пред очите ми се разкрива подлудяваща гледка — две сочни, налети прелестни гърди.

И на едната — пиърсинг. С диамант.

Майко мила.

Пенисът ми буквално започва да плаче от възбуда. Нападам гърдите ѝ като звяр. Смуча, мачкам, стискам, въртя зърната ѝ. Езикът ми усеща топлата ѝ плът и хладния метал. Дърпам леко халката със зъби и играя с езика си. Ди се гърчи, скимти, усуква се под мен и дере гърба ми с нокти.

— Чукай ме, Матю. Сега. Искам да ме чукаш сега.

След няма и секунда вече съм извадил презерватива и го слагам за отрицателно време. Хващам я за глезените и я издърпвам към ръба на леглото. Прокарвам главичката между устните ѝ и дразня клитора ѝ.

После я поглеждам в очите и питам:

— Как го искаш?

— Силно. И дълбоко. Искам да почувствам всеки шибан милиметър.

Тласкам в нея грубо и дълбоко. Гърбът ѝ се извива над леглото и пици несвързано.

— Да... моля те... да...

Излизам бавно и пак влизам, но този път вкарвам само главичката. Пак излизам, влизам и въртя таза си, заравям се в нея до топките и се търкам в клитора и.

Това е похот. В най-фина и чиста форма. Първична страст и глад.

Поддържам темпото, което тя пожела, с всяко тласкане ѝ изкарвам дъха. И тогава тя ме хваща и моли за по-бързо.

Покривам я с тялото си и тя увива крака около врата ми, залепва уста за моята, а аз я чукам свирепо Бузите ѝ са притиснати до моите, и когато затваря очи, знам, че е стигнала края. Крещи името ми — феноменален звук, който никога няма да забравя. И когато мускулите на влагалището ѝ се свиват около моите, буквално губя съзнание от удоволствие.

Изумително. Изключително. Разтърсващо. Съвсем спокойно мога да кажа най-страхотния секс в живота ми. И докато съм още в нея, преди сърцето ми да се успокои, знам, че Ди Уорън не прилича на никоя друга жена, която е свършвала под или над мен.

След малко дишаме по-спокойно. Делорес става и изчезва в банята и излиза след няколко минути по шарен копринен халат. Вдигам джинсите си от пода, намирам кутията с цигари и я питам:

Имаш ли нещо против?

Тя отваря прозореца и от дървената кутия на нощното си шкафче вади наполовина изпушен джойнт.

— По-добре пуши това — казва.

Облягам се на лакът и паля. Ди се мушка в леглото до мен, слага пепелника на гърдите ми и дърпа от джойнта. Халатът ѝ се отваря и разкрива разкошните ѝ гърди и пиърсинга ѝ. Издишам дима и прокарвам пръст по халката на зърното ѝ.

— Каква е историята?

Тя дърпа силно от джойнта, част от дима излиза от устата ѝ.

— Нали си спомняш, когато ти разказвах за Кейт и Били? Как израснахме заедно?

Кимам.

— Били е най-младият. Само няколко месеца по-малък от мен. Когато станахме на двадесет и една, решихме да отпразнуваме. Яко напиване, Кейт и Били си направиха татуси, а аз си направих пиърсинг.

Нежно дръпвам кръгчето, опипвам го както дете оглежда новата си играчка на Коледа сутринта.

— Дяволски секси. Но ми е любопитно защо не си направи татуировка.

Тя се размърдва, изгася изпушения джойнт и казва:

— Татуировките са прекалено голяма обвързаност. Не искам да имам по тялото си нещо, от което да не мога да се отърва. Ако реша.

Гася цигарата си и слагам пепелника на нощното шкафче. Обръщам се настрани към нея.

Ръката ѝ се спуска по корема ми и дланта ѝ се увива около пениса ми. Палецът ѝ минава по главичката.

— А каква е историята тук? Мислех, че всички католици са обрязани?

— Мисля, че това важи само за евреите — казвам и обяснявам: — Бил съм болнаво бебе. Нищо страшно, нищо сериозно, но съм боледувал достатъчно, за да побъркам майка ми и да я принудя да ме пази от всичко, което може да предизвика някакво усложнение.

Не знам защо родителите ми са мислели, че ще искам да ме обрязват, когато стана здрав и силен млад мъж, че някога бих допуснал скалпел в близост до пениса си, по какъвто и да е повод. Може би, ако от това ми зависи живота, бих се замислил, но иначе — не, категорично не.

Всъщност, дори и животът ми да зависи, пак бих водил сериозни дебати със себе си.

— В случай че се чудиш, наистина няколко момичета в гимназията не знаеха какво да правят с необрязан пенис. Но след като направиха едно пробно кръгче, разбраха, че работи като останалите модели и предлагането не можеше да насмогне на търсенето.

Тя продължи да ме гали и да помпа нежно, докато започнах да се втвърдявам в ръката ѝ. После погледна надолу и каза:

— Харесва ми. Красив е.

Хващам я за бедрата и я премятам отгоре ми, така че да ме обязди през кръста.

— Никак не те бива в употребата на прилагателни. Красива е пичката, но да кажеш такова нещо за този ствол?

Халатът ѝ се разтваря. Навлажнявам палеца си и го притискам към клитора ѝ, за да ѝ покажа колко красиво е пичето ѝ. Прекрасно. Съвършено.

Ди започва да се смее, но смехът умира в стон.

— Просветли ме, ако обичаш. Какво определение трябва да се използва за един огромен, мощен ствол?

Бедрата ѝ се движат в синхрон с палеца ми, който прави стегнати кръгчета около клитора и.

— Мощен е добре. Успешно начало. Страховит. Впечатляващ. Плашещ и изумителен. Все хубави определяния.

Притискам палец по-силно. Бедрата ѝ се движат по-бързо. Задъхана е.

— Ще го запомня за следващия път. — Захапва устната си и казва: — Обичам да чукам, когато съм леко надрусана.

После се повдига на колене и застава точно над мощния.

— Имам усещането, че и на мен ще ми хареса да чукам, когато си леко надрусана.

Мамка му това беше страхотно — издиша тежко във възглавницата, където току-що е заровила глава.

Застанал на колене зад нея, махам втория презерватив и падам до нея.

Наистина.

Кучешката поза никога не може да разочарова.

Ди вдига глава и поглежда часовника на нощното шкафче.

— По дяволите, трябва да ставам за работа след четири часа.

Ако не си наясно — това е намекът, че е време да си тръгвам. Това е един много мил начин да ти се каже: „Благодаря за чукането. Чао“. Повечето от тези срещи не завършват с преспиване. Никога не оставам, освен ако съм много изтощен или пиян. Предпочитам да спя в собственото си легло.

Ставам и започвам да се обличам. Закопчавам джинсите си и казвам на Ди:

— Тази вечер прекарах страхотно.

Тя са обръща по гръб, без да прави каквото и да е усилие да прикрие голото си тяло.

— И аз.

Очите ми минават по зачервената ѝ лъснала от леки капки пот кожа и се задържат върху пиърсинга на гърдата ѝ.

— Искам да те видя пак — казвам.

— Искаш да кажеш, че искаш да ме чукаш пак — смее се тя.

Мушкам ръце в ръкавите си и признавам:

— Бейби, това е повече от ясно. — Вдигам цигарите си от пода и ги пъхам в джоба. — Ще ти се обадя.

Отговорът ѝ ме изненадва — завърта очи и се смее саркастично. После грабва копринения си халат и застава до мен.

— Какво? — питам леко объркан.

Тя клати глава, сякаш трябва да обяснява нещо съвсем елементарно на малко наивно дете.

— Не е нужно да го правиш. Не съм от онези момичета, които искат да им се обещават неща, които никой никога няма да изпълни. Беше хубаво. Да го оставим дотук. Но ако някога се чуем, и в това няма нищо лошо.

Това не е реакцията, която очаквам от момиче, на което съм подарил незначително колко оргазма през последните няколко часа. В повечето случаи искат да проверят номера ми да не би да са объркали някоя цифра, като са го вкарвали в телефона си и после даже ме набират, за да са сигурни, че не съм излъгал. Искат да им се каже конкретно кога и в колко часа да чакат да им се обадя.

Отношението на Ди е свежо, интересно, мистериозно и определено предизвикателно.

Докато вървим по коридора, казвам:

— Всичко това е много добре. С тази разлика, че аз наистина ще се обадя.

Тя ме потупва по рамото:

— Разбира се, разбира се. Но няма да се въртя около телефона.

Вземам ръката ѝ и целувам кокалчетата на пръстите ѝ. Тя ме гледа. И усмивката изчезва от лицето ѝ. На нейно място идва... изненадата. И копнежът.

— Не обикаляй край телефона. Просто седни до него и чакай.

Усмивката се връща на устните ѝ. Тя задържа вратата отворена, но преди да излезе, спирам, обръщам се и я целувам по бузата.

— Лека нощ, Ди.

Ръката ѝ покрива онова местенце на бузата, което току-що целунах. Очите ѝ с цвят на мед се вдигат към моите ѝ казва с нотка тъга:

— Довиждане, Матю.

Когато затваря вратата зад мен, не тръгвам веднага. Оставам да чуя дали ще заключи вратата. После се отправям към дома за заслужена почивка.

ГЛАВА 5

В четвъртък вечерта има набиране на средства, организирано от Колумбийския университет в хотел „Уолдорф Астория“. Обикновено бих изпратил чек и с радост бих пропуснал вечерята, но Александра е един от организаторите, така че присъствието е задължително. Макар че грижите по Маккензи са си работа на пълно работно време, Александра винаги е успявала да върши по много неща едновременно и е супер амбициозна. Така са повечето от майките в нейните среди — седят си в луксозните апартаменти в Манхатън и имат пари за харчене. Александра иска да даде тези пари на обществото. Или... да ги върне по-точно. Освен това, мисля, че филантропията ѝ помага да не прекъсва връзките си с обществото, понеже животът е попаднал в черна дупка — Барни Симпсън, герданчета от макарони и срещи с други майки, които могат да ѝ разкашкат мозъка за нула време. Стивън казва, че ставала по-поносима, когато планирала някакво събитие. Но когато големият ден наближи, Александра има склонността да изпада в нервна кризи и се превръща... в кучка.

Само предупреждавам.

Застанал съм с Дрю и Лекси в единия ъгъл на помещението и тримата гледаме облечените в официални костюми и много скъпи рокли хора. Събитието се очертава да има грандиозен успех. Подават се ордъври, лее се алкохол, хората приказват и се смеят. Макар че изражението ѝ е спокойно, очите на Александра се мятат във всички ъгли на залата. Прилича на снайперист, който се цели от голямо разстояние и в момента оглежда за потенциални опасности.

— Може ли вече да си ходя? — пита Дрю сестра си.

— Не — казва Александра с раздразнен тон, което ме навява на мисълта, че едва ли я моли за първи път тази вечер. — Това е парти. Яж, пий, иди говори с хората.

Дрю се мръщи.

— Откога не си ходила на парти? Това не е парти. Това е повод за старите богати лели на Ню Йорк да извадят лъскавите рокли с

реснички и да ги разходят дотук, като между другото използват събитието да сравнят кой с колко каратов диамантен пръстен се е накичил. Но виното е хубаво. Отличен избор — казва Дрю и отпива.

Лекси отпива от своята чаша:

— Алкохолът развързва езиците и кесиите.

— А текилата кара дрехите сами да падат — вметвам.

Точно в този момент забелязвам огромна тлъста жена с коса, вдигната на кок — кошер. Роклята ѝ е зелена. Сякаш е свалила плата от някоя маса за бiliarд и се е загърнала в него.

И върви право към нас.

— Да се надяваме, че текилата е заключена и някой е погълнал ключа — мърмори тихо Дрю.

— Александра, скъпа моя — квичи жената. — Направо си надминала себе си. Това соаре ще се обсъжда дни, седмици наред.

Лекси скромно притиска длан към гърдите си.

— Много сте любезна, госпожо Синклер.

Синклер. Името ми е познато. Стари кинти. Много на брой. Дядо ѝ е направил малко цяло състояние от производството на стомана, когато строителството в Ню Йорк е набрало страшна сила. Племенникът ѝ е напълно разорен главен изпълнителен директор, известен с легендарната си страст към кокаина. Ето един урок от мен: парите не могат да ти купят класа, но определено могат да ти донесат един танкер беди.

Александра се обръща към мен и казва:

— Познавате ли моя верен и мил приятел Матю Фишър?

Обществото на имащите в Ню Йорк е като клика — ако не си приятел на някой от нашите, или ако не си част от нашата клика, не искаме да имаме нищо общо с теб.

— А, да. Ти си синът на Естел.

Кимам с уважение:

— Радвам се да се видим отново, госпожо Синклер.

— А познавате ли брат ми Андрю? — продължава Александра.

Дрю, джентълмен както винаги, ѝ се усмихва любезно и казва:

— За мен е удоволствие.

Очите на жената грейват, докато го оглежда от главата до петите. След това започва да си прави вятър с подпухналата си ръка.

— Не, не сме се запознавали, но... съм чувала много истории за теб.

— Гнусни инсинуации — намига ѝ Дрю.

Ако се съди по червенината на бузите ѝ и бързото ѝ дишане, Синклер ще припадне всеки миг. Това би прибавило щипка вълнение към скучната вечер. Но, уви, тя не припада. Някаква стара приятелка, с която не са се виждали от години, идва и я завлича нанякъде.

Дрю прави пореден опит:

— Ето сега вече мога да си тръгна?

— Престани. Още не сме седнали да вечеряме — изсъсква Александра.

Дрю не скимти, но е на ръба, усещам го. И тогава започва да говори от името и на двамата ни:

— Но аз не искам да съм тук. Дойдох, усмихвах се, написах ти чек. За разлика от повечето хора тук, имам далеч по-важни и интересни неща за запълване на свободното време.

Преди спорът да стане ожесточен, Александра се заглежда в някого в другия край на залата. Очите ѝ се разширяват, но лицето ѝ помръква. С Дрю проследяваме погледа и.

И точно тогава я виждам.

Почти всеки мъж има в миналото си една жена като тази. Някои нещастни копелета имат повече от една. Момичето, което го е изчукало, разбило сърцето му, смазало самочувствието му. Казват, че първата прорезна рана е най-дълбока. Но тази ми заби ножа чак до кокала.

Шекспир е казал „сърце на змия прикрито зад лице като цвете“. Ако не знаех, че са живели в различни времена, бих се заклел, че го е писал точно за нея — Розалин Николет Дюбоа Карингтън.

Запознахме се през втората година в Колумбийския и бяхме гаджета цели две години. Розалин е интелигентна, чаровна, язди кон почти професионално. Не се интересувахе от партита и барове. Предпочиташе да прекарва часове в дискусии за изкуството и пътувания до други страни. Мислех, че е съвършена. Жената, за която щях да се ожения един ден. Щяхме да имаме деца. Щях да я обичам дори когато косата ѝ посивее и кожата ѝ се сбръчка. Жената, която би ми отвърнала със същата любов и плам.

Сали Йенсен беше първото момиче, в което се влюбих, но Розалин... беше последното.

Не съм я виждал откакто завършихме университета. Шест години. Изглежда същата — лицето ѝ има форма на сърце, класически скули, които ѝ придават изящество и невинност, кристални сини очи, екзотична сочна уста, усмихнати устни, дълга вълниста кестенява коса и високо, стройно тяло, което може да накара всеки мъж да падне на колене пред нея. Наблюдавам как се движи през залата. Бедрата ѝ се поклащат в роклята с цвят на розов захарен памук.

— Защо, по дяволите, си я поканила? — пита Дрю.

— Не съм я канила. Джулиан е в борда. Не знаех, че ще се появят.

Джулиан е мъжът ѝ. Десет години по-голям от нея и около десет пъти по-богат от всеки от нас.

— Мислех, че са в Европа.

— Върнаха се миналата седмица.

Когато Розалин стига до нас, Александра и Дрю застават пред мен. Като охрана. Розалин се усмихва с онази ослепителна усмивка, която познавах така добре.

— Александра, Дрю. Радвам се да ви видя. Колко време мина?

— Недостатъчно. Крайно недостатъчно — отговаря Александра с измамна усмивка.

Това е Кучката в апогея си. За света, Александра е изискана дама, но под повърхността кипи такова силно чувство да брани хората, които обича — ще си прибере косата на опашка, ще си махне обещите и ще смаже всеки, който представлява опасност за неин близък човек. Тук трябва да спомена, че Александра поддържа и старателно подхранва дълбоката си неприязън към бившата ми.

Не знаех, че Розалин се чука с друг до момента, в който ме зарязва. Много е болезнено да те метнат на тротоара от кола в движение. Но когато разбрах, че се е чукала с друг през цялото време, това ме съсипа, смаза ме, уби ме. Дни и месеци след това Дрю беше този, който ми помогна да изляза от дупката. Напиваше ме, винаги ми осигуряваше нещо за чукане. Но Лекси... беше човекът, пред когото плачех. Не ме е срам да си призная, че плаках. Мисля, че е напълно в реда на нещата да отрониш някоя и друга сълза, след като някой ти е

разпорил гърдите, извадил е сърцето ти и го е настъргал на ренде. Като картоф.

Дрю не остава по-назад:

— Четох, че в Европа имало доста случаи на листероза. Изглежда сте се отървали. Много жалко.

Усмивката на Розалин не помръдва, сякаш не чува почти неприкритата обида.

— Да, Европа много ни хареса. Каква култура, каква история. Но Джулиан искаше да се върнем за малко. Ще останем до пролетта.

Поотделно Дрю и Александра са в състояние да метнат доста силни вербални бомби по опонента си. Виждал си ги в действие. Но когато са заедно? Това е екип, който ще засрами и професионални шампиони по борба.

Гласът на Александра е тих, почти шепти:

— Не искам точно аз да ти го казвам... е, всъщност нямам нищо против да ти го кажа. Чух, че съпругът ти Джулиан има разгорещена сексуална връзка със секретарката си. — Докосва челото си с пръст. — Или детегледачката ли беше?

— Аз пък чух, че чука и двете — добавя Дрю.

Но самоконтролът на Розалин не помръдва. Преди си мислех, че това е едно от хубавите ѝ качества — признак на зрялост и изтънченост. Но сега я гледам и разбирам, че тази жена е просто... безчувствена. Дразнещо пасивна.

— Е, мъжете обичат разнообразието — въздъхва сладко тя.

— Това няма как да го знам — контрира я Александра.

— Аз знам — признава Дрю. — Но пък аз не съм полагал клетва да загърбя всички останали.

Тя скръства ръце като монахиня и казва:

— Отказала съм се да се занимавам и да давам ухо на случайните сексуални игри на Джулиан. Докато аз съм жената, при която се прибира вечер, това не ми е проблем.

Дрю започва да се дразни, че не може да изкопчи никаква реакция от Розалин. Тя просто не реагира на грубите му думи. Понякога Дрю изпитва болно чувство на задоволство да докара някого до ръба и после леко да го бутне зад него. Ето защо започва да копае по-дълбоко:

Докато не разбере, че ледената кутия, която наричаш вагина, не си струва прекалено високата цена дори да се прибира, камо ли да я отваря. Ето точно тук може да се появи проблем.

Розалин се смее меко:

— Винаги си ме удивявал с цветущия си език, Дрю.

Още един рунд, спечелен от Степфордската съпруга.

— Радвам се, че се видяхме. Сега ме извинете — казва Розалин и ей така, просто ги подминава и застава до мен.

Прокарвам ръка през косата си и се обръщам лице в лице с жената, която за малко да ме погуби. Гледа ме нежно, със съчувствие. Така, както медицинска сестра гледа възстановяващ се от тежка болест пациент.

— Здравей, Матю.

Решен съм да ѝ покажа, че съм заровил всичко случило се между нас.

— Розалин.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря. Ти пък никак не си се променила — казвам сухо и хладно.

Странно е да говоря пак с нея. След всички тези години. Особено след всички тези години. Няма привличане, няма омраза, никаква емоция. Никаква. Изпитвам само известно съжаление, че не мога да се върна назад във времето и да пребия младия Матю заради глупостта му. И затова че е бил толкова сляп. А Розалин? За мен това е просто някаква жена, която навремето съм познавал... всъщност, която никога не съм познавал. Макар че съм запознат с всяка извивка на тялото ѝ, за мен тя е напълно непозната.

— Значи имаш син? — питам.

Пропуснах ли да кажа? Да, Розалин не чукаше само мен. Напомпах я. Почти съм сигурен, че това е бил първоначалният ѝ план. Като кралското семейство — наследникът и резервното колело? Аз бях резервното колело, в случай че не може да се докопа до Джулиан. За мой късмет неговият сперматозоид успя пръв да пробие окото на бика.

— Да, Конрад — усмива се тя. Горкото дете. — В пансион в Швейцария е.

Започвам да смятам.

— Пансион? Не е ли на около шест?

— Другия месец става на шест. — Вероятно изглеждам тотално шокиран, защото тя добавя: — Много е важно детето от малко да започне само да гради живота си. И именно училището ще му помогне да го направи.

Кимам. Няма нужда да обяснявам защо тази крайно болна философия не си струва дори да бъде дискутирана.

— Да, разбира се, че училището ще му помогне.

Точно се каня да прекратя разговора, когато Джулиан Улфи идва с едри крачки към нас. Изглежда доста прилично. Висок, но слаб, с руса коса, по която не личат белите косми. Много бяла кожа. Напомня ми на нацист. Не знам защо.

— Розалин, искам да те запозная с някого. — И тук ме забелязва. — Здравсти, Фишър.

Не подава ръка, а аз със сигурност никога няма да се здрависам с тоя.

— Джулиан — кимам.

Розалин и Джулиан са нагледен пример и обяснение защо хората имат нужда от хоби. Ако единствената ти страст са парите, винаги ще бъдеш нещастно човешко същество. И в крайна сметка хобито ти ще поразсее нещастieto ти и може би няма да се държиш идиотски с хората.

— Извинявай, че ти я вземам. За кой ли път — смее се той, защото това е представата му за шега.

И макар че размяната на реплики е женска игра, ако иска да си играем, нямам нищо против предизвикателството.

— Не, вземи я, че започна да ми натежава на ръцете. Благодаря за услугата.

Смехът му секва, погледът му изтрезнява, а Розалин докосва ръката ми:

— Радвам се, че те видях, Матю.

Веднага щом двамата изчезват, Дрю застава до мен:

— Обзалагам се, че сега разбираш какъв късмет извади, че се спаси от този куршум.

— Нямаш представа колко съм щастлив.

— Добре ли си? — пита и ме сръгва леко с лакът.

Погледни добре, помни този момент. Мъже като Дрю и мен никога няма да си кажат повече от това. Можем да прекараме целия

ден заедно, без да си кажем и една дума за важните неща, които се случват в живота ни. Не са нужни думи, защото когато стане напечено, ние сме един до друг, в единия ъгъл на боксовия ринг.

— Да, добре съм — уверявам го. — Ти го каза — избегнах куршума.

Заставаме пак до Александра и по изражението му вече знам, че се кани да пита дали може да си ходи. Но секунди след това Дрю избира нова стратегия и се усмихва лукаво.

— Хей, виж. Скуики е тук.

— Кой? — пита Александра.

Дрю сочи с чашата си с вино и обяснява:

— Къдравата брюнетка в синя рокля до бара.

Лекси накланя глава и се заглежда.

— Това е... Алисън Брандфорд.

— За мен винаги ще си остане Скуики — казва Дрю.

— Защо я наричаш така?

Вече клатя глава и се подсмихвам. Александра не биваше да пита.

— Когато свършва, квичи като прасе. Скуик. Скуик.

— Моля?

Дрю започва да обяснява съвсем спокойно и научно.

— Като гумена играчка на куче. — Вдига ръка, отваря я и я затваря няколко пъти. Действието е придружено със: — Скуик, скуик, скуик, скуиииик. Така беше на седемнадесет, но не знам дали това състояние се преодолява с годините.

— Откъде знаеш? — пита Александра с погнуса. — Кога си правил секс с Алисън Брандфорд?

Дрю поглежда към тавана и се опитва да си спомни.

— Втората година в гимназията. Това беше в онези мрачни дни, след като загубихме мача срещу „Свети Бартоломей“. Не мога да кажа, че това е най-голямото ми падение, продиктувано от липса на друго под ръка, но беше доста близко.

Лекси извърща глава.

— Каква гнусотия. Забрави. Не искам да знам.

Ако има нещо, което Кучката да не може по никакъв начин да понесе, това са подробните разкази на брат й за сексуалните му подвизи.

Именно затова той продължава:

— Освен това прави онова гнусно нещо с езика си.

Александра стиска здраво очи.

— Добре, стига. Знаеш ли какво? Ако ще се държиш така, заминавай. Ако искаш да ме оставиш в миг, в който имам нужда от подкрепата ти...

Грешка. Никога не трябваше да му казва, че може да си ходи.

Дрю се усмихва с ослепителна усмивка, оставя чашата си, целува я по бузата и казва:

— Ти си най-добрата сестричка на всички времена. Чао. — После се обръща към мен и пита: — Идваш ли, или какво?

На харизан кон зъбите не се броят... както и не се търсят недостатъци на пътеката към свободата.

— Страхотно парти, Лекс. До скоро.

Тръгвам след Дрю към вратата. И ако се обърнеш към другия край на залата, ще забележиш как Розалин ме проследява с поглед.

ГЛАВА 6

След като избягахме от благотворителната вечеря, с Дрю тръгнахме към един бар. В крайна сметка, Дрю тръгва с една дългокрака чернокоса съдийка, която имала нужда от утеха и сексуално лечение след загубата на някакво дело. Пия бавно бирата си и маркирам няколко перспективни обекта, но никоя не може да ме мотивира да стана и да се занимавам със свалки.

По пътя за нас се изкушавам да наруша тридневното правило и да се обадя на Делорес.

Какво е това ли? Не знаеш какво е тридневното правило? Слушай и се учи. Три дни са идеалното време да изчакаш, преди да се обадиш на жена, с която вече си излизал. Не е важно в коя категория е. Независимо дали си я чукал или не, не набираш номера ѝ до третия ден. Така показваш, че ти си този, който държи нещата под контрол. И така поддържаш интереса ѝ. Караш я да мисли за теб. През първия ден вероятно си спомня детайли от срещата ви. На втория ден вече се надява да ѝ се обадиш и се пита дали и на теб ти е било така добре, както и на нея. На третия ден — магическия ден, точно вече започва да губи надежда, че телефонът ѝ някога ще звънне. Започва да се пита какво не е било наред, дали не е разбрала правилно сигналите ти. И тогава — БАМ! Обаждането ти е като балсам за ушите ѝ, настроението ѝ се оправя и е щастлива.

През деня се сещах за Ди около... доста пъти. И всеки път се усмихвах. Откритото ѝ чувство за хумор, прямотата ѝ... как танцува... пиърсинга на зърното ѝ. Но телефонът ми остава в джоба. Защото тридневното правило никога няма да бъде нарушено.

Идва събота вечер и както винаги излизам с Джак и Дрю. Решаваме да отидем в някакъв нов клуб, най-популярното за тази седмица място. Клубът е голям. Преди трябва да е било склад, но са хвърлили доста усилия да го направят добре. Точно в сърцето на

пренаселения Манхатън. Има ужасно много народ — тяло до тяло. Игла да хвърлиш, не може да падне. Освен това опашката се вие чак зад ъгъла. Сядаме в едно сепаре, където вече са се настанили пет прелестни холандки, тръгнали на морско пътешествие до Америка. Амстердам е луд град. Содом и Гомор на нашето време. Тези момичета от Амстердам, които са прекарвали в морето цели три седмици, ще са трудни за насита. Дори и за нас.

Проправям си път през масата от плът към бара и се опитвам да привлека вниманието на бармана. Минутка след това, някой ме удря отзад. Поглеждам през рамо и виждам червенокосо момиче, не високо от Снуки. Очите ѝ са полузатворени и се клатушка на високите си обувки.

— Тебе те познавам — казва. — Ти си оня, с когото спях преди две седмици. Имаш мотор.

Знаех си, че ми се струва позната. И името ѝ е... някакво модерно беше... Рики... Реми...

Нейната също толкова ниска, но доста по-трезва приятелка слага ръка около рамото ѝ:

— Хайде, Райли, забрави го.

Райли. Близко бях.

— Така и не ми се обади — цупи се тя. — Идиот.

Тук му е мястото да го кажа: аз съм за пълно равнопоставяне между половете в областта на свалките. И за равен шанс. Не бива да се подценяват качествата на една жена само защото иска нов и различен партньор с честотата, с която го правят мъжете. Такива жени не бива да се обиждат, не бива да се наричат с грозни епитети като „курва“ или „боклук“. От друга страна, момичетата трябва да спрат да го играят жертви и да ти вменяват чувство за вина. Ако ти кажа, че ме интересува само за тази вечер, как така изведнъж се оказва, че аз съм идиот, след като наистина не можеш да ме заинтригуваш за повече от една нощ? Слушай какво ти казва един мъж. Не си мисли, че зад думите ни има някакво скрито значение. Мъжете не си падат по тези неща. Истинският живот не е романтична комедия за домакини. Не бива да имаш такива очаквания.

Все пак, когато едно момиче се чувства използвано, винаги в устата ми остава неприятен горчив вкус.

— Не говори така, бейби. Прекарахме добре. Нито ти, нито аз искахме повече. И аз никога не съм казал, че ще се обадя.

Все едно че говоря на глуха. Почвам да се изнервям. Очите на Райли се отместват встрани и казва:

— Внимавай с тоя. Играч е.

— Благодаря за предупреждението.

Въпреки ужасния шум от синтезаторите, веднага разпознавам този глас. Затварям очи, обръщам се, отварям ги и виждам Делорес Уорън, застанала зад гърба ми.

— Не си изненадан, нали?

Райли изчезва от полезрението и мислите ми и веднага оглеждам облеклото на Ди за тази вечер. Русата ѝ коса е боядисана на лилави и сини кичури. Електриковосиньо потниче много над пъпа. Едва покрива гърдите ѝ. Полата ѝ е... всъщност това са само ресни. Синьо и виолетово. Ботуши до средата на глезена. От онези пухените. Всеки милиметър от разголеното ѝ тяло е покрит с глитер и цялата свети като голям диамант.

Тя се усмихва закачливо.

— Здравей, Бог. Аз съм Ди.

Дори не се опитвам да прикрия щастиято си, че я виждам.

— Здравсти. Какво става. Оставих ти съобщение днес на мобилния.

Днес беше ден Три. Но Ди очевидно е от онези жени, които имат имунитет към Правилото. Тя се обръща с лице към бара, но отговаря достатъчно високо, за да я чуя.

— Знам.

— Защо не ми се обади?

Тя клати глава в ритъма на музиката, свива рамене и казва:

— Мислех, че просто го правиш от любезност.

— Никога не правя нищо от любезност — казвам и соча с палец към Райли. — Както сама се убеди.

Не целувам ничий задник, освен ако момичето не ме помоли, а духам само когато издишам дима от цигарата си.

На няколко метра от нас някакъв с мазна гелирана коса, бяла тениска и джинси, прилепнали по тялото вика:

— Ей, Ди, побързай с напитките.

Има два вида бруклинци — от една страна, има либерални богати транспланти, които искат да се потопят и слоят с градския живот и които се опитват да реставрират старите си исторически сгради до предишния им блясък; от друга, има и такива умници с тежък акцент, които си мечтаят да станат нещо или някой и са гледали „Добри момчета“] прекалено много пъти. Тоя тъп гъз е от втория вид.

— Кой е тоя? — питам и го соча с брадичка.

— Това е Мики.

— С него ли дойде?

— Не. Дойдох с няколко момичета от работа. Те са... тук някъде.

И тогава задавам по-важния въпрос:

— С него ли ще си тръгнеш?

— Вероятно.

И тази единствена дума е като шамар през лицето ми.

Ди се навежда към бармана, за да изкрещи поръчката си. Когато се изправя, заставам плътно до нея, за да не се налага да викам и казвам:

— Можеш много по-добре от това, Ди.

Тя ме поглежда в очите. Изражението ѝ е същото като в онзи миг в апартамента ѝ — тъга и копнеж. Сякаш се предава.

— Може би не искам по-добре.

Не би следвало да е така. Цели се към луната. Дори и да не я стигнеш, ще спиш сред звездите. Така казваше майка ми. Космосът не е за всеки. Аз съм по-скоро от тези, които обичат да са си на земята. Здравно стъпили.

Мнението на една жена за себе си е като отражение в изкривено огледало, от онези, пред които се заливаш от смях. Начинът, по който ги вижда един мъж, е винаги по-точен.

— Много грешиш.

— Майк е... с него е елементарно. Лесно.

Усмиввам се.

— Ако търсиш лесно, аз съм човекът. Никой не е по-лесен от мен.

Тя се смее, а аз заставам така, че да блокирам гледката ѝ към безполезната твар. Далеч от очите, далеч от сърцето, нали? Тогава питам нежно:

— Кога мога да те видя?

Устните ѝ се извиват леко нагоре.

— Сега нали ме виждаш?

— Искам да те видя на предварително уговорено място. По възможност с по-малко дрехи.

Ди поглежда към облеклото си:

— По-малко от това? Това е рисковано. Може да ме арестуват за непристойно поведение. — Непристойното поведение винаги е предисловие за голяма забава след това.

Барманът носи напитките ѝ. Тя взема таблата и ми казва:

— Мисля, че е лоша идея да се виждаме втори път. Лоша е и за двама ни.

— Пак грешиш.

Тя се усмихва меко.

— Чао, Матю.

И тръгва. Аз викам след нея:

— Хей, Ди. — Тя се обръща. — И следващия път му кажи сам да си вземе шибаните напитки.

Тя кима, задържа погледа си в очите ми, пак кима и изчезва в тълпата.

Малко по-късно Дрю ми казва, че с Джак отиват на купон с холандките.

— Идваш ли? — пита. — Пусни котвата, гмурни се и поразгледай какво става долу.

Оглеждам дансинга и се опитвам да открия електриковосиньо.

— Не, ще поработя върху нещо тук. — Виждам Джак, застанал до вратата с петте момичета. Забавлява ги. — Ти коя ще чукаш?

— Момичето в средата ми се струва нетърпеливо като малко бобърче — смее се Дрю.

Знаех си. Смея се на свой ред и Дрю ме пита защо.

— И ти не намираш нищо странно във факта, че от пет скандинавки си избрал единствената кестенява?

Дрю усеща накъде бия.

— Благодаря, Зигмунд. Ако искам психоанализа, ще отида при добре платен и всъщност истински терапевт.

— Както кажеш, човече — смея се и го потупвам по гърба.

След като те си тръгват, решавам да отида в клуба, където предлагат танци в скута ти. Намира се точно зад ъгъла. На излизане забелязвам Ди на дансинга с Тони Сопрано-Младши и стомахът ми се обръща. Неговите куци, напълно лишени от ритъм маршови стъпки са в пълен контраст с нейните грациозни леки движения и за милионен път се питам какво, по дяволите, прави с него.

Намирам свободна маса и до мен веднага се настанява агресивна бърбтива блондинка в кашмирен пуловер с къс ръкав и кожена пола. Изглежда изобщо не забелязва, че не обръщам грам внимание на бълвоча, който се излива от устата и...

— ... а аз казвам „Татко, наистина ли си мислиш, че мога да се фокусирам върху завършването с тази мизерна издръжка.“ — Продължава да говори с векове, докато едно тъмнокосо момиче минава край нас. — ... Трейси, МИЛИ БОЖЕ. Не сме се виждали от толкова много време! Ела да си направим снимка. — Накланя главата си към Трейси и прави снимка с телефона си. — Това заминава директно в Инстаграм!

Но веднага щом Трейси се отдалечава от нас, русата изсъсква:

— Мразя я тая кучка.

Знаеш ли какво мразя аз? Мразя фалша. Хора, които се правят, че се харесват, а се мразят и в червата. Единственото фалшиво, което мисля, че мога да приема и оценя, са силиконовите подплънки в циците.

Започва сериозно да ми писва от компанията на това момиче, когато виждам Делорес — излиза от клуба и върви зад онзи италиански нещастник. Решен съм да не пропилявам нощта си, обръщам се към Блонди и питам:

— Искаш ли да се махаме оттук?

Лицето ѝ грейва.

— Мислех, че никога няма да попиташ.

ГЛАВА 7

Блонди не иска да се качи на мотора ми, затова ми дава адреса си, качвам я на такси и аз отивам направо там. Изпитвам необичайно безразличие пред перспективата да го топна на топло. Това момиче е като салата, която влиза задължително към вечерята ти. Ще я предъвкваш едва-едва само защото вече са я сложили на масата. Съзнанието ми постоянно се отклонява по посока Ди и онзи глист с мазната коса, който не я заслужава.

Спомням си движенията ѝ в сряда, красивите звуци от устата ѝ с всяко тласкане в нея, когато се потопявах дълбоко и бавно. Питам се дали сега и той се наслаждава на тези звуци. И полудявам. Не защото Ди чука друг, а защото този човек просто не си струва. Толкова не си струва!

Поне така си казвам.

Опитвам се да се отърва от обърканите си чувства и намирам място за паркиране близо до входа на Блонди, която вече съм прекръстил на Салатата. Тя ме чака във фойето на сградата и отваря вратата на апартамента си на първия етаж.

— Много е студено — казва с пискливия си почти непоносимо скимтящ глас.

— Не мога да повярвам колко бързо е паднала температурата. Дали ще започне да вали сняг по-рано тази година? Мразя снега. Дори и по Коледа. Предпочитам пясък и море пред...

Целувам я с плам... само за да я накарам да млъкне.

Тя изквичавя в устата ми, после се съвзема и отговаря на целувката ми с троен плам. Езикът ѝ се движи по моя бързо, прекалено бързо. Няма ритъм, няма финес. Сякаш в устата ми е влязла пчела и сега се опитва да избие зъбите ми, за да излезе. Крилата на пчелата блъскат по езика ми. Блонди ме бута назад върху дивана и съблича пуловера си. Сутиенът ѝ е бежов, безличен. Гърдите ѝ са като две огромни пълни с нитрати дини.

Както вече споменах, аз съм голям фен на голямата женска гърд, така че се опитвам да се фокусирам върху позитивния аспект на този атрибут, но представата на Салатата за мръснишки приказки тотално ме отклонява от концентрацията.

— О, да — простенва и притиска грамадните гърди една в друга. — Аз съм лошо момиче. Ти ще си моят лош татко. Татко ще накаже палавата курва.

В цялото това изказване има толкова много гнили, грешни, жалки неща, че не знам откъде да започна.

Първо, такива приказки за таткото и палавата щерка-курва са тотален убиец на всяка ерекция. Същият ефект се постига, ако те хванат и те потопят във вана с лед. Започвам да мисля за баща си, за отношенията дете-баща и за милион други неща, които не искам да си представям по време на сексуална игра. „Палавата курва“ не беше лошо попадение — падам си по такава размяна на реплики, по пляскане по дупето, игра на доминантни и подчинени, но нещо в бебешкия й говор тотално ме отблъсква.

Гласът на Делорес е плътен, женствен, похотлив. Когато ме молеше да я чукам, или викаше как иска да я чукам, не беше насила, не беше игра, не беше фалш, не беше театрална постановка. Беше истинско, защото беше погълната от мига, от екстаза, беше възбудена и не можеше да остане мълчалива и тиха.

Салатата сяда в скута ми. Изръмждавам недоволено. Ръцете й се впиват като нокти на звяр в ризата ми, но само успява да протрие кожата на врата ми. После с изненадваща сила хваща главата ми и я натиска между гърдите си. Държи ме толкова силно, че не мога да поема дъх. Викингите са вярвали, че да умреш на бойното поле е достойно и обикновено не бих имал нищо против да умра от задушаване между женски гърди, но не и тези. Това не са гърдите, между които искам да посинея от недостиг на кислород.

Налага се да се боря с нея, за да извадя главата си оттам, но го постигам едва след като я хващам за ръцете и я бутам назад. Накланям глава назад и започвам да дишам с пълни гърди.

И тогава, все още стиснал ръцете и, поглеждам лицето на Салатата. Сладък нос, мокър и розов, обли сини очи. Момичето си е секси. Както и да я погледнеш осем от десет точки. Всяка друга нощ бих бил вече отгоре и, но не и днес.

Защото очите, които искам да ме гледат, са с цвят на кехлибар и пръски златисто. Устните, които искам да хапя, са червени и сочни, и от тях идва най-неочаквания и директен отговор на моите целувки. Всъщност се възбуждам предимно докато си представям жена, която дори не е в стаята, а не от... наличната алтернатива по голи гърди, което се трие в члена ми.

— Чакай... чакай малко. Това... няма да стане — казвам.

— Какво искаш да кажеш?

Жените не спират да плямпат как искат мъжете да са откровени с тях, дори когато боли. Нека да видим как ще се получи с тази.

— Красива си и си забавно момиче... но току-що осъзнах... че си падам по друга жена.

Вратът и се извива като на пиле.

— Моля?

— Нямам нищо против теб. — Тя веднага покрива огромните си цици с ръце, сякаш такава маса може да се прикрие. И ме гледа мръсно. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, бих те чукал с най-голямо удоволствие, ако вече не бях чукал нея.

Тя скача на крака.

— Задник. Мръсник.

Разбирам я.

— Махай се от апартамента ми, свиня! — Грабва една керамична поставка за напитки, знаеш онези тежките и ме удря по главата. Първият път не ме уцелва. Но вторият път ме удря в рамото и се свличам на пода.

— Добре! За бога! Махам се.

— Чекиджия!

Това иде да покаже, че който е казал, че честността е най-добрата политика е или лъжец, или не са го били с керамична поставка по главата.

Паркирам мотора на тротоара и бягам към входната врата на сградата, в която живее Ди. Натискам звънеца един, два, три пъти. Три за късмет. Никой не ми отваря.

След това правя това, което би направил всеки един нормален човек. Натискам звънеца, докато пръста ми побелее. И не пускам и

[illegible]

— Делорес! Хей, Ди, будна ли си?

— Вече всички сме будни, ЗАДНИК!

Но ми се иска да вярвам, че е било по-скоро по случайност.

— Стела! Стелааааа! — дера се от тротоара.

— Матю? — Изненадана е.

— Здрасти. К'во ста'а?

— Какво правиш за бога? — пита тя.

— Искрах да... можеш ли да слезеш за минутка?

Две минути по-късно вече върви по тротоара към мен с... Гумба Джони, който крачи заканително зад нея. Слава богу, че е все още е по дрехите, които носеше в клуба, което не означава нищо, разбира се, особено като се има предвид, че тоалетът ѝ прикрива само сутиена ѝ и бельото, ако има такова, но на този етап бих приел позитивната страна на нещата.

— К'ъв ти е проблемът бе, психо?

Юмруците ми по инстинкт се вдигат в защитна позиция.

— Не съм дошъл да се бия с теб, но ако настояваш, да започваме.
И чак тогава забелязвам татуировката му — Дева Мария с надпис Ave Maria под нея. Нов подход!

— Опитвам се да спася семейството си.

Да, ниско е да се лъже, но какво да се прави — настанали са отчаяни времена.

Той рязко обръща глава към Ди и пита:

— Омъжена ли си?

— Не, не съм — казва с ужас тя. — Той се е побъркал.

Отварям портфейла си на снимката на Маккензи и изглеждам истински наранен и до болка откровен.

— Семейството е всичко за мен. Знам, че не ме познаваш, но би ли ми направил една услуга...? Да си тръгнеш?

Сега вече Ди е бясна. Удря ме по рамото и се обръща към изхвърлената на брега на Джързи мъжка русалка.

— Мики, това не е моя дъщеря и той не ми е мъж!

— Казвам се Майки, не Мики.

Хубаво е да разбереш, че не си единственият, който бърка имената тази вечер.

— Има ли някакво значение? — казва раздражено Ди.

За повечето мъже няма значение. Не ни пука дали ще викат името на папата, докато им го плъзгаме. Но очевидно Майки не е в групата на „повечето мъже“.

Той вдига ръце във въздуха и се предава.

— Това е прекалено много за мен. Махам се.

Обръща се на пети и заминава.

Гледам как се отдалечава и ликувам. Дори му махам и прошепвам:

— Сбогом, Тони. — Обръщам се към Ди и казвам: — Някои хора са така наивни.

И разбира се, тя ме удря с юмрук в устата.

Залитам назад и усещам кръвта по устните си. Делорес е дребна жена, но има доста силен удар. Вдига пръст, размахва го пред очите ми и казва:

Не знам какво е това, но знам, че не е на добре!

Свалям ръка от разбитата си уста и я отпускам до тялото. Мозъкът ми е празен. Не се сещам какво да кажа, затова задавам

следния високоинтелигентен въпрос:

— Защо не ме харесваш?

— Моля?

— Прекарахме страхотно, сексът беше върхът, смяхме се, а сега не искаш да имаш нищо общо с мен.

— Искаш да ми кажеш, че за теб това е нова концепция?

— Да, мамка му. Всички ме харесват. Аз съм страхотен човек.

Ди масажира челото си както правеше майка ми, когато имаше главоболие. После въздъхва:

— Добре... Работата е там, че. Не си виновен ти. Вината е в мен. Аз съм проблемът.

Буквално изумявам.

— Сериозно ли ми казваш точно тази реплика? Исусе. Аз изливам сърцето си пред теб, а ти дори не искаш да се напънеш да излезеш с някоя прилична лъжа?

Ди размахва ръце във въздуха.

— Казвам ти истината. Харесвам те, наистина. Ти си много сладък, забавен, фантастичен любовник. Но аз съм... по-щастлива, когато... нямам постоянна връзка. Когато нещата станат сериозни с някого, започвам да полудявам. Не много, но достатъчно.

— Кой ти говори за връзка? Защо не можем да продължим да си прекарваме добре? Заедно? И да видим какво ще се получи. Не се притеснявай, няма да литнем за Лас Вегас и да се оженим там. Това би било наистина смешно.

Ди клати глава:

— Не ме разбираш. Никога не свършва добре. И сега ще стане така, Матю. В началото мислех, че са ми виновни мъжете, които избирах, но най-накрая се принудих да призная, че вината е единствено и само моя. Превръщам едно добро момче в лошо момче. Аз съм като помпа за пениси — превръщам всеки мъж в гигантски чеп. Аз съм онова момиче, за което те е предупредила майка ти преди години. Да бягаш и да се пазиш. Нищо хубаво не идва с мен.

Това наистина се случва. Съвсем сериозно. Не мога дори да се засмея.

— Не, не си.

— Не ме познаваш.

— Това, което знам за теб, е впечатляващо. И много хубаво.

Тя започва да отрича, но аз продължавам да я притискам:

— Премисляш нещата. Ако ще се почувстваш по-добре, можем да бъдем приятели, които се чукат. Секс другарчета. Нищо сериозно. Само приятели със секс бонуси. С приказни секс бонуси. Ако те сърби, аз ще съм чесалото, ако имаш нужда от секс в два сутринта, аз ще съм насреща. Просто... не чукай други мъже... няма да се налага.

Тя клати глава, но аз ѝ напомням:

— И светът може да свърши утре, помниш ли? Извънземните могат да ни поробят... глобално затопляне... трябва да живеем за настоящето, защото не знаем кога няма да имаме дори настояще.

Подавам ѝ ръка.

— Рискувай, Ди. Няма да те разочаровам.

Очите ѝ с цвят на мед поглеждат с копнеж към ръката ми.

— Боже, добър си.

Усмивам се и казвам:

— Каза тя и погледна Бог в очите.

Ди избухва в смях.

И поема ръката ми.

Като двама пубери, които изживяват първото си сериозно „харесване“. Стоим така няколко минути и се усмиваме един на друг. Без да кажем и дума, обръщаме се и тръгваме към нейния апартамент.

И тогава тя казва с много сериозен тон:

— Матю?

Поглеждам я въпросително.

— Когато започне да ти писва, просто си спомни, че съм те предупредила. Нали?

Не знам с какви глупаци е излизала Ди, но този разговор ме мотивира. Искам да ѝ докажа, че греша. Искам да оправя и настроението и. Затова се навеждам към нея и прошепвам:

— Прекалено си красива, за да ми писне.

Делорес върти очи и оставам с натрапчивото впечатление, че си мисли, че я лъжа. Предполагам, ще трябва да ѝ казвам колко е красива по-често. Постоянно да ѝ го казвам. Докато ми повярва.

ГЛАВА 8

Да се събудиш на чуждо място, малко е объркващо. Отварям очи. Слънцето нахлува през лилавите пердета и огрява спалнята. Навсякъде нахвърляни дрехи. Снощи с Ди поговорихме още малко и се оказа, че все пак не е правила секс с мазното момче. Каза, че като се прибрали, говорил по телефона с някакъв приятел. През цялото време, докато се появя, си лафил по телефона! Идиот! Попита ме дали би ме притеснило, ако е била спала с него и отговорът ми беше „Да“. После добавих, че бих го преживял... все някога.

Обувам боксерки и тръгвам след аромата на бекон и звука на музика от кухнята. Ди е до печката и припява с песента „Виждам в теб, красавице“.

Гласът е чаровно фалшив и дрезгав. Пее като разгонена котка. Червеникаво-русата ѝ коса е вдигната високо и захваната с клечки за китайско. Боята от шарените кичури не е съвсем опадала. Единствената дреха, която носи, е синята ми риза. Когато песента свършва, аз започвам да ръкопляскам.

Тя се обръща с бъркалката в ръка.

— Добро утро.

— Хубава риза.

— След като ти правя закуска, реших да превърна сутринта в тотално клише и да облека ризата ти.

Приближавам се и сладко я целувам по устните.

— Гладен ли си?

— Умирам от глад.

Ди ми подава две чаши с портокалов сок и една чиния с бекон и бъркани яйца. Сядаме на малката ѝ кухненска маса само с два стола и започваме да ядем.

— Много е вкусно — казвам.

— Истински биотурски бекон. Като крек е. Една хапка и никога повече няма да искаш да опиташ друго свинско.

Докато се храним, използвам възможността да огледам апартамента ѝ. Преди бях прекалено зает да я карам да стене. Оказва се много по-подредено и чисто от очакванията ми. И напълно според очакванията ми — ексцентрично и шарено. Червен фотьойл, чиято дамаска е виждала и по-добри дни, до него малка кръгла маса със страхотна мозайка. Срещу тях бежов диван — изглежда доста удобен. На него е метнато меко кафяво одеяло. Възглавнички на цветя, всякакви размери и цветове. Висока лампа с ресни. По стените има само няколко снимки. Едната е на Делорес застанала до слаба жена със същия цвят на косата. Предполагам това е майка ѝ. На другата е пак Ди на около тринадесет години прегърнала Кейт Брукс, която се усмихва с чаровните си шини, а другата ѝ ръка е преметната през рамото на момче с кестенява коса. Предполагам, че това е братовчедът. И тримата са на ролери.

Преглъщам хапка от божествените яйца с бекон.

— Какво ще правиш днес?

— Трябва да отида до пазара в Бруклин, но след това нямам нищо.

— Искаш ли да остана с теб?

— Добре.

— Ще минем през нас да се изкъпя и преоблека и трябва да мина набързо през едно друго място, а след това можем да отидем в Сентръл парк.

Хубавото на този град е, че винаги можеш да измислиш какво да правиш. Дори ако седиш на пейка в парка и храниш гълъбите, пак правиш нещо.

— Звучи добре. Ще се облека.

Тридесет минути по-късно Ди е изкъпана и вече излизаме от сградата ѝ. Косата ѝ е вързана на кокче. Облякла е сива блуза без презрамки, черни кожени панталони и високи обувки на тигрови шарки. За щастие не са ми тръснали глоба заради паркирането на забранено място. Ди оглежда мотора и в очите ѝ забелязвам одобрение. Прокарва ръка по кожената седалка така, както прокарваше длан по корема ми, и по-надолу, и по-надолу. Хващам ръката ѝ и целувам дланта ѝ.

— Не го гали, освен ако не го правиш с чувство.

Тя се вдига на пръсти и прошепва в ухото ми:

— Винаги го правя с чувство.

Вадя каската от багажника на мотора и я слагам на главата на Ди и я закопчавам под брадичката ѝ. Тя е прелестна, секси и сладка — три в едно. Перфектна комбинация. Мога да я съблека и да я изям точно тук, на улицата.

Тя се качва на мотора, смигва ми и казва:

— Повози ме, Матю.

— Дръж се здраво — казвам и форсирам мотора.

Не всяко момиче обича да се вози на мотор. Доста са се качвали и са се стискали толкова здраво за мен, че са ми оставяли свирепи одрасквания и рани от ноктите си. Има я и другата крайност — веднъж една не се държеше достатъчно силно за мен и по едно време взе да пери ръце из въздуха и да вика екзалтирано. Едва не получих удар, когато за малко да се размаже на пътя. Слава богу, че нищо ѝ нямаше.

Ди стиска съвсем нормално — едната ѝ ръка е преметната през кръста ми, а с другата се държи за бедрото ми — изумително приятното чувство от притиснатите ѝ до гърба ми гърди и опряната ѝ в рамото ми брадичка.

С най-голямо удоволствие ще я повозя. И по двата начина.

Вадя писмата си от пощенската кутия и отварям вратата на апартамента си. Казвам ѝ да се чувства като у дома си и влизам в банята. После се изсушавам, обувам джинси и карирана риза. Оставям я разкопчана и се връщам в хола при Делорес. Тя гледа през прозореца. Обличам карирана риза с дълъг ръкав.

— Мисля, че от сега нататък ще ти казвам „Момчето от Горен Уест Сайд“ — казва с усмивка.

— Може, но Бог ми звучи съвсем на място.

Отива до библиотеката.

— Страхотни снимки. — Гледа снимката с Маккензи, която направих миналата година. Маккензи праща въздушна целувка към камерата. Светлината акцентира върху изумителното ѝ изражение — все още бебешко лице с лек нюанс на носталгия.

— Това е Маккензи. Племенницата, за която ти казах в сряда и която всъщност е племенница на... Дрю. А това са родителите ми. — Снимката е черно-бяла. Майка ми изглежда така, сякаш няма грам идея

за какво иде реч, а баща ми е както винаги начумерен. Това са обичайните им изражения, всеки ден, по всеки един повод.

Изваждам чантата с фотоапарата си и проверявам дали има достатъчно лента. Проверявам и лещите.

— Имаш ли тъмна стаичка за промиване на снимки?

— Всъщност да.

В очите ѝ грейва онзи поглед, с който започвам да свиквам — така гледа, когато е възбудена.

— Ще ми я покажеш ли?

Оставям фотоапарата и вдигам ръка.

— Веднага.

Стаята беше килер без прозорци. Има достатъчно място за плот за химически препарати и масичка, на която държа препаратите и съдовете за промиване. Осветлението е доста слабо. Затварям вратата зад нас и Делорес се оглежда. И ме залива онова чувство за седемминутно удоволствие в рая, което изпитвах на тринадесет. Но в онези години раят не беше така красив.

Тя бавно спуска ръце по тялото ми.

— Имаш ли представа колко секси е това, Матю?

— Да, имам известна представа — признавам.

Тя се притиска в мен и гърбът ми опира във вратата. Целува брадичката ми и я захапва.

— Ще ми направиш ли снимка някой път?

Свива колене и се свлича по тялото ми. Топлите ѝ ръце оставят горещи следи по гърдите и корема ми.

— Със сигурност ще ти направя снимка — казвам и преглъщам. Тя обсипва корема ми с малки бързи целувки.

— Ще бъдем като Джак и Роуз от „Титаник“. Съвременна версия. Дишам тежко.

— Джак е страхливец. Ако бях на негово място, бих я вързал с едно въже и бих я метнал в някоя спасителна лодка. После щях да се метна след нея.

Винаги обичам да отбелязвам факта, че ако Роуз беше направила това, което ѝ казваше Джак, и двамата щяха да оцелеят.

Ди навлажнява устни, плъзга джинсите ми надолу и освобождава пениса ми, който вече изпадаше в агонизиращи болки. Увива длан около основата и започва бавно да движи ръка.

— Докато правиш тези снимки, искам да мислиш за това. И да мислиш за мен винаги когато влезеш в тази стаичка.

Плъзва ръка надолу и покрива главичката с устни. Езикът ѝ се движи бързо. Коленете ми омекват, притискам се към вратата. Тя се отдръпва нагоре и после го поема целия.

— Мамка муууу — стена.

Устата ѝ е гореща, мокра, тясна. Буквално виждам звезди посред бял ден. Със затворени очи. Тя бавно увеличава темпото и смуче по-силно. Ръката ми се заравя в косата ѝ и се свива в юмрук.

Ди върти уста около него, а аз моля:

— По-бързо...

И тя изпълнява молбата ми, главата ѝ се движи по-бързо и ме тласка към края. Едва дишам.

— Ди... да... Ще свърша.

Тя ме засмуква още по-силно. Свършвам с вик и дърпам косата ѝ в юмрука си. Когато тя се отдръпва назад, тялото ми се плъзга по вратата и сядам на пода. Дишам, сякаш съм пробягал целия маратон на Ню Йорк.

Пресягам се към Делорес и я притискам към гърдите си. Целувам носа ѝ, двете ѝ бузи, и накрая устата.

Никога няма да го забравя.

Е, значи мисията е изпълнена.

— Шегуваш се, нали?

Махам каската и я заключвам за мотора.

— Не, напълно съм сериозен.

Ди не слиза. Не помръдва.

— Ще изчакам тук, ако нямаш против.

— Хайде, вече е към средата. Просто трябва да пусна плика.

— Чувал ли си някога израза „Да се потиш като курва в църква“?

— Престани да говориш така за себе си и да се омаловажаваш. Ако стандартът е такъв, щях да се потя като кон и да се треса от нерви и притеснение. Хайде.

— Трябва ли да пия кръв?

— Само ако си кръстена.

Ако не си се сетил вече, уточнявам, че сме пред църквата „Света Мария“. Неделя е, а в неделя аз ходя на църква... Отивам за края на месата. Имам някакво дълбоко вградено суеверие, че ако не отида, ще се случи нещо ужасно. Така става след дванадесет години в католическо училище.

Буквално я завличам вътре. Тя пристъпва внимателно, сякаш влиза в къща, обитавана от духове.

Мъж с прошарена коса облечен в костюм влиза през двойните врати с кошница за събиране на дарения. Съвсем навреме. Пускам плика си и се покланям вежливо. Гласът на проповедника ехти от високоговорителите. Минава към последната благословия. Ди ме гледа и прави каквото правя и аз. Преди проповедникът да свърши, чувам множество стъпки по стълбите. Поглеждам към страничната врата и забелязвам Сестра Беатрис с дузина деца от неделното училище, които вървят зад нея в редичка.

Сестра Б беше моето първо сексуално изживяване. Всъщност... моето първо самостоятелно сексуално изживяване. Мисля, че беше първото сексуално изживяване на всички в класа ни, в това число и на Дрю. Може да се каже, че с Дрю сме правили нещо като тройка — поделихме си една жена, но всеки сам в банята или леглото си.

Чакай, това последното звучи доста перверзно, забрави го.

Пубертетът е тежко и объркващо време за момчетата. А още по-смущаващото в случая беше, че имахме ужасно секси учителка. При това монахиня. Когато открих радостта от мастурбацията, сериозно се увлякох, направо се пристрастих. За беда аз не само че душах питона, ами направо го късах на две.

Ако майка ми знаеше, със сигурност би се посъветвала с организацията за защита на детето, но баща ми никога не би направил такова нещо. В един от нашите по-човешки разговори, той ми каза, че в мастурбацията няма нищо срамно. Било нещо като електричеството — Бог не би ни го дал, ако не е искал да си го ползваме със здраве. Но както винаги, и в този случай се оказа, че всяко нещо трябва да се прави в разумни граници. След този разговор, аз се успокоих и се отдадох на самонаслада, без да вредя на никого, най-малко на питона.

Сестра Б се обръща към децата, изглежда ги и те веднага разбират, че трябва да млъкнат. После ми се усмихва.

— Матю, как е моето мило момче?

— Много добре, Сестро.
— Тази сутрин видях родителите ти. И те изглеждат добре.
Кимам, обръщам се към Делорес и казвам:
— Делорес, това е Сестра Беатрис, моята учителка в началното и средното. Сестра Беатрис, това е Делорес Уорън.
— Радвам се да се запознаем — казва с усмивка Сестра Б.
Ди помахва с ръка.
— М... здрасти.
Сестра Беатрис я поглежда загрижено.
— Изглеждаш притеснена, момичето ми. Какво има?
— Ами... аз не съм католичка. Никак даже.
Сестра Беатрис я потупва по рамото и казва:
— И Исус не е бил.

Отиваме в Сентръл парк и правя няколко страхотни снимки на Ди до фонтана. Снимам падащите от полуголите дървета листа. После си постиламе едно одеяло и лягаме на тревата. Есенното слънце днес е силно. Докато лежим, се питаме за различни неща — обикновени и не съвсем обикновени въпроси. Това е най-добрият начин да опознаеш един човек.

— Арестували ли са те някога? — пита Ди и си играе с копчето на ризата ми.

— Все още не. Теб?

Тя се усмихва:

— Арестували са ме, но никога не съм осъждана.

И тогава ми разказва за онзи единствен път, когато я спипали с братовчед ѝ и Кейт през нощта в покритата ледена пързалка. Карали кънки часове наред, но шерифът ги хванал много по-късно. Били влезли с взлом. Шерифът ги закарал по домовете им с колата си. Майка ѝ никак не била щастлива.

— Правила ли си секс на обществено място? — питам. От една страна ми е любопитно, а от друга... да го имам предвид в бъдеще.

— Мммм... да, но не мисля, че някой ни видя.

Прокарвам палец през косата ѝ. Под слънцето червените ѝ кичури изглеждат по-ярки, а русите са като от злато.

— Правил ли си секс на мотора си? — Мисля, че и тя пита, за да го има предвид в бъдеще.

— Да. И никак не е лесно, както би предположил човек. Но всеки трябва да опита секс на мотор поне веднъж в живота си. — После я питам: — Кой е любимият ти цвят и как пиеш кафето си?

— Нямам любим цвят. Винаги е различен. Според настроението ми. Не пия кафе. Опитвам се да стоя настрани от кофеина. Не е полезен за кожата.

Установявам, че Ди подбира храната си. Спомена, че иска да отиде до фермерския пазар в Бруклин да се запаси с копър и лимонена трева и някакви други неща, за които съм чувал само в най-скъпите ресторанти, където украсата на ястието е по-важна от вкуса. Тревите не влизат в представата ми за вкусно ядене, но тя се къльне, че нейната домашно приготвена гранола няма нищо общо с това, което предлагат в изисканите ресторанти.

— Цялото ти семейство ли са отдадени католици?

— Отдадени е доста силно казано — смея се. После се замислям и казвам: — Всъщност да, всички, с изключение на Дрю. Ако не броим някоя и друга сватба или кръщение, не е стъпвал доброволно в църква откакто бяхме деца.

Тя се обръща по корем и слага брадичка на гърдите ми.

— Как така Дрю се е превърнал в черната овца? Да не би да е видял на скалпа си татуировка 666 или нещо от сорта?

Усмивам се. Убеден съм, че повечето от учителите ни имаха същото мнение за него.

— Не. Дрю и Бог си обърнаха гръб, когато бяхме на около десет години. Това беше годината, когато майката на Стивън, Джейни, се разболя от рак на гърдата. Родителите ни ни сложиха да седнем, казаха ни, че е болна, че ще я подложат на лечение и че трябва да се молим всеки ден и час лечението и процедурите да са успешни. Дрю прие новината много тежко. Не можеше да разбере защо от всички идиоти и малоумници на света Бог бе избрал такъв мил и добър човек като Джейни. Избрал не е думата, а позволил да се разболее от нелечима болест. Направиха ѝ химиотерапия и спряха развитието на рака. Но когато бяхме в гимназията, ракът отново я повали и след няколко месеца нея вече я нямаше. Тя е първият човек в живота ми, който почина буквално пред очите ми. Бабите и дядовците ми са починали,

преди да се родя. Лелите и чичовците ми са все още живи. Но Джейни почина на тридесет и осем. Дори тогава ми се струваше прекалено млада.

Устните на Делорес се извиват надолу съчувствено.

— Но нещата наистина загрубяха на погребението. Бащата на Стивън, Джордж беше развалина и за беда напълно безполезен. Цялото бреме остана за Стивън. Той трябваше да взема големите решения, да посреща гостите. Беше само на шестнадесет. А Александра и Стивън започнаха да излизат няколко месеца преди смъртта на майка му. — Гледам как едно ято от три врабчета лети в перфектен синхрон и продължавам: — И така в деня на погребението църквата беше отворена рано за последно сбогом само за най-близките на семейството. Стивън искаше да отиде пръв, за да може да остане няколко минути насаме с майка си. Аз и Дрю отидохме с него за морална подкрепа. Проповедникът в „Света Мария“ по онова време беше отец Гералд, от старата школа. Арогантен, груб. Истински задник. Идва при нас тримата и казва на Стивън, че майка му починала, понеже „не била чиста“. Ако била по-свята и вярвала в Него, той щял да я спаси. После каза, че смъртта ѝ се дължала и на нашата липса на вяра и че ако сме се молили по-силно и с цяло сърце, Бог щял да отговори на молбите ни.

Устата на Ди остава отворена от ужас.

— Това е отвратително! Какво му каза Стивън?

— Нищо. Беше прекалено шокиран, покосен от мъка, за да отговори. Дрю обаче винаги е бърз и готов да стреля по такива хора. Става, завира лицето си в мутрата на Гералд и казва:

— Да ти го начукам, отче. И на магарето, с което си дошъл в църквата, и на него да му го начукам. Няма ли някое момче из църквата, което да напиеш със светеното вино, поне да изчукаш нещо?

Устните ѝ се извиват нагоре.

— Колкото повече слушам за тоя Дрю, толкова повече започвам да го харесвам.

— Да. Лицето на отчето става лилаво от ярост и точно се кани да удари Дрю, когато родителите ни влизат. Гералд отстъпва, но само за този ден. На следващия ден положи всякакви усилия да изключат Дрю от училище. Каза, че ако не се извини, ще го изключат. Макар че на Джон никак не му харесаха думите на Гералд, успя да склони Дрю да

се извини за проява на неуважение, но Дрю отказа да се извини на тоя „зъл ебалник“. Тогава Ани, майка му, започна да плаче и да обяснява как, ако го изключат, щял да й опропасти живота и „Боже, къде сбърках“. Ето точно тогава Дрю се огъна. Защото не искаше майка му да плаче. Написа извинително писмо на отец Гералд и изтърпя всички наказания. Ето защо Дрю може да цитира всяка една дума в Библията — защото Гералд го накара да я препише. До последната точка и запетайка. Всеки ден след училище. Когато най-накрая отмениха наказанието му, Дрю беше убеден, че католицизмът е просто изнудване, чиста проба рекет и че Бог не дава и пукната пара за никой от нас.

Ди накланя глава и ме гледа замислено:

— Но ти не мислиш така?

— Не. Питам Сестра Беатрис дали това, което каза Гералд, е вярно. Дали ако бяхме вярвали по-силно, щяхме да я спасим и Бог би отговорил на молбите ни.

— Какво каза тя?

Отговарям й с най-добрия си ирландски акцент.

— Матю, момчето ми, Бог отговаря на всяка една молба. Просто понякога отговорът е „Не“.

Ди се замисля и след малко казва:

— Ако е вярно, мисля, че е доста кофти.

— И аз казах същото — усмихвам се. — А ти? Семейството ти религиозно ли е?

— Да. Би могло да се каже. Майка ми винаги е била нещо като духовен учител. Лек привкус на мормонизъм, щипка протестантство, но нищо не се полепи по мен. Интересуваше се от Кабала много преди хората да чуят за тази наука от устата на Мадона и да пощуреят. Тези дни се е отдала на будизъм. За Тина Търнър проработи добре.

Когато се връщаме към мотора, вече е късен следобед. Прибирам одеялото и фотоапарата и точно тогава усещам аромата на хотдог. Идва от една количка недалеч от нас. Стомахът ми ръмжи от глад. Изваждам портфейла си и питам Ди:

— Искаш ли?

Тя поглежда към количката сякаш е зареден пистолет:

— Ами... не. Благодаря, но искам да живея и след петдесетата си годишнина.

Поръчвам си един с повече чили.

— Хотдогът, който можеш да си купиш от всяка количка в Ню Йорк... това е Ню Йорк.

— Същото може да се каже и за пицата на парче. Този хотдог е сърдечен удар, поднесен в хлебче. Знаеш ли колко нитрати има в това нещо?

— Точно затова има божествен вкус. Знаеш ли, за човек, който претендира, че всичко в живота му е „*carpe diem*“, имаш прекалено много резерви.

— Добре, добре. Един и за мен, моля — казва на продавача.

— Не искаш ли чили? — питам.

— Разбира се, че искам. Като ще е гарга, поне да е рошава.

— Харесва ми логиката ти — усмихвам се.

Заставаме прави до мотора и ядем. Тя първа изязжда своя хотдог, а аз се навеждам и облизвам капка сос от брадичката ѝ.

— Мммм... върху кожата ти има дори по-прекрасен вкус.

Тя се смее. Прелестен звук.

Последната ни спирка за деня е фермерският пазар в Бруклин. Ди не може да купи всичко, което е планирала, поради малкия обем на багажника, но казва, че компанията ми си заслужавала и щяла да се разходи още веднъж до пазара през седмицата. Помагам ѝ да занесе покупките до апартамента си и точно се каня да я поканя на вечеря, когато тя увива ръце около врата ми и ме целува в устата.

Вечерята може и да почака.

Пускам торбите на пода и я хващам за задника. Мачкам го, стискам го. Черните и панталони са тънки, но са ужасно дразнеща бариера. Ръцете ѝ се заравят в косата ми, а аз я вдигам и увивам краката и около кръста си и давам на нетърпеливия си пенис онзи контакт, за който така силно копнее. Засмуквам долната и устна, ръцете и стискат и масажират раменете ми. Върхчетата на пръстите ѝ излъчват успокояваща топлина. Зъбите ми дерат челюстта и. Обръщам се и притискам гърба ѝ към хладилника. Тя стене. Ребрата и бедрата ни се трият.

И двамата дишаме задъхано. Засмуквам врата и. Тя стена:

— Матю. Матю... ще...

— Да, знам. — Устните ми се движат по горещата й кожа.

— Ще...

И в следващата секунда тя се изскубва от ръцете ми, удря ме по задника, предполагам неволно и хуква по коридора. Аз лежа на пода, дишам тежко и се опитвам да разбера какво, по дяволите, се случи, когато разпознавам звуците на обилно задавено повръщане.

Обзалагам се, че не си очаквал това, нали? Е, ставаме двама.

Стомахът ми се обръща от притеснение, скачам и хуквам. Слагам ръка на дръжката и питам:

— Добре ли си?

— Гениален както винаги. Добре ли ти звуча?

Седнала е пред тоалетната чиния и е сложила кърпичка пред устата си. Очите й са затворени. Простенва, но не по онзи изумителен секси начин.

— Ти и твоят глупав хотдог. Мисля, че наденичките са били развалени.

Като всеки обвинен без доказателство човек, аз веднага преминавам в защита.

— Не са били развалени. Ако бяха развалени, и аз щях...

Дори не мога да довърша изречението. Лицето ми пламва, стомахът ми се обръща, върти се около оста си, едва се докопвам до рулото пластмасови торбички за хартиени отпадъци, което забелязвам в ъгъла, и повръщам в него. Ди ме гледа и повръща още по-обилно.

Сецам се за Лардас в „Остани до мен“ и състезанието за надяждане, когато повърна и даде начало на серийно повръщане в цялото заведение. Ако не се чувствах толкова зле, вероятно бих се смял с глас.

След доста време успяваме да долазим до леглото. Аз по гръб, а тя свита като ембрион.

— Ти си виновен — проскимтява тихичко тя.

— Права си. Аз съм виновен.

— Мразя те. Не, не исках да кажа това. Харесвам те толкова много. Матю, мисля, че умирам.

— Ти не умираш. Виж аз наистина мога и да умра. Макар че мъжете сме физически по-силни, всички знаят, че понасяме болест и

физическа болка десет пъти по-зле от жените. Ако не ми вярваш, питай някой друг мъж.

Ди отваря чекмеджето на нощното си шкафче и вади нещо.

— Какво правиш? — простенвам. — Престани да се движиш.

Не вярвах, че ще доживея да кажа такова изречение на някое момиче.

— Пиша предсмъртна бележка на Кейти да те арестуват за опит за убийство. Теб и съучастника ти, който ни пробута тая отрова.

— Ти си безсърдечна жена, Делорес.

— И добре, че го научаваш отсега — казва, макар че се сгушва в мен. Рисувам кръгчета по гърба и, за да я успокоя. После тя се обръща по гръб и взема ръцете ми в своите. Оставаме така, докато заспим.

ГЛАВА 9

Странно колко се сближаваш с един човек, след като сте минали през ада на хранителното натравяне. Споделено страдание двадесет и четири часа. Такава интимност не може да се постигне с месеци, дори години. Познавам лицето на Ди, когато свършва и когато повръща.

В понеделник сутринта и двамата се обаждаме на работа и казваме, че сме болни. Не сме кой знае колко по-добре. Вземаме си душ един след друг и аз обличам един от анцузите на братовчед й. Обикновено бих се замислил много сериозно, преди да обуя на голо дреха на друг мъж, но тези са чисти, изгладени и прилежно подредени в гардероба на Ди. Предполагам, е минало достатъчно дълго време, след като ги е носил за последно, затова съм малко по-спокоен. Освен това мисълта да облека дрехите си от вчера никак не ми се нрави.

Делорес сяда до мен на дивана и слага крака на масата. Обула е големи пухени пантофи с някакво зайче. Мислех, че само децата ги носят. Облякла е и пухкав виолетов халат, който на друга жена би изглеждал всичко друго, освен секси, но не върху тялото на Делорес. Може би защото знам, че под него няма нищо друго, освен съблазнителна плът.

Пускам телевизора и започваме да обсъждаме кой филм да гледаме. Проблемът е, че Делорес има вагина и диапазонът на филмите, които харесва, варира от отвратителни до несъществуващи.

Не ме гледай лошо — просто казвам истина, с която е запознат всеки мъж в света. Чудиш се защо филми като „Английският пациент“ и „Речта на краля“ печелят Оскари? Защото вагината на всяка жена се разтваря и подмокря само като чуе Ралф Файнс и Колин Фърт. Е, да, „Смело сърце“ също спечели някой и друг Оскар, но просто защото е велик филм. Мел Гибсън? Някоя дама да е припаднала от екстаз? Не. Няма какво да обяснявам повече.

Ди естествено преминава в защита:

— Харесвам филми за приятели, защото ти връщат вратата и ти дават вътрешна сила. „Телма и Луиз“, „Приятели завинаги“,

„Стоманени магнолии“ — този ми е любимият. Винаги си представям как с Кейт ще остареем като Уизър и Клер.

— Какво е стоманена магнолия? И по-важният въпрос, какво за бога е това име Уизър?

Тя е шокирана и ужасена от невежеството ми.

— Искаш да кажеш, че никога не си гледал „Стоманени магнолии“? Това е един от първите филми с участието на Джулия Робъртс.

Вдигам ръце във въздуха и протестирам:

— Няма никакъв начин да гледам Джулия Робъртс. Като дете Дрю беше подложен на една година филмови вечери с Джулия Робъртс и все още не се е възстановил. До ден-дневен по повод и без повод от устата му летят цитати от „Хубава жена“ и дори не може да контролира заболяването си. Не, не става.

— Какво ще гледаме тогава?

Преминавам през платените филми и забелязвам велик филм.

— „Конан Варваринът“. Най-великата любовна история на всички времена.

— Обикновено не бих имала нищо против да оплакна око с красивото тяло на Шварценегер, но сега не съм в настроение. Да гледаме „Стоманени магнолии“.

Клатя глава.

— Не, това са два часа от живота ми, които никога няма да мога да си върна.

Делорес слага нозе под дупето си и се изправя на колене. Лукава уверена усмивка се плъзва по лицето ѝ — разпознавам знака, че е в настроение да се залови за работа. Навежда се над мен и ме поглежда в очите.

— По-добре ли си, Матю? Защото аз изведнъж се почувствах далеч по-добре.

Правя си бърз преглед на физическото състояние и казвам:

— Да, добре съм.

Усмивката ѝ е по-широка и доста по-многозначителна.

— Да се обзаложим тогава. Който пръв накара другия да свърши, ще има право да избере филма. Какво ще кажеш?

Сега разбирам защо Делорес е добър химик — тя просто е пълна с новаторски идеи. Прокарвам зъби по долната си устна и казвам

замислено:

— Става. За мен ще е огромно удоволствие да спечеля.

Тя накланя глава назад и разтваря леко халата си.

— Това няма да е нищо в сравнение с удоволствието, което ще изпитам, докато губиш.

Състезанието беше крайно оспорвано и ако беше Формула 1, щяха да определят победителя чрез фотофиниш. Но... Ди победи. Не мога да кажа, че плача със сълзи за претърпяната загуба. Ако губиш облог, приемаш загубата по мъжки.

Както и да е. „Стоманените магнолии“ отдавна се точат и с всяка изминала секунда потвърждават мнението ми за жените и филмите. Защото в този филм не се случва нищо. Абсолютно нищо. Започва със сватба, а сега Джулия Робъртс май ще умре. Друго какво? Нищо. Няколко момичета си говорят през цялото време, докато си правят фризури и после пак си говорят. Не спират да говорят.

Ди седи до мен и гледа с напрежение, напълно погълната от филма. Когато актрисата от „Смоуки и бандитът“ (тук играе майката на Джулия Робъртс) започва да говори по време на погребението, носът на Ди е червен и очите ѝ са пълни със сълзи. Заглеждам филма и слушам как жената пици и плаче и казва, че внукът ѝ никога няма да разбере колко много го е обичала майка му.

И тогава изневиделица ми щуква една кошмарна мисъл. Започвам да мисля за Маккензи и как би се чувствала ако... не дай си боже се случи нещо с Александра. Кой ще ѝ каже какво би изживяла, но никога няма да изживее без майка си? Стивън е страхотно момче, прекрасен баща, но майка, особено такава отдадена и... свирепо обичаща майка като Александра... тази любов е различна. Такава любов е много повече.

Голяма. Незаменима.

Макар че в апартамента на Ди няма и прашинка, нещо влиза в окото ми и се налага да го разтъркам, за да махна това, което се залепило за ретината ми.

И подсмърчам. Мамка му и алергии.

— Плачеш ли? — пита Ди изненадано и с леко развеселен глас.

Поглеждам я ужасен и казвам с погнуса:

— Не, не плача.

Поглеждам към екрана. Майката на Джулия Робъртс плаче и казва на всички, че е добре, но не спира да изброява всички неща, които може да направи с живота си, които вече е направила в живота си, и които детето ѝ никога няма да може да направи.

Исусе, това е ужасно потискащо.

— Баси, тъжно е — казвам спонтанно и соча телевизора. — Как можеш да гледаш такова нещо и да не искаш да се застреляш в главата?

Ди покрива лице с ръце и се смее.

— Една от причините да харесвам този филм толкова много е, че може да ме накара да плача.

Добре? Какво е това? Все едно да кажа, че харесвам масата във вестибюла в апартамента на родителите си, понеже всеки път си удрям шибания палец на крака в нея.

— Защо?

— Понякога е хубаво да плачеш. Плакал ли си някога на филм?

Чувствам се обиден, че дори намира логика във въпроса си. Клатя глава, но после спирам и си спомням.

— „Роки 3“. Плаках на „Роки 3“, но това не се брои. Всеки, който не се задуши от сълзи, когато Мики умира, просто няма душа.

— Не съм го гледала — казва и свива рамене.

— Много изпускаш. Гледала ли си „Хищникът“? — Клати глава. — „Бягство от затвора“?

— Не.

И тогава се сещам.

— Чакай малко, нали братовчед ти е израснал с теб?

Да, дойде когато бях на около шест.

— Значи сте имали мъж в къщата. Как така никога не си гледала тези класически филми? — питам, макар че съм почти сигурен, че знам какъв е отговорът.

— Били гледаше това, което харесвах аз и никога не се е оплаквал.

Разбира се! И точно това е мигът, в който решавам да взема под крилото си това объркано и лишено от истинско мъжко присъствие и влияние дете.

Вечерта в понеделник вече се чувствам достатъчно добре, за да се прибера в апартамента си. Мислиш, че след двудневно отсъствие ще се радвам да се прибера, че домът ми липсва? И аз мислех така. Но ми се струва много... тих. Скучен.

Промивам снимките на Делорес, които направих в парка, и докато чакам в тъмната стаичка, мисля за последния път, когато бях тук. С нея. За влажната ѝ топла уста, за меките нежни движения на езика ѝ, за хлътналите ѝ бузи, когато изсмукваше и последната капка от мен.

Споменът се разгръща с дива скорост и аз едва се преборвам с инстинкта да се проявя като пълен мухльо и да ѝ се обадя да я моля да дойде. Успях, но само защото вече се разбрахме да се видим в сряда вечерта.

По моя преценка, сряда е ужасно далеч.

В сряда следобед се виждам с Александра за обяд.

Времето е меко и сядаме навън.

Отхапвам от бургера си. Александра преживя някаква салата със стриди. И тогава ѝ казвам:

— Запознах се... с едно момиче.

Понеже съм израснал с Дрю, за мен Александра винаги е била сестрата, която нямам. Фактът, че нямаме общи гени и не се е налагало да живеем под един покрив, прави нещата много по-лесни и по-малко драматични, отколкото са между нея и Дрю. Тя се грижи за мен, защитава ме, но не се държи с мен като майка орлица и не ми казва какво да правя — нещо, което много успешно прилага върху Дрю. Дразни се от грешките ми, но не се чувства отговорна за тях. За мен Александра е перфектната сестра и близка приятелка. Още повече че не се налага да понасям болката в задника, която причинява на брат си. Заедно с всички останали главоболия.

— От брат си знам, че си се запознавал с доста жени.

Смея се.

— Тази обаче ми харесва.

Тя кима.

— Да. Ти и брат ми „харесвате“ доста мили, наивни и нищо неподозиращи момичета. Защо тази заслужава специална дискусия?

— Харесвам я в смисъл... наистина я харесвам.

Очите ѝ се разширяват.

— Мили боже. Чудото на столетието! Звучи ми като нещо сериозно. Разказвай.

Свеждам поглед към бургера си и изведнъж изпитвам нещо като... Срам? Боязън?

— Казва се Делорес.

— Доста обикновено име.

— Но тя е... необикновена.

Лекси се опитва да измъкне още информация:

— Искаш да кажеш, че има три гърди? В такъв ли смисъл необикновена?

Смея се.

— Не, но дори и да имаше, нямаше да протестирам. Тя е... печена. Обичам да си говоря с нея... не знам дали ме разбираш? Казва, че не се интересува от обвързване, но се надявам да променя мнението и. Не съм се чувствал така от...

Александра вдига длан.

— Недей. Дори не споменавай името на онова вонливо животно. Опитвам се да ям.

— Както и да е. Не съм сигурен, че нещо ще излезе, но аз...

Така и не успявам да довърша изречението, защото някой мята в лицето ми леденостудена червена течност.

Има вкус на череша.

— Шибан лъжец!

Избърсвам очите си с ръка и се опитвам да ги отворя. Когато зрението ми се поизбистря, забелязвам Делорес. Стои на тротоара с чаша (вече празна) слърпи.

След секунда чашата лети към главата ми. — Какво стана с всички онези приказки как няма да се виждаме с други хора? Ексклузивни приятели със секс бонуси? Ако беше честен с мен, наистина бих те харесвала. Знаех си. Знаех си, че си поредният двуличен копелдак, който не обича да дели секс играчките си с другите, но няма никакъв проблем да си играе от време на време с различна играчка.

Докато завърши дългото си гневно изречение, двамата с Александра вече сме скокнали на крака.

— Делорес... — опитвам да обясня, но тя веднага ме прекъсва.

— Пет дни! Преди пет дни ми каза, че не искаш да чукаш други жени, и ето че те намирам тук със... със... със...

Лекси подава ръка:

— Александра Рейнхарт.

Унищожителният като горски пожар поглед на Ди се обръща към Лекси, но тирадата ѝ спира.

— Рейнхарт? Откъде знам това име?

Най-сетне ми позволява да обясня.

— Това е майката на Маккензи.

Ако се загледаш добре, ще видиш как целият ни разговор за Александра и за детството ни минава през очите на Ди.

— Мак—кензи, племенницата, с която нямаш кръвна връзка? — Сега вече обръща глава към мен. — Това означава, че това е...

— Момичето, с което съм израсъл. Сестрата на Дрю.

Александра обаче решава да поеме парада:

— Сестрата на Дрю. Съпругата на Стивън. Дъщерята на Джон и Ани. Имам много диагнози. А една конкретна мисля да приложам веднага.

Намирисва ми, че Александра знае за прякора, който сме ѝ лепнали.

И това ме плаши.

Много.

Очите на Александра остават заковани в Ди, но говори на мен:

— Сега разбирам какво искаше да кажеш с това „тя е различна“. — После към Делорес: — Ти трябва да си Делорес. Матю точно ми разказваше за теб. Бих казала, че ми е приятно да се запознаем, но изчерпах седмичната си квота за слушане на простотии. — Александра прави кръгче около Делорес. Оглежда я. Както акула оглежда добре угоен тюлен. — Знаеш ли, Делорес, майка ми казваше така: „Макар че един истински мъж никога не би си позволил да удари жена, никога не се възползвай от тази привилегия“. Казваше също никога да не предприемам действия, които могат да предизвикат същите унищожителни противодействия.

Ди скръства ръце пред гърдите си, гледа с инат и не се огъва под неодобрителния поглед на Лекси.

— Матю ти е разказал за връзката между нас. Той ми е като втори брат. И от двамата, Матю е по-добрият. Помисли върху това, преди пак да метнеш нещо по главата му.

Ди започва леко да се огъва.

— Беше само заледен черешов сок.

Александра щраква с пръсти към мен.

— Дай ми ризата и самото си.

Махам вратовръзката, събличам ризата и самото и оставам в средата на улицата само по бяла тениска и сиви панталони. Ди се пресяга да ги вземе от ръцете на Лекси:

— Аз ще ги занеса на химическо.

Александра върти очи.

— Там няма да могат да почистят петната. За щастие имам домашно приготвена паста, която ще помогне. — После се обръща към мен: — Можеш да си ги прибереш в събота, когато дойдеш да вземеш Маккензи да я водиш в зоопарка.

Лекси слага ръка на рамото ми, целува ме по бузата и избърсва петната от черешовия сок от ухото ми.

— Трябва да тръгвам. Желая ти късмет. Ще ти е нужен.

Преди Александра да тръгне, Ди казва:

— Надявам се да се видим при по-добри обстоятелства.

Имам сериозни съмнения, че ще се видим отново. Матю е сладък, но не е глупав.

След това ми казва, че ще ме чака в събота, взема чантата си и тръгва. С Ди я проследяваме с поглед.

— Винаги ли е такава кучка? — казва почти на себе си Ди.

— Това ѝ е работата — усмихвам се и прокарвам ръка през лепкавата си коса. — Какво за бога беше това, Ди?

Тя пак скръства ръце и започва да бърбори много бързо:

— Няма да се извиня. Беше съвсем естествена грешка. Казах ти, че не ме бива в тези неща. Очевидно прецаках дори схемата „приятели с бонуси“. Минавах насам случайно по време на обедната си почивка и те видях. Не можех да повярвам на очите си. Какво друго се очакваше да направя? Какво друго можех да си помисля? Ако искаш да ме разкараш, решението е твое, но няма да се извиня.

Хващам я за раменете, навеждам глава и ѝ запушвам устата с дълга дълбока целувка.

— Нямам намерение да те разкарвам. И няма защо да се извиняваш.

Знам, знам какво си мислиш — Матю, ти си напълно откачил. Къде ти е акълът? Не, не съм луд. Просто нямам нищо против момиче с малко повече страст и жар. Малко чувство за притежание не е кой знае какво. Освен това, както вече беше обяснено от Барни Стинсън, може да е луда като църковен прилеп, но е толкова секси — никога не бих я изхвърлил от кревата си.

Разбира се, това не означава, че ще ѝ се размине така лесно. Ето защо я притискам до себе си и отърквам лицето и косата си в нейната. Да разпространим любовта под формата на черешов сироп. И да я втрием.

Тя пищи, смее се и ме удря по гърба.

След доста време я пускам и казвам:

— Ето. Сега имаме равенство в резултата. — Целувам я по устните. — Отивам да взема бърз душ. — И тогава ми идва брилянтната идея: — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Трябва да се връщам на работа — усмихва се и се опитва да махне лепкавото от бузите си.

— Но ще се видим тази вечер, нали? — питам.

— Разбира се.

Едва когато прави крачка да тръгне, забелязвам бялата лабораторна престилка върху черната ѝ кожена рокля, пурпурен чорапогащник и високи кожени ботуши.

— Хей, Ди? — викам след нея.

Тя се обръща.

— Донеси лабораторната престилка тази вечер. И чифт предпазни очила, ако ползваш такива.

Може би си мислиш, че е много рано за такива игри, понеже сме едва в началото на връзката? Не. Едно запомни: Никога не е прекалено рано за игри.

ГЛАВА 10

Следващите няколко нощи прекарвам с Делорес. Ходим да танцуваме в клубове, започваме да гледаме някой филм, но все не стигаме до края. Правим потен секс с часове — онзи секс, който после те кара да се чувстваш мръсен и да чакаш с нетърпение следващия път да го направиш пак.

Също така говорим. В леглото или на масата за хранене.

Върху масата за хранене.

Ди е приказлива. Споделя, обяснява. Тя има... теория по почти всяка тема, за която стане дума. Макар че някои от теориите ѝ са доста забавни, но някои са направо върхът. Ето ти пример:

— Джон Хюс е расистка свиня.

— Как стигна до това заключение?

— Ами вземи например „Клуб Закуска“. Мъжете там са представени чрез пет прототипа. Имаме: секси и арогантен; престъпник; умен; готин даскал; печен чистач. А как са представени жените: само с два прототипа — красавицата и лудата. И какво правят? Казват на поколенията, че тийнейджърките имат два избора — или да са красиви, или да са луди, но не и двете, никога не и двете. Защото, когато накрая лудата стана красива, вече не беше луда. Това е толкова тъпо и болно. Ще започна петиция по въпроса.

Или пък:

— Микровълновите са зло. Никога няма да си купя такова нещо.

— И това е... защото?

— Рязкото покачване на детските болести, алергиите и развитието на най-различни недъзи съвпада с мига, в който микровълновата се слага в домакинствата. Те са издевателство върху правата на консуматора. Но това не го разпространявай. Корпорациите имат очи и уши навсякъде. И няма честота, която не могат да покрият.

Заклучвам устата си с ключ и го мятam в морето.

После следва този малък бисер:

— Ти наистина ли вярваш, че египтяните са построили пирамидите?

— Разбира се, има доказателства за това.

— О, горкото наивно заблудено момче. И как са пренасяли камъни, по-големи от една къща? И как са направили подземията толкова здрави и устойчиви? Как са построили тези тунели и изобщо цялата подземна система без никакви строителни съоръжения? И как са успели да отрежат камъните така точно, под прав ъгъл и всеки с различна големина, но да пасва на мястото си?

— Е, ако не са ги построили те, кой тогава?

— Извънземни цивилизации.

— Извънземни?

— Разбира се. Има тонове доказателства, че посещават Земята от векове. Нямах си и представа.

Не, нямам и не искам да имам. Прекалено е страшно и ми се струва доста реално, за да се замислям повече.

В събота сутринта се събуждам от звука на душа. И от скърцащия глас на Делорес, която пее някаква песен на Тейлър Суифт. Това е вероятно най-скучната и дразнеща песен в историята на музиката, но докато слушам интерпретацията на Делорес, се улавям, че се смея.

Не съм мъж, който ще позволи една добра и здрава цепеница да отиде по дяволите. Ставам, грабвам презерватив и влизам в банята.

— ... тъгаааа... аааа... ааа... — Очите ѝ са затворени, главата изметната назад и изплаква косата си под душа. — Аааа.

Влизам под душа и не губя никакво време — веднага се захващам с прелестното ѝ зърно — гордо щръкнало и готово. Тя не е изненадана. Не вика, не се прави на ощипана селска мома. Високите дразнещи „аааа“ звуци преминават в тих стон и ръцете ѝ се плъзгат по раменете ми и ме придърпва към себе си.

Харесва ми, че познава тялото ми така добре. Не се налага дори да отваря очи.

И в този миг осъзнавам, че вероятността някой друг да се наслаждава така на красивите ѝ гърди на това конкретно място — в собствената ѝ баня, е много малка, почти несъществуваща. Аз съм

привилегированият. Но... идеята ми е, че тя разпознава допира ми, звуците ми, движенията ми. Свикнали сме един с друг, синхронизирали сме се по възможно най-красивия начин. Знам, че обича да я дърпам за косата точно преди да свърши. Тя знае, че полудявам, докато гледам как си играе със зърното си или когато прокарва език по мускулите на корема ми.

Тялото ѝ се огъва под мен. Пускам гърдите ѝ и поглъщам устните ѝ. Потапям език в мократа ѝ топлина. Без да прекъсвам целувката, слагам презерватива с разтреперани ръце. После увивам ръка около кръста ѝ и я вдигам към мен без никакво усилие.

Краката ѝ са на обичайното си място — около кръста ми. Хващам пениса си в ръка и го прокарвам между устните ѝ и въпреки горещата вода около нас усещам колко е нетърпелива, мокра и... нажежена.

Влизам в нея и я заковавам на стената. Тя откъсва устни от моите и стене. Обляга глава на плочките и започвам да тласкам — здраво, ритмично. Изпълвам я до края. Тя хапе рамото ми, стиска ме и иска по-силно. По-дълбоко.

Повече.

Винаги повече.

— Обожавам пениса ти. Разкошен е... чукай ме, Матю. Чукай ме с разкошния си пенис.

Думите ѝ ме разпалват.

Усещам как мускулите ѝ се свиват около пениса ми, как се изопва, очите ѝ буквално се кръстосват от удоволствие.

Чукам я по-бързо. Искам да свършим заедно.

Гърбът ѝ е опрян плътно до стената. Няма и милиметър разстояние между нас. Влизам дълбоко, дълбоко. И тогава тя ме стиска между краката си и свършва с вик. Скимти и стене. И аз съм веднага след нея. Всеки нерв в тялото ми експлодира с името ѝ на устните ми.

Ди ме целува отново, този път по-бавно, почти нежно. Не я пускам веднага. Заравям глава в извивката на шията ѝ и съм просто щастлив да съм тук с нея. Мога да остана така цял ден.

Тя опира устни до ухото ми и прошепва:

— Добро утро.

— Много добро бих казал.

Обръщам се така, че и двамата да застанем под душа и я пускам. Усмихваме се идиотски един на друг и се къпем един друг. Накрая излизаме от запарената баня.

Докато се бърша, поглеждам часовника си:

— Мамка му, ще закъснея.

Ди бърше косата си с памучна кърпа и пита:

— За къде?

— Имам среща — смея се.

Като се има предвид всички приказки, които изговори как не иска да се обвързва и не иска нещата да стават сериозни, намирам за странно, че думите ми буквално я побъркват. Елегантните ѝ рамене се сковават, очите ѝ потъмняват и се свиват. Полага огромни усилия да запази безразличието в тона си.

Но се проваля.

— О, среща. Хубаво. Много се радвам за теб.

Хващам я за таза и я придърпвам към себе си. Няма избор — трябва да погледне в ухиленото ми лице.

— Искаш ли да се присъединиш към нас?

Тя се опитва да се измъкне.

— Малко ни е рано за тройка, не мислиш ли?

Ушите ми се наострят като сателитни локатори.

— Правила си тройка?

НЕ, НЕ, не искам да знам.

— Няма значение. Не ми отговаряй. Колкото и да ми харесва насоката на мисълта ти, не те каня за тройка. Каня те да дойдеш в зоопарка.

— Звучи перверзно.

Стискам таза ѝ.

— С мен и Маккензи.

Ди осмисля думите ми. И се усмихва — с облекчение, с благодарност. После се замисля и казва:

— А онази жена... как и беше името... о, сетих се: Химическото-чистене-никога-няма-да-премахне-тези-петна-има-специална-паста дали няма да има нещо против, че идвам с вас?

В много семейства всеки си вре носа в работата на другия. Знаеш за какво говоря. Сестри не си проговарят с години, защото едната се оженила за мъж, когото другата не одобрявала. Братя се бият заради

някоя кучка. Приятели се скарват и се разделят завинаги, защото някой си не послушал съвет, който по принцип никой не му е искал.

Въпреки че Александра дълбоко и силно намрази Ди, от уважение към мен никога не би го показала. Месеци наред Дрю се опитваше да ми каже, че Розалин не е момичето за мен, че не е такава, каквато я виждам в умопомраченото си съзнание. И макар че не му повярвах, той се оказа прав. Въпреки това, никога не ми го навря в лицето с клишето „Аз нали ти казах“.

Най-добрите семейства ще се опитат да предотвратят влаковата катастрофа, но ако не могат, ще са първите, които ще дотърчат до теб с аптечка и с носилка — да изнесат ранените.

— Ти си с мен. И тя няма да има нищо против това.

Апартаментът на Александра и Стивън в Ийст Сайд е разкошен. Мисля, че бяха сложили снимки в някакво списание за дизайн. Макар че е огромен, Лекси се е постарала да го подреди така, че човек да се чувства като в дом, а не в музей. Тя отваря вратата и забелязва Ди. Кани ни и влизаме в мраморното антре.

Ди се държи много прилично.

— Здравей, Александра. Радвам се да се видим отново.

— Делорес! Каква изненада. Ще придружиш Матю и Маккензи в зоопарка днес, така ли?

— Да.

Лекси се усмихва, но в очите ѝ грейва шеговито пламъче.

— Много хубаво. Само да кажа нещо, преди да тръгнете. Опитвам се да науча Маккензи никога да не изхвърля храната си, затова се надявам да бъдеш пример за подражание в това отношение.

Слагам ръка около рамото на Ди и казвам:

— Ще положим необходимите усилия, но не мога да обещаю нищо.

В този момент Маккензи изскача отнякъде качена на триколка. Червена и със звънче. Обикаля около махагоновата маса в средата на стаята. Лилиите и орхидеите във вазата се клатят. Напомня ми на Дани Торънс от „Сиянието“, само без страшната щръкнала коса на Джак Никълсън.

Маккензи паркира триколката.

— Здравсти, чичо Матю!

Получавам прегръдка.

— Здравей, принцесо. — Поглеждам към Делорес. — Това е приятелката ми Ди. Ще дойде с нас в зоопарка. Става ли?

Маккензи никога не е била срамежливо дете. Тя е уверена, жива, запалена по всичко, нетърпелива, весела независимо къде е и с кого е. Това са неща, дълбоко заложени в семейството ѝ и във възпитанието и.

— Здравей, госпожице Ди.

Това „госпожице“ е набито в главата ѝ от Александра. От мига, в който това дете се научи да говори, майка ѝ започна да ѝ промива мозъка с различни видове обръщения към хората.

Делорес ѝ помахва леко с ръка. И тогава Маккензи забелязва черния космат елек, който е облякла Ди. Протяга ръка и го гали, сякаш е зайче. И пита:

— Това костюмът ти за Хелоуин ли е?

Ди е облечена в тесни бели джинси, бяла блуза, черни гуменки, които изглеждат сякаш някой е налепил разноцветните камъчета по тях няколко мига преди да издъхне. Всичко това в съчетание с елека... сега разбирам защо Маккензи мисли, че е костюм — на далматинец или зебра?

— Маккензи, това е много грубо — кара ѝ се Лекси.

Но Ди маха с ръка и я прекъсва. После се навежда така, че да погледне малката право в очите и казва:

— Обичам да се обличам сякаш всеки ден е Хелоуин.

Лицето на Маккензи грейва:

— Това е супер! Може ли и аз, мамо?

Александра клати глава.

— Не, полага ти се само едно пътешествие в годината до страната на Франкенбери.

След това ми се подава една мъжка чанта, в която са сложени всички онези неща, без които нито един мъж не може да изведе дете от къщата.

Тръгваме към зоопарка.

Когато бях малък си мислех, че зоологическите градини са супер болно начинание, че има нещо гнило и извратено в това да вземеш мечка или лъв — цар на джунглата, и да го затвориш в клетка. Слагаш им малко зеленина и очакваш да са щастливи? Дивите животни трябва

да са... диви. Когато пораснах, разбрах, че повечето животни са били спасени от болест или рана и са нямали шанс да оцелеят в дивия свят сами. Макар че по темата могат да се кажат много неща за естествения подбор, сега гледам на зоологическите градини като на дом за болни и пенсионирани животни, където да изживеят последните си години под добра грижа и да се порадват на заслужена почивка.

Може и да не е толкова вълнуващо като в истинската дива природа, но със сигурност е по-добре от смъртта.

С Маккензи и Ди прекарваме целия следобед в зоологическата градина в Сентръл парк. Разглеждаме и влечугите. За разлика от всички жени, които съм срещал досега в живота си, Ди харесва змии. Когато била дете, искала майка ѝ да ѝ купи боа за рождения ден, но разбира се, това не се случило. За утеха, братовчед ѝ купил гумена.

Ядем пица. Дори не поглеждам към хотдога. Дните на хотдога за мен са вече минало.

Ди купува на Маккензи балон с форма на полярна мечка и започват дълга дискусия колко балона ще са ѝ необходими, за да полети. Ди, която знае доста за газовете и в случая за хелия, успява да изчисли точната бройка. Маккензи е силно впечатлена.

Само се надявам да не започне да прави експерименти.

После купуваме пуканки и сядаме да ги ядем при пингвините. Маккензи казва ей така между другото:

— Знаете ли, че момичето пингвин хваща момчето пингвин за топките?

Ди започва да се дави. Маккензи не забелязва и продължава да ни обяснява:

— Чичо Дрю казва, че момичето пингвин избира, което си иска момче. Но момчетата трябва да танцуват за нея. И после момчето пингвин трябва да носи едно яйце на крака си доста дълго време.

— Тези момиченца пингвинчета са доста умни същества — коментира Ди, а Маккензи кима оживено.

Преместваме се при маймуните. Не знам каква порода са, но са малки и бели с малки пухкави топки, които спират да се клатят само когато се опитват да се качат една върху друга. Делорес се смее саркастично, а Маккензи казва:

— Тези доста се боричкат.

Смея се и казвам тихо в ухото на Ди:

— Тези разгонени гадове ми навяват доста неприлични идеи. Трябва да се махнем, преди да се изложи на публично място.

Маккензи обаче очевидно има ужасно добре развит слух.

— Чичо Матю, какво значи „разгонен“?

Отговарям много бързо с безопасното: — Развълнуван.

Тя кима и почти виждам как прибира думата в блестящия си напълно непредсказуем мозък, картотекира я и я подрежда.

Тримата излизаме от таксито пред апартамента на Александра и Стивън. Маккензи е качена на раменете ми и е почти заспала. Ди носи балона и, чантата и около дузина играчки, които не можех да не и купя. Александра ни отваря, влизаме и Маккензи започва да се разбужда и търка уморено очи. Слагам я да стъпи на пода, и без някой да ѝ каже или подсети тя ни прегръща нежно и ни благодари.

Александра ѝ казва:

На леглото ти има пакет. Мисля, че е куклата Елизабет, която баба ти поръча за рождения ти ден.

Устните на Маккензи оформят прелестно „О“ и започва буквално да вибрира от вълнение.

— Откога я чакам! Толкова съм разгонена!

И хуква към стаята си.

Буреносните очи на Александра се обръщат към нас.

— Някой ще ми обясни ли?

Потърквам врата си и решавам да хвърля Стивън под гумите на автобуса.

— Редно е да поговориш със съпруга си. Наистина трябва да внимава какви думи използва пред Маккензи.

Кълна се, ще му се реванширам.

Ди веднага ме подкрепя:

— Да, децата са като гъби — попиват всичко.

Погледът на Лекси ми подсказва, че изобщо не ни вярва.

— Трябва да тръгваме — казва Делорес.

— Да — прозявам се. — Земноводните наистина ме умориха. Чао, Лекси.

— Чао, Александра — казва Ди.

И побягваме.

ГЛАВА 11

Същата нощ казвам на момчетата, че няма да излизам с тях. Поръчваме си китайско и прекарваме фантастична нощ — чукаме се във всяка стая на апартамента ми.

Никога няма да мога да погледна на билиардната си маса със същото око.

Накрая припадаме на леглото ми и спя като пребито куче... докато се събуждам от подозрителен шум от стъпки и шумолене на дрехи. Не знам колко е часът, но е след полунощ. Отварям очи и търся Ди на леглото до мен, но тя бяга из стаята и събира дрехите си, облича се както свари, сякаш има пожар.

— Ди? Добре ли си?

Гласът ѝ е напрегнат. Сякаш изобщо не е заспивала.

— Да, добре съм. Заспивай, Матю.

Обръщам замъглено око към будилника. Три часа?

— Какво правиш?

— Отивам си у дома.

Надигам се с мъка и се опитвам да разкарам мъглата от мозъка си.

— Защо?

— Защото там живея, не помниш ли?

Не знам каква муха ѝ е влязла в задника, докато съм спал, но съм прекалено уморен да споря с нея. Отмятам завивките и ставам.

— Добре, изчакай минутка. Ще те закарам.

Очите ѝ обхождат пода. Забелязва чантата си в ъгъла.

— Не си прави труда. Ще си взема такси.

Усещам, че нямам много време, обувам анцуг, тениската, която е кацнала на нощното ми шкафче, и казвам:

— Тогава ще дойда с теб с таксито.

Делорес застива и ме изглежда с остър недоволен поглед.

— Може и да се изненадаш, може дори да се шокираш, но аз съм напълно в състояние да се прибера до дома си, така че много

благодаря, но няма нужда.

— По дяволите, Делорес, три сутринта е.

— Е, и? Не живееш в кофти квартал.

Това е Манхатън. Всеки квартал е опасен.

Не ми отговаря, но и не ме чака. Грабвам гуменките си в ръка и за малко да забравя да си взема ключовете. Бягам след нея. Вече съм напълно буден. Успявам да обуя гуменките си в асансьора.

— Ядосана ли си ми нещо, или просто нещо от сорта „Всички мъже са свине“?

— Не съм ядосана — скръства ръце. — Искаш ли превод? Добре: ти си задник и малоумник, но в случая се налага да се сетиш сам, защото няма да ти кажа нищо повече.

Минаваме през фойето, махам на охраната и излизам да спра такси.

През цялото време в таксито тя мълчи. Атмосферата е меко казано нажежена. Поглеждам я няколко пъти с крайчето на окото си, защото, както всички знаем, най-сигурният начин да завършиш с раздрано и разръфано гърло е да гледаш в очите раздразнено освирепяло от глад куче.

Делорес седи сковано. Не изглежда ядосана, а по-скоро като завардено в ъгъла диво животно, което чака първата възможност да избяга. Когато приближаваме до сградата и, тя вече е извън таксито, преди шофьорът дори да е спрял.

Когато пъха ключа във входната врата, аз слагам ръка върху нейната.

— Би ли ми дала поне някаква насока. Подскажи ми. Какво става в главата ти? Защото... съм доста объркан, Ди.

Тя се заглежда в ръцете ни и ме поглежда с въздишка:

— Просто... ти... ти се движиш с прекалено голяма скорост. Прекалено е бързо за мен.

Облягам рамо на сградата.

— Ако си искала да намаля темпото, просто трябваше да ми кажеш. Твърдо, бързо, бавно — както искаш. Аз съм тук, за да ти доставям удоволствие.

— Не бъди сладък, Матю.

— Не мога иначе. Такъв съм си.

Тя започва да маха с ръце и да си вее на лицето, сякаш всеки миг ще получи паническа атака.

— Събудих се в леглото ти. И... не, това е прекалено много. Имам чувството, че се задушавам. Имам нужда от... пространство.

Пространство.

— Аха.

Това е типично женска концепция. За мъжа, пространството, или да го кажем направо разстоянието не го кара да се привърже повече към жената. Напротив — това е перфектната възможност да го топне някъде другаде. Когато един мъж истински харесва една жена, тя е... като футбола по телевизията през уикенда — колкото повече, толкова по-добре.

Все пак, знам какво се опитва да ми каже Ди.

Преди една седмица ѝ предложих най-обикновена връзка — приятелство с бонус секс. От време на време. Но последните дни бяха всичко друго, но не и обикновени. Беше интензивно. Често. Постоянно заедно. И това ѝ е изкарало акъла и започва да се побърква.

Когато прекараното заедно време започне да се превръща в рутина, започваш да забравяш как изглежда нормалното ти ежедневие, какво е било преди. И се питаш какво ще бъде в бъдеще.

Въпреки че ми харесва да сме заедно и нямам нищо против да прекарвам времето си с нея, не искам да я притискам и не искам да изглеждам като изпаднал в крайна нужда просяк. Ако една жена надуши отчаянието ти, каквото и да правиш после, все ще гледа на теб като на свой роб.

— Имаш нужда от пространство. Добре, разбирам.

Тя отваря вратата, влиза. Обръща се, усмихва ми се фалшиво и казва:

— Аз... ще се обадя.

Кимам.

И тя тръшва вратата под носа ми.

Не се обажда.

Не се обажда на следващия ден. Не се обажда и в понеделник. Не се обажда и на така значимия Трети ден. Не си проверявам телефона

всеки пет минути, но... признавам, че винаги е зареден. До последната чертичка.

Делорес ме разкара. Няма какво да кажа. Всъщност... да. Ебаси. И уау!

Да, зарязвал съм момичета в миналото. Хубави момичета, които за съжаление не успяха за повече време да задържат вниманието ми. И да, сега за първи път съм на страната на изритания в задника.

И не, не ми е хубаво.

Трябва да забравя за нея. Има толкова много риба в морето. Трябва да продължа напред и нагоре. Но какво толкова — и надолу е забавно.

Да, трябва, но не искам. Не само защото е красива и дива, и че циците ѝ са основният компонент на всеки един мъжки мокър сън. По-важното е, че Ди е интересна. Различна, забавна. По нищо не прилича на момичетата, с които съм излизал. Възбужда интереса и мисленето ми... мога да прекарам дни наред да говоря с нея и никога няма да се отегча.

Тя ме кара да се смея, да се замислям. Тя ме прави... прав и корав.

Знам, че с Ди можем да бъдем страхотна двойка. Легендарна. Усещам потенциала в тази връзка всеки път, когато съм с нея. Ето точно затова мислите и фантазиите ми се връщат постоянно към нея. Защото ако посветим малко повече време и положим малко повече усилия, реколтата би била изобилна. И за двама ни.

Във вторник вечерта решавам да хвана бика за рогата. Или поточно кучката за ушите.

Пропускам тренировката си. Тръгвам направо към апартамента на Делорес с надежда да я хвана, докато се прибира от работа.

Виждам я да върви по тротоара. Крачи забързано. Отворени отпред обувки, широка бяла блуза, която лети зад нея с всяко движение на ръката ѝ. Зелена пола като от змийска кожа. Тръгвам към нея. Забелязва ме, повдига брадичка с инат и решителност и дори не забавя крачка.

— Здравей, непозната красавице.

— Здравей, Матю.

Тръгвам с нея.

— Как си?

— Заета.

— Прекалено заета да вдигнеш телефона?

— Мисля, че майка ми се е вселила в тялото ти.

Хващам я за лакътя и я принуждавам да спре. Усещам колко е раздразнена, но когато очите ѝ срещат моите... Електричество. Вълнение. Очите ѝ танцуват по лицето ми, попиват всеки детайл. И моето облекчение да я видя истинска, а не да храня съзнанието си с някакви сухи спомени... Същото облекчение виждам и в нейните очи.

— Аз не съм той, Ди.

— Не си кой?

— Не съм онзи кретен, който те е изплашил, който те е накарал да бягаш през глава от всяка връзка и да се криеш, да не си позволяваш да се отпуснеш и истински да се насладиш... да почувстваш, да изпиташ нещо, мамка му. Да желаеш някого истински. По начина, по който знам, че желаеш мен.

Тя скръства ръце и сгъва коляно така, че тазът и се повдига само от едната страна.

— Предполагам не летиш често, защото лимитът за тегло на аеролиниите е двадесет и пет килограма, а само огромната ти глава е над петдесет.

— Зависи за коя глава говори.

— Много смешно — усмихвам се.

Тя отвърща поглед и се заглежда в минаващите покрай нас коли. И когато проговаря, гласът ѝ е сериозен. Смес от тъга и страх.

— Не беше той, Матю... бяха ТЕ. Не ми е за първи път. Няма никакъв смисъл да седиш да гледаш драмата, когато знаеш края. Загуба на време.

Хващам брадичката и в дланта си, прокарвам леко палец по меката топлина на бузата ѝ.

— Но аз не съм като тях.

— Така казват всички, а аз се подлъгвам и вярвам. Но рано или късно истината излиза. И тогава момчето, към което съм имала чувства, се оказва загубенияк, или комарджия, или женен, или най-обикновено гадно копеле.

Гърдите ме свиват от болка, докато гледам тъжното ѝ лице. Усещам цялата тази насъбрала се болка. Искам да издиря всеки един от

тези копелдаци и да им размажа мутрите заради глупостта и грубостта им.

Навеждам се към нея. Устните ми не докосват шията ѝ, само дъхът ми я опарва. Защото искам да я вълнувам, да я залее с емоция, искам да я накарам да забрави за съмненията и колебанията си, за страховете, насадени от тези мъже. И искам аз да съм единственият, когото да може да почувства истински.

Единственият, за когото да мисли. Единственият, когото няма да забрави.

— Излез с мен тази вечер, Делорес. Още веднъж. Дори ако е за последно. Дай ми и тази нощ.

Иска да се съгласи. Виждам го в очите и, в начина, по който тялото и се накланя към моето и ръката ѝ съвсем естествено търси моята. Но от устата ѝ излиза само:

— Не знам...

Притискам устни към ухото ѝ и прошепвам:

— Само тази вечер. И ако след това не искаш да ме видиш, никога повече няма да те безпокоя.

Тя накланя глава назад и прокарва пръсти по бузата ми.

— Не е лесно човек да ти откаже.

— Това е дарба.

— Добре, още една вечер — въздъхва. — Но в клубовете няма да има пукнат човек в началото на седмицата.

Усмивам се, хващам я за ръката и тръгваме към апартамента и. Отново заедно.

— Няма да ходим на клуб. — Очите ми бавно оглеждат гладките и голи крака. — И няма да е зле да obuеш панталони.

Лицето ѝ грейва от любопитство.

— Къде отиваме?

— Изненада — смигвам.

Ако някой вече си е помислил, че съм подходящ жених за дъщеря му, значи това, което предстои, ще ти вземе акъла.

Спирам мотора на почти празния паркинг. Веднага щом слизам от мотора, Делорес маха каската си, за да може да види неоновия знак: Зала за ролкови кънки.

Намираме се в Ню Арк — в по-приличната част. Причината? Автокиното, както и ледените пързалки са на изчезване. В Манхатън не е останала нито една, в Ню Джързи има само две. Рових се дълго из интернет. От снимките, които видях в апартамента и, предположих, че такава среща ще я зарадва, ще я накара да се усмихва, ще я разнежи.

А освен да караш едно момиче да се чувства секси и възбудена, това са най-важните неща, които трябва да се стараяш да предизвикаш в нея.

Оказах се прав. Както винаги.

Усмивката и е ослепителна. Тя пляска с ръце и подскача като дете.

— О, боже, не съм се карала кънки от... дори не помня откога!

Може и да прозвуча като мухльо, но да гледам усмивката на Делорес, започва да се превръща в едно от любимите ми занимания. А да търся начини да я карам да се усмихва, може съвсем скоро да се превърне в новото ми хоби.

— Караш ли кънки? — пита, докато вървим към сградата.

Никой от нас не обичаше да кара кънки като дете, но съм убеден, че мога да се науча. Няма начин да се изложя.

— Веднъж. Когато бях на девет.

Тя ме хваща за ръката.

— Не се забравя. Като карането на колело е. Никога не се забравя. А аз правя страхотен пирует. Мога да сритам задниците на всички олимпийски медалисти.

— Сигурен съм — смея се.

Помещението мирише на гума, полир за под и мухлясали пътеки. Вземаме кънките под наем, завързваме ги и тръгваме към ринга.

Където аз падам на задника си. С все сила.

Но падам като истински пич. Как иначе.

Ди застава до мен, смее се и ми подава ръка. Поемам я и я повличам обратно надолу. Тя пада върху мен. Покривам смеещата й се уста с моята и за наказание й захапвам устната.

Но точно когато нещата започват да стават приятни и горещи, се появява едно пъпчиво момче в черно-бяла униформа. Като рефер. Лети с кънките към нас и спира на сантиметър от крака ми.

— Аммм... Ами... това е място за семейно развлечение... Не може да правите така тук.

Усмивам се.

Извиняваме се.

Делорес слага ръка на устата си и се опитва да прикрие смеха си.

Успявам да се изправа до стената и започвам отначало. До края на втората обиколка вече съм доста стабилен и обикаляме един до друг. В залата има още пет-шест души. Повечето са на възраст под десет.

— Мисля, че ние сме най-дъртите тук — казвам на Ди.

— Не. Погледни онези — казва Ди и сочи към една испанска двойка, които не изглеждат и ден под осемдесетте. Карат в перфектен синхрон. — Не са ли мили? Ето така искам да остарeya.

Изглеждат щастливи. Уморени, поочукани от годините, но така спокойни и уверени един в друг. Може би това е един от даровете на живота — да имаш до себе си някой, който те познава така добре, както се познаваш ти самият, но въпреки това да иска да се пързая на кънки до теб. Дори и на осемдесет.

— Хубаво би било да остарeya като тях. По-хубаво обаче би било да остарeya като Хю Хефнър.

Ди измята глава назад и прихва да се смее. После се съгласява с мен.

По-късно Делорес предлага да си починем. Сяда на пейката, а аз отивам да купя сода от барчето. Докато се клатя като пингвин към пейката, забелязвам как едно хлапе с лукава мазна усмивка и бейзболна шапка обърната с козирката назад се приближава към Ди. Не изглежда на повече от дванадесет, но отношението му никак не е като за едва пристъпващ в пубертета.

И звучи като Джо Трибиани.

— Хей, бейби, как е?

Ди се смее.

— Добре, даже много добре.

— Какво ще кажеш да направим заедно няколко кръгчета?

Преди да успее да му отговори, аз заставам до тях и й подавам содата.

— Следващите няколко кръгчета са за мен, момчето ми.

Малките му розови очи се обръщат към мен, оглежда ме и ѝ казва:

— Ако ти писне да дъвчеш жилаво месо от дърта крава и ти се прииска крехко агнешко, аз съм там, бейби.

Посочва към игралните автомати и заминава.

— Какво, по дяволите, беше това?

Делорес се смее.

— Това е точната ми представа за теб като момче на дванадесет.

Има известна прилика. Но не бях толкова вулгарен и бях много по-чаровен.

— Или така само си си мислил? — казва и отпива от содата си.

От говорителя се разнася гласа на диджея.

— Следващото кръгче е само за двойки. Имаме посвещение.

Гледам реакцията ѝ. Чакам.

— „Всичко, което искам, си ти“, от U2. Поздравът е от Матю за Ди.

Очите ѝ се разширяват, зъбите ѝ се впиват в долната ѝ устна. От възмущение и изненада. И е щастлива. Просто защото не го е очаквала.

Ставам и ѝ подавам ръка.

Тя леко клати глава и ми се усмихва.

— Току-що сбъдна всяка една мечта на тринадесетгодишната Делорес.

— Това правя аз. Сбъдвам мечти.

Тя става и ме целува сладко. После ме хваща за ръката и ме повежда към пързалката. И слава богу, не падам. Осветлението е приглушено, по подиума танцуват само многоцветните светлини. Гласът на Боно се излива от високоговорителите, а аз и Ди се гледаме в очите и се пързаляме. И е смешно, и незряло, и детинско, и глупаво.

И абсолютно съвършено, невероятно и красиво. Никога не съм си представял, че такова усещане е възможно.

Караме обратно към Манхатън. Спираме на един червен светофар. Знам, че на Ди ѝ хареса, знам, че беше възбуждаща вечер и съм почти сигурен, че иска да я продължим у дома.

Но... искам тя да го каже.

Жените обичат да бъдат преследвани, да бъдат гонени, да бъдат желани и ценени. А мъже като мен са царе в гонитбата, стига да не се надпреварвам с нещо, което не може да бъде хванато. Но ако има дори минимална възможност да го стигна, там съм. Искам Делорес да признае, да каже на глас, че е загубила гонката. Че е с мен. Че го иска така, както го искам и аз.

Извързвам леко глава настрани, за да мога да виждам лицето ѝ:

— Искаш ли да те оставям вече... или ще останеш с мен?

Не я питам директно, нали забелязваш? Но думите ми са натезжали от значение. Веждите ѝ отскачат нагоре и знам, че е разбрала скритото послание.

— Кажи ми, че това си ти — казва нежно, но знам, че все пак ще чака отговор. — Кажи ми, че това е истина.

— По-реално от това не може да бъде, Ди.

И тогава промърморва по-скоро на себе си:

— Какво толкова... — И ме стиска по-силно. — Искам да остана с теб.

Усмихвам се от облекчение. Щастлив съм. Бясно подкарвам мотора към дома.

ГЛАВА 12

В петък вечерта има изложба в една от любимите ми галерии „Агора“. За висшето общество в Ню Йорк любовта към изкуството може да се сравни с любовта на мажоретките към спорта. Нещата често опират до почесване на егото и шлифоване на статута и много рядко до любов към спорта. В нашия случай към изкуството.

Аз обаче обичам почти всички форми на изкуството. Мога да оценя красива картина, интересна скулптура. Мога да мина и без някои прояви на съвременното изкуство — пикаенето в буркан не влиза в представите ми за гениалност.

Минавам да взема Ди в седем, но съм оставил мотора у дома. Делорес ми каза, че ще облича рокля, така че няма да ѝ е удобно да се вози на мотор. Предполагам, че ще е по-добре да вземем такси.

Когато отваря вратата, онемявам. И гледам. Устата ми е отворена и най-вероятно и ми текат лиги.

Роклята е без ръкави. И къса. Прекрасните ѝ дълги крака са на показ. Върху пищните ѝ гърди има ярки сини и зелени геометрични форми на точки. Същите покриват и долната част на роклята. Коремът и останалата част от тялото ѝ е покрит с тънък прозрачен черен плат като тюл. Никога не съм виждал такава рокля — самото физическо изражение на еротиката и сексуалността.

Когато най-сетне успявам да си затворя устата, се сещам да ѝ подам големия букет червени рози.

Защо ли? Защото съм галантен мъж.

Ди изглежда трогната. И благодарна. Държи букета в едната си ръка, а другата прокарва по ревера на черното ми сако, после по корема и накрая свива длан около пениса ми.

Неочаквано приятна изненада.

— Красиви са. Благодаря — прошепва, докато гали пениса ми и притиска червените си като ягода устни към моите.

Когато се отдръпва от мен, казвам:

— Безценното неувяхващо изкуство нещо започва да не ме влече кой знае колко. Да си останем у дома, а?

— О, не. Тази рокля трябва да бъде показана. Заслужава внимание. А и ти си прекалено секси в този костюм, за да си седиш у дома.

Не, нямам намерение да споря с нея.

За разлика от изложбите в големите музеи, частните галерии създават по-топла и интимна атмосфера. Макар че са отворени за широката публика, обикновено присъстват само сериозни бизнесмени, които имат намерение да купуват. Виното и скъпите ордьоври, поднесени от красиви момчета в елегантни униформи и бели ръкавици, имат едно-единствено предназначение — да гъделичкат изтънчените вкусове именно на такива гости.

С Ди си вземаме по чаша вино и тръгваме да разглеждаме фотографиите и картините. Подът на галерията е от естествено дърво, стените са чисто бели, а осветлението е силно и с акцент върху всяко едно произведение. Гостите са пръснати из лабиринта от зали и на висок глас изразяват претенциозното си мнение със сложни думи, които и те не разбират. С Делорес сме сами в една от малките зали. По стените са пръснати ярки платна с различни размери и тематика.

— Коя ти харесва най-много? — питам.

— Защо? Да не мислиш да купуваш?

Цените не са написани, но от опит знам, че всяка една картина е поне няколко десетки хиляди долара.

— Обмислям го в момента.

Но има причина да ѝ задам такъв въпрос.

Изкуството е нещо много лично. Почти подсъзнателно. Това е като да разбереш с какви боксерки обича да ходи един мъж, дали не предпочита прашки, какъв цвят е бельото му, или пък ходи гол в панталоните. Предпочитанията ти към изкуството говорят тонове за характера и нрава ти.

Ди спира пред една картина — бяла ферма на висок хълм, огненочервено-оранжево небе.

— Кейти би харесала тази.

— Защо мислиш така?

— Много е изчистена. Уютна и безопасна. Но небето... има нещо диво в него.

Посочвам една картина на отсрещната стена.

— Дрю би харесал тази.

— Защото е картина на гола жена?

— Да. — Смея се. — И... защото е точно гола жена и нищо повече, не претендира да е нещо друго. Не е цвете като вагина или вагина като цвете. Просто си е вагина. Независимо дали нещата ни харесват или не, това не ги прави различни. Просто Дрю е фен на директния подход.

— А на теб коя ти харесва? — пита тя.

Без да се замислям, соча една картина на Джаксън Полък, която не се продава. Петна и спирали в най-различни цветове на черен фон. Ди се приближава и я разглежда по-отблизо.

— Колкото и да я гледам никога не остарява — казвам. — Всеки път откривам по нещо ново. Което ме връща към първоначалния ми въпрос — коя харесваш ти?

Тя отваря малката си черна чантичка и вади телефона си. Отваря галерията и търси нещо сред снимките.

— Ето, тази ми е любимата — казва и ми подава телефона си.

Поглеждам екрана.

— Това е периодичната таблица.

— За мен е шедьовър — свива рамене. — Хармонична. Добре организирана. Нещата са навързани, в зависимост едно от друго.

— Нали някои от елементите са нестабилни?

— Разбира се — усмихва се тя. — Но таблицата ти казва кои са нестабилните. Никакви изненади. Никакви разочарования.

Ето точно това е Делорес. Сериозен химик с предпазни очила и бяла престилка през деня, диво момиче с тяло посипано с глитер през нощта. Иска вълнения, иска приключения, спонтанност, но една голяма част от нея, тази част, с която са се подигравали прекалено много задници, копнее за сигурност. Откровеност. Истина.

Искам да ѝ дам всички тези неща. Искам да бъде нейната бърза въртележка, нейното безразсъдно приключение. И искам да бъде нейният защитник. Нейният импресионист и нейната периодична таблица.

По-късно повечето от гостите започват да се трупат в главната зала на галерията. Ди отива в тоалетната, а аз съм се загледал в една скулптура и се чудя какво за бога е това — или е някаква бездънна пещера, или е блатно чудовище. Не я забелязвам, докато не застава зад гърба ми и започва да говори:

— Мисля да го купя за музикалната си стая. Има някаква вдъхновяваща енергия, не мислиш ли?

Розалин. Облечена в бежова рокля без презрамки. Косата ѝ е прибрана. Всеки кичур на мястото си. Разбира се.

И се усмихва. На мен. Както се усмихва паяк на муха.

Не мисля, че може да ме вдъхнови. По-скоро да ме обърка. Самото то не се знае какво е.

Може би, защото иска да бъде това, каквото ти искаш да бъде?

Сваля ме, буквално е готова да си съблече роклята.

— Все още ли се занимаваш с фотография, Матю?

— Да, занимавам се.

— Спомняш ли си онзи път, когато ходи в Бриз Пойнт? — пита и се смее меко. — Беше се напил и апаратът ти влезе в употреба.

Знам за кой ден говори. Бяхме млади и безгрижни и се напихме с евтино вино и се опивахме един от друг. Но не мога да погледна с мило чувство и носталгия на нито един спомен от времето, прекарано с нея. Ако отвориш една кутия бяла боя и капнеш само една капка черна, боята в цялата кутия ще се замърси, ще стане сива.

Спомените, които би трябвало да означават много за всеки един човек — звездните нощи, първата голяма любов... за мен са грозни и ми се повдига от тях. Защото нищо не е било истинско. От самото начало е било една огромна лъжа.

Преди да отговоря, Делорес вече е до мен и ме държи спокойно за ръката.

— Има картини дори в тоалетните. Как ли се чувстват тези художници? Картините им са закачени в известна галерия... само че в кенефа.

Лицето на Розалин се вкиселява и сгърчва, но след няма и секунда възвръща самообладанието си и слага маската на любезността.

— Здравейте. Аз съм Розалин Дюбоа Карингтън Улфи. А вие сте?

— Аз съм Ди.

— Ди коя?

— Просто Ди.

— С Матю колеги ли сте?

Ди се смее.

— Приличам ли на жена, която се занимава с банкови дела?

— Не... не бих казала. Никак даже. — Очите на Розалин се плъзгат по роклята на Ди и гласът ѝ става като на най-обикновена пасивноагресивна кучка — точно каквато я мразя най-много. Всъщност не понасям това отношение в никоя жена, а в тази тук най-малко. — Роклята ви е... прекалено... дръзка... за подобна професия. Не всяка жена би имала смелостта... да облече нещо толкова необикновено.

Сега вече сериозно се катери по шибаните ми нерви. Изкушавам се да кажа нещо, но не го правя. Защо ли? Защото никой боксьор не иска тренингот му да се намесва в средата на рунда. А Ди е добър боксьор. Няма спор в това, както вече всички знаем.

Тя може да се пребори за позицията си.

И го прави: усмихва се сладко, но усещам как наточва зъби.

— Много мил комплимент. Благодаря. А твоята рокля е толкова... бежова.

Розалин приглажда скромно роклята си и казва:

— Хората казват, че по-малкото си струва повече.

Ди я поглежда в очите.

— А понякога по-малкото е... просто по-малко.

Ди изчаква секунда бомбата да гръмне в лицето на Розалин, обръща се към мен и казва:

— Обичам тази песен. Искаш ли да танцуваме?

Инструменталната песен се носи из цялото помещение. Песента е „Незабравима“ на Нат Кинг Кол.

Розалин се усмихва и с търпелив майчински тон обяснява, сякаш Ди е петгодишна:

— Скъпа, това е музика за фон. Никой не танцува на такива мероприятия.

— Животът е кратък. Никога не пропускам възможността да потанцувам на хубава песен. Какво ще кажеш, Матю?

Вземам ръката и, целувам я нежно. Господи, колко се гордея с нея.

— Винаги бих танцувал с теб. Независимо от мястото и повода.

И я повеждам към средата на дансинга. Когато минава покрай Розалин, Ди прошепва:

— Щастлива съм, че се запознахме, скъпа. Та-дам!

Обгръщам я и започвам да танцувам бавен фокстрот. Ди следва стъпките ми без никакви усилия.

— Майчице, ти си по-добър и от Фред Астер. Не знаех, че можеш да танцуваш така.

— Имам разнородни таланти.

— Знам, вярвай ми — усмивха се тя, но очите ѝ се плъзват в посока към Розалин. — И такаааа... всяка жена, с която ме запознаваш досега се оказва кучка. Това като тенденция ли се очертава?

Замислям се.

— Не, тази беше последната кучка.

— Бивша приятелка или нещо такова?

Нито един мъж не бива да разказва на жена, която обича как друга жена го е изиграла и го е превърнала в маймуна. Неловко е, унижително е. Затова мъжете блокират такива въпроси и веднага обръщат темата към нашите велики победи и няколкодневни секс фестивали.

— Или нещо такова. Защо питаш?

— Имам чувството, че се опитва с поглед да пререже гърлото ми.

Обръщам се тактично така, че двете да не се гледат, но Ди продължава по темата.

— Красива е. Като модел на Виктория Сикрет.

— Не може да ти стъпи на малкия пръст.

И тук тя спира да танцува. Просто заковава на място. Прелестното ѝ лице е смес от обида, съмнение и... дори омраза.

— Не прави така.

— Как?

— Не ми пробутвай колежански приказки, сякаш съм някое момиче, което току-що си срещнал в бара. Кажи ми, че я мразиш, кажи ми, че искаш да я чукаш, ще го понеса. Но поне когато казваш нещо, нека е истината. Бъди тук с мен, бъди... истински.

Права е. Напълно права. Рефлексът е реакция на тялото без участие на мозъка. Просто действа по своя си схема, без грам мисъл. Не съм свикнал да виждам Ди несигурна и разколебана в качествата си. И категорично не исках да продължаваме разговора за Розалин, ето защо казах първото, което достигна до устните ми. Без да помисля. Без да го вярвам.

А Ди заслужава много повече от това.

— Съжалявам... — Придърпвам я към себе си и танцуваме. Сега вече по-бавно.

Ди обляга лицето си на бузата ми. Целувам ушлето ѝ и прошепвам:

— Исках да кажа, че е красива, но само отвън. А ти... ти си диамант. Чист... перфектен... откъдето и да го погледнеш.

Тя ме поглежда и усмивката се връща на лицето ѝ. А аз? Аз се чувствам като властелин на света.

— Това ми хареса много повече.

Прокарвам длан по ръката ѝ, по рамото, под косата, по врата ѝ. И я целувам нежно. Меко. Обожавам устните ѝ. Падам на колене пред езика ѝ. Влажна, прекрасна целувка. От онези целувки, които те карат да забравиш, че си на публично място, а ако по някаква случайност се сетиш, не ти пука, че всички те гледат.

Когато песента свършва с целувката ни, Делорес облизва устни и казва:

— Да се махаме оттук.

Страхотна идея.

Когато се прибираме в апартамента ми, Делорес събува високите си обувки, една по една. Те падат на пода с глух шум. После тръгва право към стереото.

— Искаш ли вино? — питам.

Очите ѝ минават като гребло по тялото ми.

— Не съм жадна за вино.

Докато си играе с копчетата си, аз се притискам към нея отзад, прокарвам устни по врата ѝ, и пръсти по тялото ѝ. Следващата песен е „Демони“ на Imagine Dragons. Ди натиска копчето за повторение на песента и се обръща към мен.

— Харесвам тази песен — казва.

— Харесвам тази рокля.

Тя се обръща с лице към мен. Дъхът ѝ гъделичка ухото ми, докато шепне:

— Това, което е под нея, ще ти хареса много повече.

После бавно съблича самото ми по раменете, през ръцете и го пуска на пода. Улавям устните ѝ в моите, а тя бързо разкопчава ризата ми. Ръцете ѝ се плъзгат по гърдите ми, бутане ме леко назад и без думи ме насочва към дивана. Сядам и очаквам да дойде при мен.

Но това не се случва. Стои права пред мен.

И огънят в очите ѝ. Гладът в очите ѝ. Сърцето ми ще се пръсне. Тя взема фотоапарата ми от масата, кляка между разтворените ми колени и ми го подава с жест, с какъвто се прави предложение.

— Снимай ме, Матю.

Дишам тежко. Пенисът ми пулсира и боли от болезненото очакване. Да я гледам, да я докосвам, и да, да я снимам.

Малко или много всеки мъж иска да бъде порнозвезда. Искам да кажа... честно, можеш ли да се сетиш за по-удобен и приятен начин да си изкарваш прехраната? „Дисни“ може и да е най-щастливото място на света, но Силиконовата долина е мястото, където се сбъдват мечтите на всеки мъж. Именно направените при домашни условия порно касети и снимки позволяват на мъжете... и на жените... да вкусят малко от тази фантазия. Да изживеят и запаметят (не за поколенията) най-еротичните си преживявания.

Ако това е прекалено диво и извратено за вкуса ти, можеш да прескочиш следващите няколко страници.

Ди се усмихва и аз вземам апарата от ръцете ѝ. Проверявам дали е зареден, дали има достатъчно пози, а тя се изправя и започва бавно да люлее бедра в ритъма на музиката. Очите ѝ са затворени, клати глава, когато се върти в кръг русо-ягодовите ѝ кичури се разперват като ветрило на гърба ѝ.

И изглежда толкова... свободна. Толкова изумително неограничена от нищо.

Дъхът ми спира.

Ръцете ми нетърпеливо улавят мига. Клик. Клик. Клик.

Тя извива ръце назад, гърдите ѝ се притискат в предната част на роклята и сваля ципа. После, без да бърза, я пуска по тялото си.

Черен сутиен без презрамки с яркосин кант в комплект с бикините. Гърдите ѝ се виждат през прозрачната материя. Виждам дори любимата си играчка — блестящото диамантче на пиърсинга ѝ.

Роклята е хвърлена на пода. Облизвам внезапно изсъхналите си усти, нагласям фокуса на апарата и снимам.

Клик. Клик.

Дланите ѝ се плъзват по бедрата, галят корема ѝ, обгръщат гърдите ѝ така, както искам да ги обхвана и аз.

Клик. Клик.

— Ела тук, Ди — казвам с натежал глас.

И тя всъщност... идва. Когато застава достатъчни близо, я притеглям върху мен,хващам косата ѝ в юмрук, а с другата ръка мачкам твърдото ѝ дупе.

Ръцете ѝ са на колана ми и след секунди вече дърпа надолу панталоните заедно с боксерките. Хващам Ди с една ръка, апарата в другата и се спускам на колене. Усещам материята на бикините ѝ като крило на пеперуда до пулсиращия ми пенис. Но не е така мека като кожата ѝ.

Слагам я да легне по гръб, отмествам се назад и махам почти несъществуващите бикини от тялото ѝ, без да откъсвам очи от нея. Дърпам бюстието ѝ, което се пори от двете страни, но това не ме спира.

— Ще ти купя ново.

Ди едва кима.

Гола, красива и очакваща. Вземам фотоапарата.

Клик. Клик. Клик.

Оставям го и покривам тялото ѝ с моето. Цялото ми внимание е върху изключително красивите ѝ гърди. С една ръка стискам гърдата ѝ и засмуквам зърното на другата. Обожавам го, обичам го, боготворя го с език. Ди извиква името ми. Звукът е изумителна смесица... симфония от болка и удоволствие.

После продължавам с другото зърно.

— Харесваш ли гърдите ми, Матю?

Потърквам розовото връхче с език и казвам:

— Обожавам ги. Съвършени са. Мога да правя това цяла нощ.

— Обичаш ли да ги лижеш?

— Да.

— Да ги щипеш?

— Да.

— Да ги смучеш?

— Мамка му, да.

— Искаш ли да ги чукаш, Матю?

Желанието нагорещява до бяло така или иначе вече готовия ми да се пръсне пенис. Думите ѝ ме карат да вия, защото си представям как чукам тези гърди от секундата, в която ги видях.

— Да. — Буквално ѝ се моля. — Господи, искам.

Тя се усмихва съблазнително. Тяло и лице на ангел с дяволски желания. Готова и искаща.

И аз искам.

Делорес се плъзга под мен и намества лицето си под пулсиращата ми ерекция и ме поема във великолепната влага на устата си. До топките. Влизам чак до гърлото ѝ. Тя бавно излиза назад и оставя тежка мокра следа по пениса ми.

Заставам на колене. Ди ляга между краката ми. Гърдите ѝ се изсипват от дланите ѝ. Слага ги точно под пениса ми. Сядам назад, без да опирам тежестта си в нея, а я поемам само с мускулите на краката си. Тя притиска гърдите си около пениса ми и размазва лепкавата влага.

Очите ми се затварят и се оставям на изумителната сензация.

— Чукай ме.

— Хей, това е моята реплика — казва тя с усмивка.

Искам да се движа бясно, да намеря онзи рай, който знам, че съществува и чака само да бъде намерен и достигнат.

Но успявам да се контролирам и го правя бавно. Оставям се на нея. Отварям очи и гледам във вълшебството на нейните. Тя движи гърдите си нагоре, после надолу. И пак нагоре...

Усещането... Исусе... никога не съм очаквал, че ще е толкова хубаво.

Започвам да се движа между гърдите ѝ. В началото бавно, но с всяка секунда все по-бързо. Дишам насечено, сърцето ми се опитва да излезе през гръдния кош.

— Вземи апарата, Матю. Искам да видя тези снимки. После.

Въздухът ми съска между зъбите. Грабвам фотоапарата и снимавам.

Клик. Клик.

Но не снимам пениса си, който се движи между гърдите и. Това няма да го забравя никога. Ще остане като гравирен в мозъка ми кадър.

Клик. Клик.

Снимам устните ѝ.

Клик. Клик.

Мокрия и търсещ език.

Клик.

Кехлибарените и очи.

Клик. Клик.

Горящи от напрежение и... доверие.

Клик. Клик. Клик.

Ето това искам да имам за вечни времена.

Защото извън този миг, извън страстта и един към друг, Делорес не може да ми се довери. Не напълно. Все още не.

Иска. Надява се, че си заслужавам. Но съмнението все още жужи в съзнанието ѝ и брани сърцето ѝ и не ѝ разрешава да ми се довери изцяло.

Не знам какви белези носи в сърцето си. Не знам през какво е минала, за да вдигне такава стена около себе си. Ще чакам, докато е готова да ми покаже. Ще се опитвам да я убеждавам, че съм един от малкото избрани, че съм единственият избран, на когото може напълно да вярва.

Защото Делорес може да изисква повече усилия и чакане, но си заслужава.

Но точно сега тялото ѝ вярва в това, в което съзнанието отрича да повярва: че никога няма да я засегна дълбоко, че я искам, че я желая повече от всяка жена преди нея.

Че ще боготворя всяка частичка нея. От тялото ѝ, от съзнанието ѝ, от сърцето ѝ. Докато ми позволява и доколкото ми позволи.

Пенисът ми се плъзга между гърдите ѝ в стабилен подлудяващ ритъм. Тогава тя вдига глава и засмуква главичката ми, докдето може да стигне.

Кълна се, мога да се разплача от щастие.

Екстаз. Чист и неподправен. Раздира ме на две. Простенвам името ѝ и свършвам толкова силно, че усещам оргазма си в костния си мозък.

Ди поглъща всяка капка и се усмихва палаво:

— Ето колко съм била жадна.

Падам до нея. Краката ми са омекнали, не ме държат. Опитвам се да възстановя дишането си.

След минутка мълчание, Ди пита:

— Успях ли да те убия?

Смея се.

— Близко бях. Но това беше много по-добро от всяка предишна представа за рая.

Придърпвам я към себе си, притискам я към гръдния си кош. Телата ни са потни и лепкави. Усещането е нечовешко.

— Изумително.

— Да, знам — смее се тя.

— Но ще става все по-добре.

— Наистина? — пита и ме гледа в очите.

Усмихвам се и кимам.

— Наистина. Защото... — Вдигам я и я слагам така, че да обкрачи гърдите ми. Сладкото ѝ пиче е само на сантиметри от устата ми. После ѝ подавам камерата.

... защото сега е твой ред.

ГЛАВА 13

Ди остава у дома през целия уикенд.

В събота я водя в моята спортна зала. Облякла е моите боксьорски къси гащи (разбира се, навити в кръста и в крачолите, за да не ѝ падат), спортен сутиен и вече е сложила боксьорските ръкавици. След няколко удара, тя се къльне, че нейната круша е счупена, но успях да я убедя, че е доста по-твърда отколкото изглежда.

Когато тръгваме, тя е толкова горда със себе си. Почти толкова, колкото и аз се гордея с нея. Не успява да проумее как се удря крушата, но за пълен новак е блестяща.

Идва неделя сутринта.

Събуждам се от кавга. Не шумна, а съскаща кавга. Като драскането с нокти по ученическата дъска. Или не дай си Боже тебешир.

— Не. Мамо, спи. Боже, няма ли да престанеш? Мразя, когато правиш така. Добре. Ще го събудя. Добре!

В рамото ми се забиват нокти, ръката ѝ ме разтърсва.

Казвам си, че е само сън.

— Матю, Матю, събуди се. Майка ми иска да говори с теб.

Отварям очи и установявам, че Делорес никак не се шегува. Навряла е телефона си в лицето ми.

Родителите ме обичат. Винаги са ме обичали. Но... първата ми среща с тях никога не е по телефона, особено когато все още спя и дъщеря им лежи гола до мен. И е шест часа сутринта. Неделя.

Малко отблъскващо, не намираш ли?

— Не искам да говоря с майка ти — прошепвам силно.

— Е, да, добре дошъл в клуба. Но не спира да звъни. Просто давай да приключваме с това и да спим.

— Не — изсъсквам. — Гол съм. Не искам да говоря с майка ти по гол задник.

Тя върти очи.

— Матю, това е телефон, не ти е шибаният скайп. Примири се.
— И бута слушалката в ръката ми.

— Не.

— Да.

И тогава тя просто навира слушалката в ухото ми и нямам никакъв избор, освен да взема шибания телефон. Гласът ми е принудително вежлив — сякаш съм станал мирно в час и поздравявам даскалицата с „Добро утро, госпожо Не-знам-коя-си“.

— Здравейте, госпожо Уорън.

Гласът ѝ е рязък, силен. Питам се дали баща ѝ не е бил военен.

— Добро утро, господин Фишър. Беше ми докладвано, че имате връзка с дъщеря ми. Моля да потвърдите. Или отречете?

Поглеждам Делорес с невярващи очи.

— Извинявай — прошепва тя.

Прочиствам гърло:

— Ами... в момента... точно в този момент...

Тя обаче ме прегазва като танк и продължава:

— Знам, че Делорес Съншайн е самостоятелна жена и сама взема решенията си. Но като се има предвид в какъв свят живеем, бих била много благодарна, ако ми отговорите на няколко въпроса, за да успокоите сърцето и тревожния ум на една самотна майка?

Слагам ръка върху слушалката, смея се и питам Ди:

— Второто ти име е Съншайн?

Ди скрива лице във възглавницата.

Отново насочвам внимание към госпожа Уорън.

— Питайте.

— Били ли сте арестуван или осъждан?

— Не.

— Лекували ли сте се от психиатрично заболяване?

— Не.

Но започвам да подозирам, че госпожа Уорън и в момента е на сериозно лечение.

— Имате ли постоянна и добре платена работа?

— Да.

— Живеете ли в жилище, към което няма прикачени колела?

— Да.

— Имате ли незаконно или законно родени деца?

Имам чувството, че съм на интервю в най-страшната застрахователна компания в света.

— Не, нямам деца. Нито законно, нито незаконно родени.

— Използвате ли предпазни средства по време на секс с дъщеря ми?

И с това се изчерпват стандартните въпроси и се навлиза в груба територия. Благодаря, но не, благодаря.

Сядам в леглото и казвам:

— Ето как стоят нещата, госпожо Уорън. За мен дъщеря ви е прекрасна. Изумителна. Отнасям се с нея с уважение, грижа се за нея, привързан съм към нея, винаги се старая да се забавляваме добре, когато излизаме или сме си у дома. — Делорес ме гледа с топли очи, от които се излива обожание. — Но честно казано, отговорите на тези въпроси изобщо не ви влизат в работата. Това са неща само между мен и нея. И никой друг.

Госпожа Уорън сумти недоволено и след кратка пауза казва:

— Беше ми приятно да си поговорим, Матю. Сега ми дай дъщеря ми.

Слушам и изпълнявам.

Подавам телефона на Ди.

— Добре, мамо. Да. И аз те обичам. Чао.

И затваря с въздишка.

После слага глава на гърдите ми, увива крака около моите и ме стиска здраво. Целувам косата ѝ и прокавам ръка по гръбнака ѝ.

— Моля те, не ме мрази заради лудостта ѝ — моли ме тя.

— Не познаваш още родителите ми — смея се. — Както казва Ферис Бюлер, всяко семейство с лудостта си.

— Добрата новина е, че те харесва. И си добре дошъл да останеш в бункера.

— Аз... аз... Какво значи това?

— Ди затваря очи и обяснява:

— Едно от бившите гаджета на Амелия беше поддръжник на философията на оцеляването. Казват им сървайвъристи. Готови са за всякакви катаклизми и спешни ситуации. Та той построил подземно скривалище в задния ни двор. Амелия изрита гаджето, но бункерът остана. Пълен е с провизии за спешни случаи и всички хора, които са ѝ на сърце, са поканени да се скрият там в случай на злокобна беда или

когато правителството се опита да пороби населението, което според майка ми е неизбежно. И да ѝ вземе оръжията.

Нежният ѝ глас точно ме приспива и се унасям сладко в съня, когато съзнанието ми регистрира последните ѝ думи.

Вдигам глава:

— Майка ти има оръжия?

В понеделник сутринта влизам в апартамента си след работа и мятам ключовете на масата. И веднага усещам, че нещо не е наред.

Въздухът мирише различно. Като шесто чувство. Когато дълго си живял сам, веднага усещаш, когато някой е идвал в апартамента ти.

Или е все още тук?

В хола няма нищо обезпокояващо. Всичко си е на място. Кухнята също, и столовата е наред. Тръгвам по коридора към вратата на спалнята. Отварям и влизам.

И там, легнала в средата на леглото ми по бледорозово дантелено бельо и жартieri и чорапи... Розалин.

За много мъже това е сбъдната мечта. Точно като онази фантазия, когато влиза онова палаво момиче в красиво палто, под което няма абсолютно нищо.

Но за мен какво е? Страхотна фантазия с грешното момиче. Тъмната ѝ коса пада върху възглавницата ми на меки бляскави вълни. Сините ѝ очи ме гледат, червените ѝ устни са извити в съблазнителна подканваща усмивка.

— Здравей, Матю.

— Как, по дяволите, се намърда тук?

Тя се прави, че не е усетила неприязънта и шока в гласа ми. Или пък наистина не ги чува?

Рубинената ѝ усмивка не слиза от устните.

— Казах на портиера ти, че съм ти стара приятелка. След малко убеждения от моя страна, той ме пусна. Трябва да се оплачеш на управителя на кооперацията. Охраната е недопустимо податлива. Макар че в момента съм напълно сигурна, че си благодарен за проявата на непрофесионализъм от страна на портиера.

Тя прокарва леко ръка по материята на бикините си. Очите ми се изкушават да проследят ръката ѝ, но успявам да ги задържа на лицето

й и казвам:

— И ето къде грешиш.

Тя става от леглото и застава пред мен с приведен в смирение поглед — перфектно изиграна крехка и ранима сексуалност.

— Сгреших, че те напуснах и то по такъв ужасен начин. И когато те видях отново, разбрах колко много си ми липсвал. Надявах се, сега, когато съм пак в града, да ми дадеш втори шанс.

Няма да лъжа. Егото ми преживява второ прераждане, когато я чувам да казва точно тези думи. Не е ли това мигът, за който копнее всеки отхвърлен и смазан човек? Да чуеш как бившият обект на чувствата ти, как човекът, когото си обичал и в когото си вярвал най-сетне признава грешката си. Да умолява, да пада на колене да го вземеш обратно в живота си.

— Напускаш Джулиан? — питам изумен.

— Да го напускам ли? — смее се тя. — Разбира се не, глупчо. Ако си тръгна първа, няма да взема нищо от парите му. Има специална клауза в предбрачния договор. Но това не значи, че не мога да се радвам и наслаждавам на моите собствени... развлечения. Можем да се порадваме заедно. Много често.

Преди няколко седмици може би щях да приема офертата. Сексът с Розалин винаги е бил сензационно събитие. А аз съм мъж. Редовният секс без обвързване е гърнето със злато в края на шибаната дъга — нещо, което всички ние се надяваме да намерим и не вярваме, че съществува. Но сега... дори пенисът ми не се интересува от офертата, което вече говори много, при положение че е почти гола.

Розалин прави стъпка към мен и се опитва да ме прегърне през врата. Хващам я за ръцете, бутам я назад и казвам:

— Обличай се.

Тя изглежда истински изненадана. Наистина си е вярвала. А сега е и объркана.

Но преди да продължа да ѝ обяснявам, на вратата се чука. Делорес пее в коридора. Фалшиво и весело.

— Как се казваш, красавцеooo? Ела при мен и ме люби, красавцеooo...

Как се казвам ли? Шибаняк? Става ли засега?

Това е лошо, много лошо. Като да си построиш къща върху индианска гробница и сега всички тези духове и тела са се разбудили и

са истински побеснели и искат само да ти отмъстят. Излизам от спалнята и тръгвам към вратата, като по пътя премислям възможностите си. Мога да набутам тялото на Розалин в някой килер или под леглото, но ако Ди я намери, ще излезе, че съм виновен.

Мога да се опитам да изведа Ди веднага, някъде далеч от сцената на престъплението, но ако някога разбере, ще изглеждам още по-виновен.

Единственият приличен избор е да ѝ кажа истината и да се моля, че разумната ѝ вярващата в мен страна, която наистина съществува в Ди, ще ме разбере. И да се моля, че Бог е дал достатъчно сила на хората (и най-вече на Делорес) да си вярват и да се разбират.

Да, прав си. Аз съм тотално преебан.

Отварям вратата. Делорес държи DVD. „Мръсни танци“. И танцува пред вратата.

Това е най-страхотният филм. Перфектен е за двама ни. Сигурна съм, че не си го гледал все още, понеже плувналите ти в тестостерон очи са били твърде заети да гледат екшъни и военно порно. Но за твой късмет, аз имам копие с пълните сцени, които после са били орязани от филма. Можем да пресъздадем сцената в асансьора. Освен това танцувам ча-ча много секси.

Измъквам се в коридора, преди да е свършила с дългата реч и затварям вратата зад гърба си. И ето сега вече тя забелязва изражението ми и спира да танцува.

— Какво има?

Слагам ръце на раменете ѝ:

— Искам само да не се побъркваш.

Разбира се, в мига, в който го казвам, тя веднага започва да се побърква.

Глупак.

— Защо да се побърквам?

Опитвам нов подход.

— Делорес, искам да ми се довериш. Не е както изглежда.

Не беше по-добре, нали? Мамка му.

Очите ѝ са налети с очакване за нещо неприятно. Поглежда вратата зад мен и казва:

— Матю, отвори вратата.

Е, добре, да се приключва.

Отварям вратата и тя влиза пред мен с маршова стъпка. Не знам за какво е била подготвена психически, и какво е очаквала да види, но каквото и да е било, не го вижда.

За какво.

И точно тогава Розалин излиза с бърза крачка от спалнята и върви по коридора. Не е облечена.

Разбира се.

Защото ако нямах кофти късмет, нямаше да имам никакъв късмет, нали?

— Мисля, че се държиш като дете. — Розалин млъква веднага щом забелязва Ди, но не изглежда никак притеснена. — Е, това вече е малко неловко.

— Казах ти да се облечеш — съскам през зъби.

— Мислех, че... не предполагах, че го казваш сериозно.

Обръщам се към Делорес.

— Ди.

По лицето ѝ преминават десетки емоции — шок, изненада, болка, предателство, гняв, унижение. Вярата и доверието ли? Няма такова нещо.

Но не бяга.

И започвам да си мисля, че е успяла да разбере, че ми е повярвала, че си спомня обещанията ми, че мисли за начина, по който се държа с нея през последните няколко седмици и че знае, убедена е, че не съм от онези нещастници, които изневеряват.

Ще ти дам няколко секунди да се сетиш какво прави Делорес след това. Просто за поддържане на напрежението.

Удря ме. Силно. През лицето.

Фрас.

И след това побягва през вратата като прилеп от ада.

По дяволите!

Искам да тръгна след нея. И ще тръгна. Но преди това трябва да напръскам за паразити.

Нищо неподозиращата Розалин се усмихва доволно.

— Така, докъде бяхме стигнали?

— Точно се канех да ти изритам задника през вратата. И все още се каня да го направя. Не искам да подхващам отново каквото и да било с теб, Розалин. Всичко между нас приключи отдавна. Дори не се

опитвай да говориш с мен на партита. Ако ме видиш на улицата? Обърни се или мини на другия тротоар. Ако само се опиташ да ми погодиш такова нещо втори път? Бъди сигурна, че не само мъжът ти, но и цял Ню Йорк ще разбере, че си тъпа, двулична, хитра и студенокръвна кучка. Разбрано?

Увереността ѝ се изпарява като лятна мъгла. Изглежда наранена. Но това трае само няколко секунди. След това очите ѝ отново се вледеняват. Ядосани, но напълно под контрол. Като плъх, който е решил да оцелее на всяка цена, дори ако за целта трябва да си изяде собствения крак.

Много добре.

Поглеждам я предупредително за последен път и излизам от вратата.

— Когато се върна, да те няма.

Докато успея да се кача на следващия асансьор и да слеза във фойето, Ди вече е изчезнала. Хуквам към тротоара и оглеждам тълпата забързани хора. По някаква луда случайност забелязвам русата ѝ коса. Сигнала е почти до ъгъла на пресечката.

И започва да вали. Леден дъжд. Като широк колкото цялото небе душ, който някой е завъртял до края. На студено.

Благодаря ти Боже. Как иначе ще знам какво е да имаш ден без стрес?

Минавам между хората, бутам ги, опитвам се да запазя очите си от острите краища на стотиците чадъри. Когато успявам да я стигна, я хващам за ръката и крещя:

— Няма ли да спреш да бягаш от мен? Казах ти да не се побъркваш!

Тя сочи сградата ми и казва:

— Как да не се побърквам, като в апартамента ти има голо момиче?

— Защото не съм горе с нея, а тук, с теб. И вероятно хващам пневмония да те гоня в дъжда.

— Защо?

И едва сега осъзнавам, че аз ѝ казах да ми вярва, но така и не ѝ доказах, че има повод да го прави, че съм различен от мъжете в миналото ѝ. Всеки мъж може да накара една жена да се забавлява, да я води на места, където ѝ е хубаво, да ѝ купува подаръци, да я радва, но

това не означава, че е честен с нея. Може да е само маска. Или много убедителна... игра, зад която да крие някакви други мотиви или истинската си същност — че го прави за едното чукане.

За да докажеш, че не криеш нищо, понякога се налага да изпразниш джобовете, да отвориш чантата, да се съблечеш и ако трябва да позволиш, колкото и да е неприятно и унизително, да ти бръкнат в задника, за да са сигурни, че не се опитваш да скриеш нещо.

— Ходихме две години в колежа. Исах да се омъжа за нея и бях останал с впечатлението, че тя иска същото. Но се оказа, че съм бил в заблуда. Изневерявала ми е от първия миг с по-възрастен и доста по-богат мъж, а аз бях прекалено сляп да разбера. Заряза ме в мига, в който забременя от него. Разби сърцето ми... и сега... се радвам, че го направи, защото нямаше да познавам теб.

Делорес е истински изненадана. Поглежда ме със съчувствие, но в очите ѝ все още виждам съмнението.

— Тя е толкова красива.

Гледам мократа ѝ рошава коса, гримът ѝ се е размазал, устните ѝ са посинели от студ. Поклащам глава.

— Не и в моите очи.

Тя обмисля думите ми и след мъничко ми се усмихва. Подавам ѝ ръка.

— Може ли вече да се прибираме?

— Добре.

И поема подадената ръка.

Вървим бързо към сградата и когато приближаваме, забелязвам Розалин — излиза от вратата на фойето. Сложила е слънчеви очила... въпреки времето. Косата ѝ е прибрана на ниско кокче, като монахиня. Палтото ѝ е закопчано и коланът изпънат и завързан точно според изискванията на етикета. Шофьорът ѝ излиза от колата с разтворен чадър и върви след нея към лимузината. Не се обръщам да видя как си заминава от живота ми. Просто се радвам, че най-сетне го прави. За последно.

Влизаме в апартамента. Ди увива ръце около тялото си, но зъбите ѝ тракат. Събличаме мокрите дрехи и пълня двойното джакузи с гореща вода. Малко неща могат да се сравнят с хлъзгав секс във

ваната. Но в случая не става дума за това. Няма да кажа и че искам само да „я прегърна“. Защото искам много повече от това.

Просто... не сега, не веднага.

Сядам в джакузито, облягам се назад, а главата на Ди е върху гърдите ми. Тялото ѝ е изпънато до моето, обърнато към мен. Затварям очи и се наслаждавам на топлата вода, която бавно загрева кожата ми и отпуска мускулите ми. Облицованата с огледала баня е тиха. Просто сме щастливи, че сме заедно.

Докато Ди проговаря:

— Кое е най-лошото нещо, което си правил?

Отварям очи и накланям глава да я погледна.

— Странни въпроси задаваш.

Виждам усмивката и.

— Лесно е да се говори за добрите ни дела. Но от лошите се научава повече.

Поемам въздух... пара... и започвам кратка инвентаризация на прегрешенията си. И признавам:

— Изневерявал съм на всяко мое гадже в гимназията и колежа. Преди Розалин. И когато ме хващаха (само няколко пъти), успявах да ги убедя, че е по тяхна вина.

— Защо си го правил? — В гласа и няма укор, погнуса или отвращение. Няма ужас.

— Защо изневеряват мъжете? Въпрос стар колкото професията на проститутката. Отговорите са различни. Но най-простият е: защото сме мъже. Но това не обяснява всичко, нали?

Някои се отегчават. Не е лесно да блъскаш един и същи задник години наред, ако и да е като задника на Кейт Ъптън. Дори такива задници омръзват и остаряват. За други е просто игра — тръпката да направиш нещо забранено, вълнението, че могат да те хванат. И накрая следва групата на страхливците, които просто нямат топки да кажат на момичето, което ги обича, че не изпитват към нея това, което тя изпитва към тях. Измисляш си оправдания от сорта, че я предпазваш от болката, но всъщност и причиняваш много по-голямо страдание, като я караш да вярва, че връзката ви означава нещо за теб, а истината е, че изобщо не ти пука.

Защото бях млад и глупав. Егоист. Исках ги, докато ги изчукам, но не ги исках достатъчно, за да се спра пред възможността да изчукам

друга. Защото не знаех колко унижително и кошмарно се чувства човек, докато ми го приложиха на мен. Съдбата е кучка, но справедлива кучка. След Розалин вече знаех. И се заклех, че никога повече няма да причиня такова нещо на никоя жена.

Погледнато от този ъгъл, Розалин наистина ми направи услуга. Тя ми преподаде един от най-важните уроци. Направи ме по-добър мъж. За жените след нея.

За Делорес.

Слагам пръст под брадичката ѝ и я поглеждам в очите:

— Знаеш, че никога няма да ти причиня такова нещо, нали?

Моля те, Боже, моля те, накарай я да повярва.

Тя дълго ме гледа в очите, опитва се да прочете в сърцето и в мозъка ми. После се усмихва и казва:

— Да, знам. — И пак слага глава на гърдите ми. — Но понякога ми е нужно да ми се показва.

— А ти? Какви тайни криеш в килера?

Тя не отговаря веднага, но когато проговаря, гласът ѝ е тих.

— Направих аборт на шестнадесет. Беше ми първият мъж. Хубав, нахакан, от по-богатата част на града. Той ми каза, че ме обича... и аз му повярвах.

Тя прокаква ръка под повърхността на водата.

— И знам, че трябва да изпитвам онова чувство на съжаление, да ми е гузно. Но не е така. Беше правилното решение за възрастта и положението ми. Но. От време на време си мисля: сега можех да имам дете, около деветгодишно. И не съм... не съм точно тъжна... но се питам как ли би се развил животът ми, ако не бях постъпила така. Мислиш ли, че съм лош човек? — пита и ме поглежда в очите.

— Не, как можа да си помислиш такова нещо. — Притискам я към себе си и я целувам по косата.

Когато проговаря след малко, тонът ѝ е малко по-ведър.

— Искам да кажа... не е ли лудост? Представяш ли си как гледам дете сама? Момченце или момиченце, няма значение.

— Искаш ли да имаш деца някога?

— Не знам. Не съм сигурна, че ме бива за такова нещо. Вземи за пример майка ми. Не мисля, че е била готова да стане майка. И при нея е било... случайност. Аз съм една злополука в живота ѝ. Били е прибран от дом за сираци. Обичаше ни, опитваше се, стараяше се

много, наистина много. Но никога нищо не беше... стабилно... Не знам дали ме разбираш. Постоянно сменяше работата си, опитваше се да преоткрие себе си, търсеше любов. Винаги на грешните места. Тя ми е по-скоро добра приятелка, не толкова родител. И се страхувам, че нейната непоследователност може би се предава по наследство.

Макар че този разговор стана наистина много по-сериозен, отколкото очаквах, не мога да се спра и вече си представям Ди като майка. Маха гащи по улиците на Ню Йорк. Високи обувки, тясна блуза или потник и на гърдите си е понесла бебе в самар.

И в съзнанието ми бебето е перфектната комбинация между нея и мен. Нейната ягодово-руса коса и моите бадемови очи.

— Мисля, че ще си страхотна мама.

Очите ѝ се изпълват с топлина. Усмивката ѝ е... благодарна.

— Наистина ли?

— Наистина.

Делорес ми напомня на Александра. Свирепа и опустошителна в чувствата си. Жена, която прегръща силно и целува по двете бузи. Такива жени стават най-добрите майки.

След това слагаме край на приказките. Оставаме в джакузито, докато водата изстине и се наслаждаваме на удобното, успокояващо мълчание и на мисълта, че сме заедно.

На някои жени няма да им се хареса това, което ще споделя сега, но все пак ще го кажа: не е нужно да си влюбен, за да правиш страхотен секс. Най-великите сексуални преживявания в живота ми не са били подплатени с емоционални чувства. Всъщност, в повечето от тези случаи съм бил напълно равнодушен към жената. Не съм я познавал достатъчно, за да я харесвам или да не я харесвам като човек. Дори в няколко случая не съм знаел имената на тези жени.

Но знаех, че са секси. И ги исках. Бях физически привлечен. Похот.

Похотта е лесна. Чиста. Вълнуваща и освобождаваща.

Любовта е хаотична, объркваща, плашеща.

Похотта е силна. Първична. Мотивираща.

Любовта е несигурна, нестабилна, изпълнена със съмнения. Променяща се. Многолика. И може да те побърка. Последното го

казвам съвсем сериозно. Със сигурност знам, че това не е само мнението на милиони мъже — уверен съм, че и много жени мислят така, но статистически погледнато, мъжете са по-склонни напълно да се насладят физически на една случайна връзка за няколко... часа. Жените — много по-рядко.

Провери в Гъугъл, ако не ми вярваш.

Повечето жени очакват, копнеят за чувства по време на секс. Ако не усетят чувства, може да не могат и да стигнат до края.

Но Делорес не е като повечето жени. Тя ми разказа играта, взе ми акъла от чукане още първия път, когато се запознахме. Без да ме познава достатъчно, за да изпитва нещо повече от похот. И беше запомнящо се, незабравимо. За двама ни. И може би така е искала да си остане.

Както вече казах, похотта е лесна.

Но вечерта, след като Розалин нахлу без позволение в апартамента ми, нещо се променя. Пластовете се движат. Нещата се трансформират.

Не искам само да я докарам до мощен оргазъм. Искам да я глезя, да я накарам да се чувства щастлива, боготворена. Във и извън спалнята. И искам аз да съм причината за щастието и.

Тя въздъхва в съня си и звукът ме буди. Легнала е по корем, завивката я покрива до кръста. Гледам прелестния и гръб, лицето и. Питам се какво ли сънува. Чертите и са отпуснати, спокойни, гладки. Изглежда толкова млада и крехка.

Невинна.

Парещо чувство за притежание изгаря гърдите ми и свива сърцето ми. Ръката ми бавно се плъзга по гръбнака и, следвана от езика ми, устните ми. Усещам сладко-соления вкус на кожата и. От врата до дупето.

— Матю — въздъхва пак. Знам, че вече е будна. Обръща се по гръб и тревожните и очи намират моите в мрака.

Отмятам одеялото и бедрата и се разтварят за мен. Приканват ме, чакат ме.

Лягам над нея, гърдите ни се притискат, бедрата ни се трият, тазът и ме люлее като люлка. И когато целувам устните и, е много повече от целувка. Много по-различна от другите ни целувки.

Искам да знае какво изпитвам. Искам да ѝ покажа с всяка милувка, с всяко докосване какво означава за мен. И повече от всичко на света искам да знам дали и за нея е така. Искам да го почувствам чрез тялото ѝ.

Плъзгам се в нея до края. Безумно красивата стегната вагина се разтяга бавно под натиска ми, огъва се и ме приканва. Излизам и пак тласкам в нея. Диханията ни се сливат. Мамка му, прекрасно е.

Тя докосва лицето ми, аз целувам брадичката ѝ, косата ѝ, заливам я с новооткритите си чувства. Движенията ни са крехки... не нежни и спокойни, и... носят някакво ново значение.

Дълбоко значение.

Тазът ѝ се повдига да посрещне моя и се потапяме по-дълбоко в блаженството. Поглъщам стона, който се изтръгва от устните ѝ, когато усеща първите спазми на оргазма си. Гмуркам се в нея през спазмите ѝ, докато достигна до моя умопомрачителен оргазъм.

Краката ѝ се увиват около мен и ме държат в най-топлия и успокояващ затвор в света. Бих останал тук завинаги. Целуваме се и полака се спускаме към реалността. Захапвам устната ѝ, тя прави същото с моята. Обръщам лице и го заравям в шията ѝ. Вдишвам аромата ѝ. Дланите ѝ мачкат мускулите на ръцете ми и накрая остават на раменете ми.

Няколко минути по-късно излизам от нея с крайно нежелание. Ръцете ѝ се затягат около мен, за да не слизам от нея. Заспиваме така — моето тяло е нейното тежко одеяло, а нейното е моята възглавница.

ГЛАВА 14

През следващите дни и нощи с Делорес сме заедно буквално всяка вечер. Най-сетне тя се престрашава и полека се отваря за мен и ми разказва за предишните си гаджета. Не са кой знае колко много, както предполагам си помислил, но за сметка на това са безценни. Като за боксови круши.

Първо е онзи, който я напмпал и после я изритал.

Следва номер две, който се оказал по-голям отколкото ѝ казал в началото. Искам да кажа десетина години по-голям. И женен. С дете.

Задник номер три — това е вече в колежа, ѝ откраднал данните на банковата сметка, обрал и последния цент ѝ издухал за Лас Вегас. Оставил ѝ бележка, че имал сериозна зависимост към комара, която някак успял да прикрие през месеците, които прекарвали заедно.

И следва задник номер четири — последният. Тоя мизерен сопол, който я ударил. Делорес каза, че се случило само веднъж, но за мен и един път е прекалено много. Тя отказа да ми каже как се казва, но кълна се, ако някога се докопам до някаква информация за него, ще ида в тях и ще изпотроша всеки кокал, всяка малка костичка в ръката, с която ѝ е посегнал.

После ще му счупя и другата. За всеки случай. Да помни.

О, да не забравя и историята с родителите ѝ. Делорес каза, че били заедно доста време. Гореща лятна романтика, клетви, че е завинаги, вечната любов, която не се спира пред нищо. Докато майка ѝ забременяла. Тогава баща ѝ изведнъж се превърнал в дух и изчезнал. Никой никога не чул и дума от него.

Сега, когато знам за тази поредица от злополучни връзки, нещата ми се изясняват и има логика в мисленето ѝ. Сега разбирам защо беше така неспокойна в началото, въпреки че ме харесваше. Именно! Защото ме харесваше.

Цяло чудо е, че ми има доверие. След всичко, което знам, никак не бих се изненадал, ако беше обърнала резбата.

Но... колкото и да ме вълнува известна част от тази перверзна фантазия, съм истински благодарен, че не го е направила.

Нощта преди Деня на благодарността е официално обявена за най-голямата дата в календара — задължително обикаляне по клубовете и напиване. Всяка година веднага след партито в офиса, Дрю, Джак и аз хукваме по клубовете и не се прибираме до изгрев-слънце. Това е традиция. Като пуйката, плънката и соса от червени боровинки.

Тук е време да призная, че така и не разбирам защо и кому е трябвало да разваля празника с червените боровинки. Това нещо е гнусно, отвратително и не се яде.

Както и да е, тази година решавам да покана Ди с нас. Първо на партито в офиса и после на обиколка из баровете и клубовете. Не съм излизал с момчетата от две седмици. Понякога стават и такива работи. Когато някое от децата получи нова лъскава играчка за Коледа, последното нещо, което ще му мине през акъла, е да я изведе навън и да я даде на приятелите си да ѝ се порадват и да си поиграят с нея. Детето си я пази, охранява я, залоства се с нея цяла зима и изкарва в хибернация до пролетта. Дори я слага под възглавницата си и спи с нея. После след две седмици може и да позволи на някой да я зърне или да я пипне. Не че Дрю или Джак ще пипат Ди, но мисля, че е време да я представя, да ѝ дам възможност да се запознае с приятелите ми, пък и те да видят печеното ми гадже. Момичето, което играе дартс и бiliarд и не мрънка да си ходи точно когато веселбата е в разгара си.

Обаждам се на Ди отдолу и ѝ казвам да слиза, за да не търся място за паркиране. Запалвам цигара и чакам. Когато излиза от сградата, не мога да не се усмихна доволно при вида на тоалета ѝ. Черен сатенен панталон. Толкова тесен, че изглежда като нарисуван върху краката ѝ. Жестоки розови обувки с огромен остър ток, тясна блуза в същия цвят и в ръка носи черно сако. Косата ѝ е навита и прибрана високо. На врата ѝ виси изящна огърлица. Пада точно над цепката между гърдите ѝ.

— Красива огърлица — казвам и ѝ подавам каската.

— Изкуствена от QVC.

Отбелязвам си: да купя на Делорес истинска. Мисълта за Ди, накичена в диаманти, обтяга устните... и панталоните ми.

Тя закопчава каската си, но не се качва веднага. Слага ръце на хълбока си, оглежда мотора замислено и казва:

— Какво ще кажеш аз да покарам до офиса ви?

— Ще кажа, че днес за съжаление нямаш късмет. Никога не се возя при жена. В случая зад жена.

Тя ме удря по главата, но каската омекотява удара.

— Тогава дай да се повозя сама. Само едно кръгче.

— Мммм... не. Не съм убеден, че можеш.

Ди се цупи.

— Карала ли си някога мотор? — питам с тежка въздишка.

— Не, но винаги съм искала.

— Е, и аз винаги съм искал да летя, но едва ли ще си облека костюм на катерач и ще се спусна по Емпайър Стейт Билдинг.

Тя прави крачка към мен и съблазнително търка ръце в гърдите ми.

— Хайде, моля те. Ще внимавам. И ще ти се отблагодаря. Истински. Ще ти позволя да ме вържеш с белезници за леглото. Ето за каква благодарност става дума!

Това вече е тест. Тестът!

Дали ще остана верен на мъжката си гордост, дали ще се боря за нея до последна капка кръв, дали ще застана с голи гърди пред превозното средство, за което толкова милея и ще го предпазя от почти сигурно вражеско опустошение? Или ще се оставя на един пенис — да ме води и управлява във взимането на такива мъдри решения? Дали ще се огъна пред съблазънта за перверзни изкушения с Ди, завързана и оставена единствено и само на моята милост?

Няма изобщо защо да се замислям.

— Ще се кача отзад.

Намествам се така, че да има място за нея, тя сяда пред мен и започвам да обяснявам кое къде е и няколко пъти акцентирам върху местоположението на спирачката.

Нали знаеш как хората все казват как, преди да умреш животът ти минава като на лента пред очите?

Докато стигнем до сградата на компанията, вече мога да се закълна, че това е стопроцентова истина. Мамка му, вярно било!

Животът ми мина като на лента.

Три пъти.

Първия път, когато Ди изпревари един автобус и едва не обърна мотора пред него. Втория път, когато отнесохме няколко кошчета за боклук като куцо пиле много домати, и един път, когато едно такси едва не ни прегازی.

Последният случай не беше изцяло по нейна вина. Таксиметровите в Ню Йорк ще те отнесат, без да им мигне окото и дори няма да погледат в огледалото за обратно виждане ей така, от любопитство дали са те убили, или само тежко ранили.

Оставяме мотора в големия подземен паркинг на сградата и тръгваме ръка за ръка към голямата и украсена специално за случая зала. Класическа музика, вълшебни аромати от бюфета, подреден по дължината на цялата стена, говор и смях пълнят залата.

Джон Еванс е добър в много неща, но няма равен в организирането на партита.

Представям Ди на колегите си, на изпълнителния си асистент, вземаме си питиета от бара и заставам при Джак О'Шай, който представя силно омекотената версия за седмичните си подвизи. Забелязвам родителите си в другия край на залата и точно когато се запътваме към тях, Джак улавя погледа ми и вдига одобрително палец.

Майка ми е дребна, около тридесет сантиметра по-ниска от баща ми, който дори сега, съвсем не в първа младост, стои изправен с неговите почти метър и деветдесет. Майка ми изглежда добре за годините си. Косата ѝ е малко по-сива от предишния път, когато се събирахме, но очите ѝ са същият цвят като моите и все още блещукат с онази живинка и сладост, която познавам от дете.

Във възпитанието на майка ми са били заложени три основни неща — елегантност, готовност за действие, и... мълчаливост.

Легендите разказват, че майка ми и баща ми се запознали, когато той излизал от някакво парти и се ударил в нея. Искрицата пламнала веднага. По онова време е бил доста бурен и шумен мъж. Купон след купон. Но бил запленил от нейното тихо спокойствие. А тя била беззащитна пред страстта му към живота. И въпреки заканите на дядо

ми, че ще се откаже от нея, ако продължи да се вижда с него, те избягали заедно точно четири седмици след деня, в който се запознали.

В майка ми няма грам зло. Тя е добродетелна и отзивчива жена. Гласът ѝ е тих, почти напевен. Като на Джаки Кенеди в онези исторически интервюта от Белия дом. Баща ми винаги е бдял над нея и я е пазил до степен на бруталност спрямо всеки, който може да я нарани. Не си спомням случай да го е помолила за нещо, за каквото и да е, и той да не ѝ го е дал на секундата.

Баща ми ме поздравява с крепко здрависване.

— Здравей, сине.

— Здравсти, татко.

Ди застава до мен и майка ми я прегръща топло:

— Здравей, скъпа.

За много мъже е огромен стрес да представят приятелката си на родителите си, особено ако майката е от онези надути пуйки, които веднага си правят заключение, преди да са обелили и дума с момичето, че „и тази не става за нищо“, че „синът ми заслужава много повече“. Майката на съквартиранта ми в колежа беше точно такава. Буквално обезкости приятелката му, защото беше обула бели къси панталони след Деня на труда. Няма защо да споменавам, че „приятелката“ не се задържа дълго след това.

Но с моите родители е лесно. Баща ми много добре знае, че не съм светец. За него би било идеално, ако намеря някоя, която да ме търпи. А майка ми иска просто да съм щастлив. Нейното разбиране за щастие е: женен с две деца и половина и домашен любимец. Ако някое момиче успее да постигне такова нещо с мен, е повече от добре дошла в семейството ни. Ще я чакат с отворени обятия.

А ако успее да ме убеди да си продам мотора, ще я носят на ръце.

— Мамо, татко, това е Делорес Уорън.

Делорес се усмихва широко и приветливо:

— Радвам се да се запознаем госпожо и господин Фишър.

— Аз също — кима баща ми.

— Много красиви обувки, Делорес — коментира майка ми.

— Благодаря. Напоследък са ми любимите. И са далеч по-удобни отколкото изглеждат. Мога съвсем спокойно да танцувам в тях.

— Обичаш ли да танцуваш? — пита майка ми.

— Не професионално — смее се Делорес.

— Когато бях на твоите години, обожавях да танцувам. Карах Франк да ме води на танци при всяка възможност.

Чашата на Ди е празна и използвам възможността да отида до бара да взема и за двама ни. Точно в този момент влиза Кейт Брукс. Веднага разпознавам и мъжа до нея. Това е братовчедът на Делорес. Виждал съм го на снимките в нейния апартамент.

Подавам напитката на Ди и когато се отваря възможност да се намеся в разговора между нея и майка ми, казвам:

— Братовчед ти и Кейт току-що пристигнаха.

Майка ми веднага казва тактично:

— Много се радвам, че се запознахме. Надявам се да се видим скоро, Делорес.

— И аз — отговаря топло Ди.

Докато вървим през тълпата, тя ми казва:

— Трябва да изведем майка ти на танци. Танцъорката в нея направо напират да изскочи.

— Да си счупи таза ли? — смея се.

Делорес ме представя на братовчед си. Здрависваме се и той ми казва колко се радвал да се запознаем. Аз само кимам, а Делорес го подкача:

— Значи Кейт все пак е успяла да те накара да облечеш този костюм, а? Не изглежда зле. Никога не съм те виждала така спретнат.

Той започва да дърпа яката си, явно не му е удобно.

— Не свиквай. Това нещо ще го облека втори път само ако се наложи да ходя на погребение.

Кейт върти очи.

После към нас се присъединява Джон Еванс. Всеки представя някого и няколко минути говорим общи приказки и любезности, когато забелязвам Дрю. Идва право към нас. И понеже го познавам от рождение, мога да разчета всяко негово изражение, дори когато се опитва да го прикрива, а той е много добър в това. В момента е бесен. Тотално пощурял.

Не съм съвсем сигурен защо. С Кейт загубиха Соул Андерсън — клиента, за когото щяха да се изпотрепят, но това беше преди няколко седмици. И макар че баща му беше сърдит, Дрю беше безкрайно доволен от себе си, че му е сритал задника. Така че не може да е заради това. След това Дрю успя да оправи нещата с баща си, така че не може

и да е това. За секунда ми минава през ума, че може би е полудял, като е видял Кейт — първата жена, която му отказа да се напъха директно в кревата му. Не че не я вижда всеки ден, но сега е с годеника си. Възможно ли е да е това?

След това се замислям и отхвърлям и тази вероятност — Дрю има развито чувство за собственост спрямо колата и клиентите си. Ревността му е точно толкова присъща, колкото и дълготрайните връзки — с една дума никак. Ето защо не проумявам защо се ядосва, че момичето, което дебне да закове, вече е заковало някой друг. Независимо че Кейт Брукс е много красива, това не е в негов стил. Баща му го посреща с весел тон:

Дрю! Точно разказвах на господин Уорън за сделката, която Кейт приключи миналата седмица и какъв късмет извадихме, че я имаме, че е с нас.

Всичко е актьорско майсторство — казва закачливо Делорес. — Под това корпоративно облекло и маската на добро изпълнително момиче се крие един истински бунтовник. Мога да ви разкажа такива неща за Кейти, че косми ще ви поникнат в очните ябълки.

— Благодаря, Ди. Моля те, недей — казва ядно Кейт. Били се смее и слага ръка около кръста и, сякаш да покаже, че е негова собственост. Дрю е още по-намръщен и макар че се шегува, думите му са резки.

— Точно така. Била си една малка хулиганка в крехките си тийн години, нали Кейт? Татко, Кейт казвала ли ти е, че е пеела в рок група? И така си е плащала за образованието в бизнес училището. Не е като онези момичета, които танцуват на кола и нямат цели в живота.

Ди го поглежда остро. Очевидно не е доволна от тона му.

Кейт се закашля, а Дрю и подава кърпичка. Кавалер както винаги, но после насочва смъртоносното оръжие към Уорън:

— А... Били... той все още свири. Музикант си, нали?

— Да, музикант съм — отговаря Били.

— Е, разкажи ни, Били. Какво свириш? Нещо в стил Бред Майкълс или по-скоро в стил Ванила Айс?

— Нито едното, нито другото.

— Ето ти идея. Вземи акордеона си или там на каквото свириш и се мятай на сцената. В тая стая има много пари, казвам ти. Може да

успееш да платиш за една сватба най-сетне. Или за едно мицва, примерно да почерпиш приятелите си с по едно.

Били го гледа, сякаш всеки миг ще скочи да го пребие.

— Не свиря за пари.

И сега вече ми се струва, че Дрю просто се моли Били да му скочи.

— Вярно ли? При тези катастрофални икономически условия, бедните и безработните не бива да се цупят на работа и да си позволяват да избират много-много.

— Слушай малко лай...

Кейт се опитва да потуши напрежението като рефер на ринга.

— Били, мило, ще ми донесеш ли още едно питие от бара?

Били е недоволен, но все пак тръгва към бара.

И тогава Кейт се обръща към Дрю. Гласът ѝ е толкова гневен, колкото гневно е и лицето на Дрю.

— Дрю, току-що се сетих, че трябва да ти дам документите за сметката на „Дженезис“. В офиса ми са. Ела да ги вземем.

— На парти сме, Кейт — казва бащата на Дрю, който няма никаква идея какво се случва. — Остави работата за понеделник.

— Няма да се бавим повече от минутка — казва му тя с усмивка, стиска Дрю за ръката и го повлича по коридора, но усмивката вече я няма.

Докато Джон разговаря с един от колегите, Ди се навежда към мен и казва тихо:

— Не ми харесва как приятелят ти избълва толкова глупости на братовчед ми. И на Кейт.

Слагам ръка около кръста ѝ и обяснявам:

— Те са конкуренция. Това е само бизнес. Всяко куче гледа да захапе другото за опашката.

А аз не изпитвам и грам съмнение, че Дрю би дал едната си топка, за да захапе Кейт Брукс.

Това обаче никак не я успокоява.

— Ако се държи по същия начин, когато се върне, ще му кажа, че ще рискува да загуби опашката си. Тази отпред.

Откакто се запознах с Делорес, успях да видя много нейни страни — безгрижна, съблазнителна, нежна, глупава. Но сега за първи път виждам как защитава хората, които обича. Изпитвам силно уважение към хора, които умеят да бъдат верни и лоялни. И фактът, че тя демонстрира тези си качества по такъв свиреп начин ми се струва страхотно качество, поредния голям плюс за нея.

Притискам устни към челото ѝ и казвам:

— Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

Дрю и Кейт не се връщат до няколко минути и Били също изчезва. Предполагам, е тръгнал да ги търси. Оказвам се прав. Десет минути по-късно Кейт и Били се появяват и застават от двете страни на Ди. И двамата изглеждат крайно напрегнати. Ситуацията е меко казано неловка и безрадостна.

Дрю не се връща.

Когато Джак тръгва след половин час, решавам, че са се разбрали да тръгнат по баровете по-рано. Като се има предвид последните закани на Ди срещу Дрю, все пак може би не е добра идея да ги събира заедно тази вечер. Решавам, че е по-добре да пропусна вечерта с момчетата. Когато партито започва да оредява, с Кейт, Били и Ди започваме да обикаляме отделно. Вървим няколко пресечки и сядаме в една таверна, която точно започва да се пълни с народ. Има вечер на „отворените микрофони“. Дори е направена малка сцена.

Делорес и Кейт тормозят Били да пее. Той подбутва Кейт и я подканва:

— Пей с мен. Като в доброто старо време.

Кейт клати глава:

— Няма начин. Приключих с пеенето завинаги.

Макар че в тона ѝ има шега, той изглежда... разочарован, дори обиден.

Изпиваме питиета си доста бързо и поръчваме по второ, когато викат Били на сцената. Той взема една от китарите, с които разполага таверната, и пее кавър на „Тази песен е за нас“. Не си спомням кой пее оригинала, но ми се струва, че песента беше хеви метъл и с много силен вокал с убийствен глас. Косата му беше червена и по мои спомени пушеше като комин.

Трябва да призная, че Били силно ме впечатлява. Свири много добре и има прекрасен глас — мек и в същото време съвсем леко дрезгав.

Ди вдига чаша, пляска с ръце, вика и поклаща глава. Кейт обаче го гледа гордо, но очите ѝ са сериозни. Предполагам текстът на песента я натъжава. Може би зад думите има някакво скрито значение.

Пее се за изгаряща любов, за добрите стари времена, за грешки, за бъдеще и за раздяла.

Уорън удря последния акорд и цялото заведение гръмва. Кейт се усмихва и става на крака, когато Били се приближава към масата. Казва му, че е бил страхотен. Аз го поздравявам и казвам нещо от сорта. Ди обаче предприема по-ексцентричен и доста директен подход.

— Страхотно, Задник! — казва и се мята на врата му, докато Били започва да почервениява от недостиг на кислород.

Кейт се извинява и отива в тоалетната, а аз се обръщам към Делорес:

— Значи братовчед ти е обрал всички музикални гени в семейството?

— Виждам, че си се сблъскал с певческия талант на Ди? — добавя Били.

— Да ви го начукам и на двама ви. Аз съм изключително добра певица.

— Разбира се, Рейнмън. Когато запееш, котките се стичат от километри с надеждата да им излезе късмета.

Смея се и с Уорън си казваме наздраве. Ди го замерва с един геврек и той се опитва да се прикрие.

Кейт се връща и сяда до Били, но не мога да не забележа разстоянието между двамата. Били се навежда напред и казва:

— Имам... новини. Онзи продуцент, който дойде на концерта ми преди няколко седмици... се обади. Каза, че иска да ме заведе в Калифорния. Исква да ме вкара в студио.

Ди се усмихва щастливо.

— Това е фантастично!

Но по изражението на лицето на Кейт, разбирам, че новината е всичко друго, само не и фантастична.

— Кога... се случи това? — пита тя.

— Преди няколко дни — отговаря той и отпива от бирата си.

— И защо едва сега чувам за това?

Напрежението се изсипва върху масата. Като рояк скакалци.

— Кога да ти кажа, Кейт? Теб никога те няма — казва той и я гледа с твърд поглед.

Лицето ѝ помръква още повече.

— Ние живеем заедно.

— И дори когато си у дома, пак не си там.

Тя извърща поглед и плъзга ръка в косата си. Делорес ги гледа... разтревожено. Като дете на развеждащи се родители, което не знае на чия страна да застане.

— Не мога. Не мога да замина за Калифорния сега.

Били не отмества очи от бутилката.

— Да, знам. Затова заминавам сам.

Кейт е шокирана, засегната и... ядосана.

— Но... ние имяхме план. Ти ми помогна да завърша, а сега е... мой ред да направя нещо за теб.

Били избутва стола от масата. Дланите му се свиват около ръба на масата, яростно и в самоотбрана. Изражението му е напрегнато.

— Плановете се променят, Кейт. Искам да кажа... наистина, признай си дали изобщо би забелязала, ако ме няма? Защото не съм останал с впечатление, че забелязваш дори когато съм тук.

Тя вероятно се кани да го попита какво иска да каже. И е точно там, на езика ѝ, но се спира в последната секунда и казва само:

— Не искам да се караме.

Това обаче го взривява още повече.

— Разбира се, че не искаш да се караме. Напоследък не искаш да правиш нищо с мен. Прекалено си заета да седиш някъде.

— Работя!

Той не ѝ обръща внимание:

— ... където няма да се налага да спориш. Или да говориш. Не искаш да правиш секс.

Бузите и пламват, но не мога да разбера дали е от унижението, или от гняв.

— ... само четеш шибаните си папки и се чудиш какво да си облечеш за работа. — Това не е честно! Знам, че бизнесът е свят за мъже, но не знаех, че трябва специално облекло за твоята роля в него.

Делорес подскача:

— Били, не се дръж като изрод.

— Не се бъркай, Ди-Ди.

Очите на Кейт пламват, навира лицето си в неговото и казва:

— Да ти го набутам.

Той се смее горчиво.

— Интересен избор на думи. Не знам на кого го набутваш или кой ти го набутва напоследък, но със сигурност не съм аз.

Кейт става, взема чантата си от облегалката на стола — едва не скъсва дръжката в бързината.

— Прибирам се. Лека нощ, Матю. Ди, ще ти се обадя.

Когато Кейт излиза, Били става да я последва, но Ди го хваща за ръката.

— Били, не казвай думи, които не можеш да вземаш обратно... и които и двамата знаем, че не мислиш наистина.

Той само кима и изчезва през вратата.

Ди отпива от мартинито си и казва:

— Е, случи се.

— Мислиш ли, че всичко ще е наред? — питам.

— Не. Сигурна съм, че ще се сдобрят, ще останат заедно въпреки разстоянията. Но това не е добре. Нищо не е наред от много време. Връзката им е като морга. И Били е прав — не си спомням кога за последно са се карали. Тази вечер е за първи път от години.

— Това не е ли хубаво? — чудя се и допивам бирата си.

— Не и за тях. Те не се карат, защото са щастливи, не спорят, защото всеки от тях е дълбоко убеден, че има за какво да се борят, че нещо си струва кавгата.

Най-успешните бракове са между най-добри приятели, които искат и да се чукат. Хора, които могат да се доверят напълно един на друг, но не могат да не се докосват през цялото време. Когато си с един човек от години, би трябвало да се чувстваш добре, удобно, спокоен. Разчупен, разкършен, като обувка, която не ти стиска тук или там, защото вече е улегнала по крака ти. Като любимия ти чифт джинси — стари, но удобни.

Но трябва да има и пламък, отчаяно привличане. Копнеж, потребност. Като при Стивън и Александра — понякога при тях идва на вълни. Когато животът и задълженията им дадат глътка свобода, те се пускат по вълните. Но ако страстта я няма и ако даже не ти се

занимава да запалиш пламъчето, ти остава само едното приятелство. Компания, да не си съвсем сам у дома.

На осемдесет години това вероятно стига. Но на двадесет и пет? Просто се съгласяваш на каквото има?

— Готов ли си да тръгваме? — пита Делорес.

— Да, май сме само ти и аз тази вечер.

Тя помпа мускули:

— Съботни бойци в сряда! Да нападаме клубовете!

С Делорес прекарваме следващите няколко часа из баровете. Сменяме няколко, играем дартс и билиард. Загубих петдесет долара на последната игра, защото до този момент не осъзнавах, че си имам работа с изпечен мошеник.

А трябваше да знам.

Накрая влизаме в клуб и танцуваме притиснати един до друг. Дансингът е претъпкан. Но през цялото време Ди е някак по-сдържана от обикновено. Сякаш някой ѝ е сложил тежест на крака. Или в съзнанието. И не е онова пълно с изненади живо момиче, което свикнах да виждам до себе си през последните седмици.

Накрая решаваме да се приберем. Много по-рано от предишни години. И сме в нейния апартамент. Мятаме се на дивана и говорим за всичко и за нищо. По някое време става дума за домашни любимци и аз ѝ разказвам за Кинг, немски дог с огромни размери, с когото отраснах. Обичах го с цялото си сърце това косматото копеле. Затова се изненадвам, когато Делорес ми казва, че никога не е имала куче.

— Наистина? Никога? Не си имала дори... Чихуаха?

Тя клати глава:

— Имах хамстер, но като цяло са доста самостоятелни и не можеш да си играеш с тях. Майка ми не искаше да поема отговорността за куче. Освен това... фобията ми от лиги.

Усмивам се. Имам чувството, че предстои голяма веселба.

— Кое?

— Фобията ми от лиги. От малка изпитвам отвращение към всеки човек или животно с прекалено активни слюнчести жлези.

— Шегуваш се. Нали?

— Нямам нищо против мокри целувки. С това се справям, когато са страстни и съм поразпалена. Но когато има прекалено много слюнка, ми става гадно. Плюене, слюнка — това са крайни граници за мен. Няма сделка. Започва да ми се гади.

Делорес не се притеснява от пот, от прекалено много секрети по време на секс. Не се страхува от мишки и плъхове. Окото ѝ не мига при вида на онези огромни зверове с размер на тлъста котка, които обикалят из града. За мен специално са си страшнички. Влюбена е в мотора ми и харесва змии. Така че тази ѝ фобия ми се струва... мила, забавна. Особено на фона на бронята, в която се е облякла — момичето, на което не му пука от нищо.

И сега в мен проговаря деветгодишното момче — искам да ѝ се подигравам и да ѝ се плезя и да я закачам. Ставам пак онова момче, което сложи дългокракия паяк върху лицето на Александра. Точно това момче е виновно за всичко, което последва, и това е единственото ми обяснение за следващите ми действия.

— Значи... никак няма да ти е приятно, ако направя това? — И шумно и демонстративно събирам всичко в носа си, обирам слюнката от устата си и заформям храчката в дъното на гърлото си.

Делорес затваря очи, обляга глава назад и казва:

— Не го прави.

Преглъщам слюнката си и продължавам да я измъчвам:

— Предполагам няма да ти хареса и ако изиграя един от куловите моменти на Джон Бендър.

Джон Бендър? „Клуб Закуска“. Ако не си го гледал — гледай го и се учи.

Ди изпада в лека паника.

— Не се ебавай. Да не си посмял!

Усмивам се широко и накланям глава назад, отварям уста и изстрелвам масивна храчка във въздуха. Тя набира скорост, катери се нагоре и после пада в отворената ми уста. Преди да кажа „Ммм, вкусно“, Ди вече е скочила на крака и пищи.

— Отвратително. Гнусноooo!

И започва да бяга и да подскача наоколо сякаш са я полазили милион мравки. Сочи ме с пръст и крещи:

— НЕ СИ НИКАКЪВ Бог. Ти си Мъжът-Слюнка. Никога няма да те целуна повече. Отвратителен си.

— Отправляш ми предизвикателство ли?

Тя се смее нервно и прави няколко крачки назад.

— Не, не. Ти и твоят отвратителен слюнчест език стойте далеч от мен.

След секунда съм скочил от дивана и ръцете ми са около кръста и. Тя се опитва да се изскубне и двамата падаме с писъци и викове на пода, въргаляме се и се смеем. Успявам да се покатеря отгоре и, обкрачвам я през кръста и заковавам китките и над главата. Няма шанс да се изскубне, но продължава да се мъчи и да рита.

И може би защото тялото и се трие в моето, може би защото се забавляваме като деца, може би от спомена за страхотния секс в тази поза, или по някаква друга причина, съм напълно надървен.

Все пак успявам да пренебрегна зова на дивото. Така или иначе няма да спадне скоро, а аз тепърва мисля да я поизтезвам. Като във филм на ужасите се навеждам над нея и езикът ми започва бавно да се спуска към лицето и. Писъците и са оглушителни. Рита и блъска с все сила.

Опитва се да ме ухапе.

И тогава вече пускам тежката артилерия. Облизвам бузата и челото ѝ. Нарочно оставям мокра лепкава следа. После атакувам затворените ѝ очи и се каня да нападна шията и, когато на вратата се чука.

Чудя се дали някой комшия не е чул виковете ѝ и не е извикал полиция. Ставам от нея, тя скача веднага след мен и издава звуци на отвращение и погнуса и енергично бърше лицето си. После се заканва:

— Фишър, задникът ти е трева. А аз съм косачката. Съветвам те да не си затваряш очите тази вечер.

На което аз само се смея.

Ди отваря вратата, без да поглежда през шпионката. И там, с наведена глава, с китарата през рамо и куфар в ръка стои Били Уорън. Вдига поглед към Ди и пита:

— Мога ли да остана тук тази вечер?

Ди отваря вратата по-широко и го пуска да влезе.

— Да, разбира се. Какво. Добре ли си?

Той пуска китарата в ъгъла. Очите му са влажни, сякаш се опитва да скрие сълзите си, но не успява.

— Кейт и аз... ние... Аз скъсах с нея.

ГЛАВА 15

След като разказва всяка подробност, Били настоява Делорес да отиде да види как е Кейт — изглежда я е оставил в окаяно състояние. Ди грабва палтото си и ме поглежда от вратата и с поглед ме моли да му правя компания, докато я няма.

Кимам, тя ми се усмихва с благодарност и си тръгва.

И ме оставя насаме с Били Бой.

Не е зле да го играя домакин, но все пак това е апартаментът на братовчедка му и той се чувства у дома си. Поне знае къде е пиенето. Веднага щом вратата се затваря, той отива в кухнята и се връща с бутилка водка, две бири и две чаши за шот.

Сяда на дивана и слага атрибутите, иначе известни в речника ми като на път да се превърна в пияно лайно, и прави два шота. После бута единия към мен и веднага обръща своя. Докато изпия първия, той вече си налива трети.

Въздъхва и се заглежда в масата. Без да ме поглежда, казва със съвсем информативен тон:

— Ти правиш Ди щастлива. Тя винаги е имала ужасен вкус, винаги е избирала само боклуци. Обикновено си пада по задници. Но ти... ти не ми изглеждаш такъв. Струваш ми се добро момче.

Отварям бирата си.

— Обичам да мисля за себе си като за почтен човек. И тя също ме прави щастлив.

Той кима и ме поглежда.

— Заслужава си. Искам да кажа, че си заслужава да минеш през този ад, на който вероятно ще те подложи, ако не го е направила все още. Делорес може да бъде истински хемороид на задника, но това е така, защото много са я наранявали. Доверявала се е на неподходящите хора. Но тя... тя умее да обича... дълбоко. И дава всичко, на което е способна. Ако ти позволи да влезеш в сърцето и, никога няма да те разочарова.

— Знам, че си заслужава — смея се. — И работя по въпроса да ме пусне в сърцето си.

Били отпива дълга глътка от бирата си.

— Добре. Това е добре.

После ми предлага още един шот, но аз клатя глава и той го изпива.

— Пич, знам, че не ме познаваш, но се надявам да си честен с мен. Има ли нещо между Кейт и Еванс?

Думите увисват във въздуха и аз предпазливо питам:

— Кейт казала ли ти е, че има нещо между тях?

Той пак отпива от бирата и клати глава.

— Не. Просто имам такова усещане. Винаги намира повод да го спомене. Или я ядосва в офиса, или и помага. Или е направил нещо брилянтно и му се възхищава.

Не обичам да лъжа в такива ситуации. Възпитан съм да се отнасям с хората така, както искам те да се отнасят с мен. От друга страна, Дрю е най-добрият ми приятел. И макар че Били не е лошо момче, ако ще защитавам някого, това няма да е Били.

— Кейт не е от момичетата, които изневеряват, Били. Така поне изглежда.

— Не е. Поне никога не е била такава.

— А Дрю не е от мъжете, които го развяват из компанията. Това е едно от правилата в живота му. Никога не го е нарушавал.

Той се обляга и изведнъж изглежда облекчен от думите ми. После казва:

— Много кофти.

— Разделите винаги са кофти — съгласявам се.

— Тази ми е първата. Кейт и аз... заедно сме от... откакто се помним. От петнадесетгодишни. Тя е моята първа... моето първо всичко. И мислех, че ще бъде моето последно всичко. Само моя, само за мен.

Кимам и го оставям да говори.

— Но през последните няколко години сякаш всеки дърпа другия назад. Мисля, че никога няма да спра да я обичам. Но не е същото. Не е достатъчно. Ние... не си пасваме... не е като преди. Нещата са разместени, раздалечени.

— Това се случва много често. Хората се променят.

— Да. — Отпива пак. — Но въпреки това ти се взема акъла, нали? И боли.

После става по-лесно.

Седим мълчаливо няколко минути. Задушевният ни разговор май се изчерпа. Вземам дистанционното и го питам:

— Искаш ли да гледаш „Хищникът“?

Разбира се. Никога не съм го гледал.

— Този филм ще промени живота ти — усмихвам се широко.

След няколко часа Делорес се прибира в апартамента си. Аз съм полузаспал на стола, а Били е припаднал от пиене на дивана.

Бутилката с водка е празна. Отишла е точно по предназначение.

Ди изритва обувките си с въздишка. И после ме вижда. И е изненадана?

— Ти още ли си тук?

— Не трябваше ли?

— Не, не няма проблем.

Тя мята едно одеяло върху братовчед си, прибира косата му назад като майка, която гали болното си и изгарящо от температура дете. После минава край мен и се прибира в спалнята си. Тръгвам след нея.

— Как е Кейт?

Делорес съблича тоалета, с който беше на партито. Дрехите падат на пода. Тя не си прави труда да ги вдигне. Остава само по малки бикини с леопардови шарки и сутиен без презрамки в същата гама.

— Кейт е ужасно разстроена. Наранена. Били ѝ е казал някои доста грозни и груби неща. И сега се чувства виновна. Защото той изкарваше парите, докато тя учеше и сега се чувства виновна, че няма да може да върне услугата. И се мрази.

Започва да съблича сутиена си и се обръща с гръб към мен. Поглежда ме чак след като облича червената си тениска с надпис Philly's.

— Благодаря ти, че остана с него, Матю.

— Няма защо да ми благодариш. Защо да не остана?

Тя въздъхва, но в раменете ѝ усещам ужасно напрежение.

— Много съм уморена.

Започвам да си разкопчавам ризата, за да си легнем заедно. Не се каня да я чукам, макар че след количеството алкохол, което Били погълна, няма да се събуди дори ако до ухото му се провеждаше секс фестивал. Но и не очаквам да чуя това, което Ди ми казва:

— Можеш да си ходиш вече.

— Моля? — Пръстите ми замръзват на копчето.

— Казах благодаря, уморена съм и вече можеш да си ходиш. Лицето ѝ е изопнато, очите мъртви. Като на манекен във витрина.

Правя крачка към нея и се опитвам да я успокоя. Дори преглъщам обидата от отношението ѝ.

— Ди, знам, че си разстроена...

— Или просто не те искам тук, Матю. — Думите ѝ изплющават във въздуха като камшик. — Може би просто искам да съм сама.

И да, в случай че се чудиш, точно това е гневното ми лице — очи, пълни с адреналин, стиснати челюсти, свити устни. Ядосан съм от думите и, от начина, по който гледа на мен или по-скоро отказва да ме види без мрачния облак на миналото и да виси със страшна сила над връзката ни.

— Не, не искаш да си сама. Просто си изплашена. Гледаш Кейт и братовчед си и си казваш, че не искаш никога да изпитваш подобна болка.

Тя бавно пляска с ръце. С целия сарказъм, на който е способна.

— Страхотно разкритие. Брилянтна дедукция. Ако не ти потръгне в банкерството, забрави за еротичните танци. Направо скачай в психотерапията.

Пъхам пръсти в косата си и се опитвам да овладеея гнева, който ме кара да набия юмрук в стената на спалнята и.

— Тоя номер да ме гониш, когато ти скимне започва да остарява, Делорес.

— Е, вратата е там — казва и сочи. — Иди си намери нещо ново и по-забавно. Неизтъркано.

Гласът ми е тих, но яростта се усеща във всеки звук:

— Идеята е добра. Точно това мисля да направя.

Обръщам се и тръгвам към шибаната врата.

Минавам през хола, слагам ръка на дръжката и спирам. Защото тя очаква точно това. Очаква да се откажа. От нея.

От нас.

Ди първо ще удари и после ще обяви началото на войната. Никога няма да рискува да я ударят, преди да е замахнала. Винаги да е с един удар напред.

Знам го. Както знам, че последното нещо, което иска, е да си отида.

И да я оставя сама.

Ръката ми пуска дръжката и тръгвам целеустремено към спалнята. Тя е седнала на ръба на леглото с изправен вдървен гръбнак и гледа в другата посока.

— Няма да ходя никъде. Искаш да крещиш? Не ми пречиш. Крещи. Искаш да удариш нещо? Мога да понеса няколко удара. Искаш да не ми говориш? Добре. Но няма да ходя никъде.

Сядам на леглото и си събувам обувките. Дрехите ми политат към пода секунди след тях. Ди се мушка под завивките и изключва осветлението, но стаята не е съвсем тъмна, вече е почти утро. Виждам силуета и. Лежи по гръб и гледа в тавана.

Не събувам боксерките си. Лягам до нея. В мига, в който главата ми докосва възглавницата, тя се приближава до мен, притиска тяло до моето и обляга глава на ръката ми.

— Радвам се, че не тръгна.

Увивам ръце около нея и я притеглям към себе и. Главата и е вече върху гърдите ми, ръката на корема ми, краката и са усукани около моите.

— Какво да правя утре? — прошепва. — Денят на благодарността е. С Кейт и Били трябваше да ходим да ядем пържоли някъде.

— Пържоли? — питам изненадано.

— Всички ядат пуйка, а аз мразя да правя това, което правят всички.

Не мога да не се засмея.

— Не искам да избирам между двамата. Очертава се по-тежко отколкото предполагах. Никой от двамата не бива да е сам и се чувства самотен. — Ди вдига глава и ме поглежда в очите: — Ако Стивън и Александра някога се скарат, с кого би избрал да прекараш деня?

Приглаждам косата и назад и отговарям по възможно най-безполезния начин.

— Не знам.

Тя пак ляга на гърдите ми и ѝ казвам:

— Не се налага да избираш. Можеш просто да не отидеш нито с единия, нито с другия. Ела с мен на партито в родителите на Дрю.

— Не, не мога да направя такова нещо.

Всъщност само опитах, не вярвах да се съгласи.

Предлагам алтернатива:

— Братовчед ти няма да се събуди с часове. А когато стане, няма да иска да яде пържоли. Обади се на Кейт, излезте за обед, после се прибери и изведи Били за късен обяд или ранна вечеря.

— Но така и двамата ще са сами поне половината ден.

— Ди, те са големи хора. Ще се справят сами. Кой знае, утре пък може и да се сдобрят.

— Не вярвам — казва меко тя. — И може би така е най-добре.

Братовчед ти каза долу-горе същото.

Тя целува леко гърдите ми. Сладка малка целувка.

— Просто е тъжно. Краят на цяла една епоха.

Притискам я. Ди накланя глава и ме поглежда:

— Матю, тези няколко седмици с теб... ти и аз... — Тя спира и облизва устните си. — Аз... аз... наистина се радвам, че остана тази нощ.

— И аз.

След няколко минути дишането ѝ се успокоява и решавам, че е заспала. Докато.

— Само... не ме наранявай... моля те — казва съвсем тихо.

Прокарвам ръка през косата ѝ и я стискам в прегръдката си:

— Никога, Делорес. Обещавам.

Това са последните ни думи, преди да заспим.

Рано на следващата сутрин Ди се събужда колкото да ме целуне за довиждане. Минавам край Били — пълен мъртвец. Прибирам се у дома за дълъг душ. После отивам с мотора в родителите на Дрю, за традиционното събиране за празника.

Обичайните заподозрени са тук — Джон и Ани, Стивън и Александра, Джордж, майка ми и баща ми. Здрависвам се с всички и отивам в задния двор, където виждам Дрю и Маккензи на същата

люлка везна, на която се люлеехме ние като деца. Боже, струва ми се, че оттогава са минали векове.

Въпреки че изглеждат погълнати от сериозен разговор, решавам да се присъединя към тях. Дрю казва на Маккензи, че съм тук и тя скача от люлката и се хвърля в ръцете ми, сякаш не ме е виждала от месеци. Прегръщам я силно и дълго, а тя ме стиска през врата с малките си ръчички.

После я пускам и отивам при Дрю.

— К'во става, копеле? Рано си тръгна снощи. Не се върна на партито.

— Не ми се седеше. Ходих в салона да потичам и си легнах — казва и свива рамене.

Хм. Такова нещо е крайно необичайно за Дрю и се чудя дали няма нещо общо с гадното му отношение към Били и Кейт на партито.

— Ти с Делорес ли остана? — пита Дрю.

— Да, с нея, Кейт и Били — казвам предпазливо, колкото да пробвам водата. — Тоя може да ми оближе гъза — отговаря кисело и клати глава.

Маккензи се приближава до нас и носи буркан с доларови банкноти. Дрю пуска един долар. Това е Бурканчето за мръсни думи — изобретение на Александра, за да контролира изразните ни средства, когато Маккензи е край нас. Не мога да отрека, че това е вече доста тежка форма на истерия от страна на Лекси, както и сериозна заплаха за живота ми.

— Не е чак толкова зле.

— Той е идиот. И ме дразни — казва Дрю и веднага губи още долар.

Мисля, че го прави нарочно. Ако го нямаше буркана, нямаше да псува толкова често. Нещо като извратена и изкривена психология — да покаже на сестра си, че не може да му заповядва какво да прави и че не може да го контролира.

Може би се питаш защо не съм му казал, че Кейт и Били са скъсали? Отговорът е елементарен: мъжете не клюкарстват. Ние не говорим за такива неща. Особено за отношенията между другите хора. Това е елементарната истина.

Освен това, ако Дрю разбере, че са скъсали, ще се залепи за Кейт. Защото всички знаят, че зарязаните момичета са сочни плодове, които

висят на най-ниските клони и всеки минал под клона мъж може да ги откъсне. Без да се налага да подскача. Мисля, че Дрю ще получи несправедливо предимство в борбата между половете. А той няма нужда от такова предимство.

И последно, хората се разделят, но много често след има-няма два дни и пак се събират. Независимо от думите на Ди, че този път е окончателно и че връзката им била като морга, Били изглеждаше смазан от загубата. Имам усещането, че ще се опита да си я върне, преди да се сложи край на тази история, ако изобщо има край.

Така че няма смисъл да подхранвам надеждите му, докато не стане ясно за какво става дума.

— Какво става с теб и Делорес? — пита той.

— Виждаме се. Много е печена — усмихвам се.

— Предполагам си я заковал?

Не ми става хубаво. Знам, че Дрю не го казва, с цел да покаже неуважение към нея, но Ди не е случайно момиче. И когато го чувам да говори така, наистина ми звучи като липса на уважение.

— Не е точно това, Дрю.

— И какво е, ако не е това, Матю? Не си излизал с нас от седмици. Разбирам, че ако имаш нещо за чукане, не се налага да го търсиш навън. Но ако не е това, каква е работата?

Очаквам Маккензи да приближи с Буркана, но тя не го прави. Може би този път не е чула.

Опитвам се да накарам Дрю да разбере, но той никога не е бил влюбен. В никого, освен в самия себе си. И сега започвам да се питам дали изобщо е способен на някакви чувства към жена.

— Тя е... различна. Трудно ми е да ти обясня. Ние... говорим. В смисъл... разговаряме. И аз... мисля за нея. В мига, в който я оставя у тях, и вече нямам търпение да я видя отново. Тя просто ме... изумява. Ще ми са да можеш да разбереш.

— Нагазил си в много опасна територия, пич. Погледни Стивън, виж през какво минава милият човечец. Тази пътека води към Тъмната страна на силата. Винаги сме си казвали, че няма да позволим някоя да ни отведе в Тъмната страна. Сигурен ли си в това, което ми казваш?

Продължавам да се усмихвам и казвам възможно най-близо до гласа на Дарт Вейдър:

— Ти просто не познаваш Тъмната страна, Дрю.

Този обяд определено бие няколко рекорда и влиза в анализите на историята. Или в скрапбук, ако някой от семействата си правеше такъв. Ако фотоапаратът ми беше подръка, щях да документирам за поколенията цялата ужасяваща и в същото време смешна ситуация, която се разигра след интерпретацията на Маккензи. И ако лазерните очи на Александра не бяха заковани в Дрю, а в мен, знам, че никак нямаше да ми се струва смешно. После се смях с глас през целия път към нас.

Преди да се прибера, спирам да сипя бензин и се обаждам на Делорес да видя как е минал денят ѝ.

— По-добре отколкото очаквах — казва. — Но дали ще е възможно да дойда при теб тази вечер? Братовчед ми канализира чувствата си в музика. И макар че обичам да го слушам да пее, ако трябва да чуя още една песен за разбитото му сърце, хранителното ни натравяне ще изглежда като мижаво хълцане.

— Разбира се — смея се в слушалката. — Ще бъда в нас след около тридесет минути. Ела, когато искаш. — И тук решавам да направя една огромна стъпка напред в развоя на връзката ни. — Знаеш ли, мога да изкарам един резервен ключ за теб. Да си го имаш в случай на нужда... ако искаш.

Тя не казва нищо, мълчи, а аз започвам да се изнервям.

— Това би било прекрасно — казва след малко.

И наистина е прекрасно.

ГЛАВА 16

В Библията е казано, че за всяко нещо си има време и място. Време за мир и време за война. Време за сеитба и време за жътва. Време да обичаш и време да ѝ кажеш, че я обичаш.

Не пише точно така. А трябва. Много мъже са изгорели или са паднали простреляни във войната между половете, защото са избрали неподходящия момент да кажат на момичето си, че я обичат.

Примерно след секс. Това е голяма грешка. Така само си навличаш огромни неприятности.

Или пък, докато се карате. Много, много голяма грешка. Има причина песента на Doors „Обичай я лудо“ да не остарява с времето. Заради думите „Не я обичай само когато си отива“. Това е максима, която нито времето, нито нравите ще променят. Мъжете не обичат да губят. Не обичат да губят облози, не обичат да губят и жените или приятелките си. В старанието си да не загубят във втората категория, ние казваме доста глупости. Неща, които не мислим наистина.

Но за мен това е перфектното време да кажа на Делорес, че я обичам.

Нали не си изненадан? Исусе, трябваше да се сетиш, че натам отиват нещата.

Напоследък много мисля за това. Стана някак постепенно, но това е възможно най-добрият начин да обикнеш. За четири седмици Делорес се превърна от момиче, което исках да изчукам в момиче, с което искам да прекарвам всяка свободна минута. От момиче, което просто ми харесвам, в момиче, без което не искам да живея.

Мисля за нея. През цялото време. Копнея за нея, липсва ми, когато не сме заедно. Независимо колко време преди това сме били заедно. Тя е забавна и красива. Интересна... и разбира се, е и непоносима болка в задника, но както ти казах още в началото, обичам я именно заради недостатъците ѝ, а не въпреки тях.

Последната седмица беше страхотна. Били все още живее в апартамента ѝ, така че с изключение на времето, когато минава да го

види как е, прекарва цялото останало време с мен. А аз искам повече. Имаше много възможности да метна бомбата през тази седмица, но исках да е нещо, което ще запомни. Специален случай. Нещо, което вероятно ще сподели с Кейт. Или пък един ден... с нашите деца. Момичетата си падат по такива неща.

Днес все още не съм говорил с нея — цял ден не бях в офиса. Имах срещи с клиенти. Но тази вечер ще дойде и вече съм планирал всичко. Искаш ли ти разкажа?

Първо ще отидем до лунапарка „Джързи Стор“. Родителите ми ме водеха там, когато бях дете. Декември е, но повечето от въртележките и почти всички игри са отворени през цялата година. Това място има някаква магическа атмосфера, нещо сантиментално, носталгично-красиво. Спомен за едни по-спокойни и лесни времена. Ще я хвана за ръката, ще изхарча тридесет долара, за да ѝ спечеля голяма плюшена играчка. Знаеш онези игри, където трябва с една бейзболна топка да събориш всички празни кутии. Ще се качим на количките и ще се удряме в останалите и ще си купим онзи много вреден за здравето, но така вкусен кейк с много пудра захар, сметана и сладко от ягоди.

После ще си събуем обувките и ще се разходим по плажа. Близко до водата, за да можем да гледаме океана на лунна светлина, но без да ѝ се мокрят краката. Ще е студено, така че тя ще се облегне на мен, а аз ще я обвия с ръце, за да я пазя от студа. И тогава, на фона на разбиващите се вълни ще ѝ кажа.

Ще ѝ кажа, че е променила живота ми. И че искам да споделя бъдещето си с нея. Че нищо не е същото, че през последните четири седмици всичко в мен се е променило. И това се дължи на нея. И че сега всичко е невероятно по-хубаво. Не мисля, че ще си изкара акъла, макар че има и такава вероятност. Ако се случи, ще ѝ кажа, че няма нужда да се чувства задължена да ми отговаря веднага. Мога да чакам.

И после ще се любим. И всичко ще е приказно. Сексът на плажа не е това, което си представят повечето хора, защото пясъкът е враг на гениталиите. Но... ако Делорес си пада, няма да ѝ откажа и на плажа.

Чувам ключа във вратата и поглеждам косата си в огледалото на банята. Всичко е наред. Влизам в хола и все още се усмихвам. И тогава

виждам лицето ѝ.

И вече не се усмихвам.

Бясна е. Стиска зъби, ноздрите ѝ са разширени, диша като змей. Почти виждам огъня. И думите излизат от устата ѝ като картечни изстрели, а аз съм точно на мушката.

— Къде живее това лайно? Кейт не иска да ми каже, така че ти ще ми кажеш.

— Какво лайно?

— Дрю-на-когото-ще-отрежа-малката-пишка-и-ще-му-я-дам-да-я-изяде-Еванс. Просто ми кажи къде живее, Матю!

Смея се, макар че не трябва.

— Спокойно, Лорена Бобит. Дай по-кратко.

Дай по-кратко. Какво, по дяволите, си въобразявам? Тези думи са като да изсипеш вода в огън от масло — просто става по-горещо. Това е вторият най-опасен начин да вбесиш извън предел вече вбесена жена. Първият начин, разбира се, е да я питаш дали е в цикъл.

— По-спокойно? Искаш да се успокоя? — крещи тя и ме замерва с ключовете, които ѝ дадох.

— Какво ти става, по дяволите? — Блокирам удара от тежкия ключодържател.

— Ти, безчувствен магарешки задник! Какво ми става ли? Това, което ми става е, че идвам от апартамента на Кейт. Съсипана е. Напълно унищожена и смазана. Заради твоето приятелче Дрю, който си е поиграл с нея и после се е отнесъл с нея като с курва, на която даже не му се занимава да плати за услугата.

Познавам Дрю добре. Знам, че си пада по Кейт, но не мога да прикрия изненадата си.

— Дрю и Кейт са били заедно?

Ди скръства ръце.

— Разбира се. Той беше мил и внимателен след раздялата ѝ с Били и я накара да повярва, че наистина му пука за нея. После тя прекарала уикенда с него и тази сутрин той ѝ казал, че... с две думи, че не става за нищо в леглото и не си струва случката да се повтаря.

Притискам ръце към челото си и се опитвам да открия логиката в думите ѝ и да предъвча информацията. Не, няма логика. Дрю не води жени в апартамента си. Никога, нито една жена не е стъпвала там. Дрю

не чука една жена повече от един път... освен ако не е забравил, че вече я е чукал. А да прекара уикенда с момиче? Няма начин.

— Сигурна ли си, че Кейт ти каза името на Дрю?

И това е мигът, в който виждам сълзите в очите ѝ. И разбирам колко е сериозно. Че не само е бясна, а и наранена. Боли я. Защото най-добрите приятелки (става дума за жени, разбира се) страдат заедно и си ближат раните една на друга.

— Матю, нарекъл я е „проект, с който е свършил“. И сега моят проект е неговата мутра. Ще му покажа, че не може да се отнася така с нея. Не и с Кейти.

Правя крачка напред да я докосна, но тя отстъпва.

— Чакай малко. Дрю не е идиот. Не е такъв идиот. Той обича жените. За него те са божествени създания и той ги уважава безрезервно. По неговия си начин. Дрю обича да се забавлява, но никога не наранява. Никога не кара жената да се чувства зле след това. Не би направил такова изключение, за да нарани жена. Особено Кейт.

— Е, направил е. И няма да му се размине.

— Вероятно Кейт не е разбрала нещо — клатя глава.

Изражението ѝ се променя — от ужас в недоумение. Оглежда ме бавно, сякаш ме вижда за първи път.

— Защищаваш ли го?

— Той е най-добрият ми приятел. Разбира се, че го защитавам.

Очите ѝ се напълват със злост и безумен гняв. Но този път гневът е към мен.

— В такъв случай, да ти го начукам и на тебе.

— Моля?

— И ето кога започва да се случва. Трансформацията от нормален човек в задник. Започва се, като позволяваш твоите приятели да се държат с моите като с кучешки лайна. И после започваш да се държиш и с мен по същия начин. Не съм чак такава идиотка!

— Сериозно ли ми говориш?

— Да. Аз съм една напълно сериозна идиотка. Признавам си. Никога не трябваше да допускам нещата да стигат дотук. Каква жалка и глупава загуба на време.

Глупава? Жалка?

— Приключвам. Този път наистина приключвам. Не идвай до апартамента ми, не ми се обаждай. Ходи да си приказваш с другия гъз,

щом си мислиш, че е такъв готин пич.

Думите ѝ ме удрят в корема като парен чук. Извиват като с клещи вътрешностите ми. Кървя. Лудост, пълна лудост. Ди продължава да пищи и да нарежда, но аз вече не я слушам. Мисля само колко съм бил глупав. Какъв глупак. Истински глупак.

Сляп.

За втори път.

Почти е смешно. По особено тъжен начин. Преди ти казах, че жените обичат да се правят на жертви, а аз се оставих да ме превърнат в такава два пъти поред. Ди ме предупреди, че не става за връзка. Неведнъж, а няколко пъти. Каза ми, че нито една връзка не е завършила добре. Че не бива да го правим. Че не може да го направи. Но не слушах. Чувах само това, което исках да чуя, и вярвах, че мога да променя решението ѝ. Мислех си, че ако съм достатъчно чаровен и галантен, ще види, ще прогледне и ще разбере както разбрах аз, че можем да бъдем страхотна двойка.

Какъв тъпанар!

Нещата не са по-различни. Същото, което стана с Розалин. Червеният флаг е бил вдигнат за повишено внимание. Причините са различни, да, но флагът си е бил там, а аз пак не съм го видял.

Мамка му! Мамка му! — Ритам масата, но тя не иска да се счупи. Ритам я пак. И успявам. Кракът се прекършва и стъклото се пръска на пода.

Ди спира да крещи. В погледа ѝ има завишено внимание и дори страх. И се мразя, че аз съм причината за страха ѝ. Уви, прекалено съм засегнат и гневен, за да спра думите, които се изливат от мен. Горчивото разочарование напират да излезе.

— Държиш се, сякаш си най-силният човек на света, Ди. Сякаш си непоклатима. Но не си. Страх те е. Предпочиташ да си сама и да се убеждаваш, че това е твой собствен избор, отколкото да опиташ нещо по-добро от вечната самота. Нещо, което можеше да е приказно. Прекърших се на две заради теб, огънах се, от седмици стъпвам върху черупки от яйца, без да ги строша, само и само да не те подплаша. И да, права си, приключваме, защото не си струва!

Казвам, „не си струва“, но съм сто процента сигурен, че тя ще чуе „не си струваш“. Защото така ѝ изнася.

Ръцете ѝ са около кръста ѝ и вече не е ядосана. Изглежда... тъжна.

— Защо си такъв?

— Какъв съм, Делорес?

— Зъл. Ти никога не си зъл.

Смея се. Смехът ми е фалшив, празен.

— Защото... бях планирал всичко. Цялата нощ. Щях да те заведа на лунапарка, да ти спечеля голям мечок, и щях да ти кажа, че мисля, че си най-невероятната, най-красивата и фантастична жена, която познавам. И да ти кажа... че те обичам. И сега... сега не мога да кажа нито едно от тези неща. — Клатя глава. — Защото не мога само аз да полагам усилия, за да накарам тази връзка да проработи. Ти просто чакаш. Чакаш да направя нещо или да си измислиш, че съм направил нещо, за да побегнеш през вратата, след като ме замериш с чука по главата. Не мога да те гоня, не мога да те обичам, след като изгаряш от желание да хукнеш и да се махнеш от мен.

— Казах ти. Казах ти, че не ставам за тези неща. — Гласът ѝ е тих, мек, а моят е суров.

— Да, каза ми. И мисля, че най-накрая ти повярвах.

Поглеждам в меденокафявите ѝ очи. Това са очи, които казват много повече от думи. А сега тези очи тъгуват.

— Каза, че си приключила с мен. Това ли наистина искаш?

— Мисля... мисля, че това е най-разумното.

— Не знам какво се е случило между Кейт и Дрю. Не знам какво се случи сега между нас. Но щом това искаш, тогава и аз приключвам.

Обръщам ѝ гръб. Защото ако я погледам още малко, ще се превърна в истински глупак. За кой ли път. Ще забравя всичко, което казах, и ще я моля да остане. И ще се опитвам да я убедя, че има причина да остане.

Чувам как диша. Чака. И после стъпките ѝ. Отдалечава се. Спира на вратата и за секунда сърцето ми решава, че е променила решението си.

Докато чувам как прошепва:

— Довиждане, Матю.

Не отговарям, не се обръщам. Докато чувам как вратата се затваря след нея.

ГЛАВА 17

Мамка му!

Половин час след като тя си отива, псувам, крача из апартамента и ритам каквото ми падне. И ме е яд на целия свят.

Най-вече ме е яд на себе си, че допуснах нещата да стигнат дотам, че да загубя търпението си. И предимно затова че си позволих да се влюбя в Ди. И защо се самонаказвам, защо си причинявам сам всичко това? Никаква логика за самия мен.

Бесен съм на Делорес. Не затова че не ми се довери, а че дори не се опита да повярва поне мъничко в мен. Не си помръдна пръста. Затова че не счита, че връзката ни си струва. Затова че ме смята за прекалено голям риск и това, след като ѝ показах по всички възможни начини, че не съм.

Освен това съм бесен на Дрю. Все още не знам защо. Може би наистина е отрязал Кейт както Ди твърди? И ако го е направил, това вече е кретенска постъпка. Всъщност съм му ядосан, че я е чукал. Как така е пристъпил собственото си безценно правило да не чука нищо в компанията? Има си причина това правило да седи закачено в мозъка му. Това е причината. Защото Дрю е като камикадзе с един тон динамит около кръста си. Не стига, че си реже главата, ами наранява и стотици хора около него.

И най-вече съм ядосан, че Дрю не вдига шибания телефон и не мога да разбера какво се е случило.

— Дяволите да го вземат!

Мъжете не са по приказките. Телефоните не са необходимост за нас. Освен когато искаме да се разберем къде да се чакаме и как е свършил някой мач. Но сега за първи път искам да говоря с него и той е безследно изчезнал. Обаждам се на Ерин, секретарката му, която е все още в офиса. Казва ми, че се е прибрал у дома болен. Вероятно грип.

Не е ли страхотно!

Да им го набутам на всичките! Пускам телефона, грабвам ключовете и подкарвам към апартамента му, за да чуя верния вариант от устата му. Или да го изкарам през задника му, ако трябва.

Но когато заставам пред вратата, той не ми отваря.

Блъскам за тринадесети или четиринадесети път.

— Дрю, отвори шибаната врата. Какво за бога стана днес? Дрю?

Нищо. Ослушвам се и се опитвам да доловя някакъв шум, но отвътре се чува... само тишина. Никакви стъпки, никакво скърцане на дивана. Има вероятност изобщо да не си е у дома. Което означава, че нямам късмет.

Излизам от сградата. Дишам тежко. Качвам се на мотора и подкарвам бързо, рязко. Може би това не е най-добрата идея за момента, но не се спирам. Минавам през тунела и се качвам на магистралата, където трафикът е по-спокоен.

Вятърът духа толкова силно, леден и груб. Лицето ми става безчувствено за секунди. Но това е хубаво. Защото да не чувстваш нищо е много по-хубаво отколкото да чувстваш загубата. На това, което аз и Ди имахме. И на всичко, което можехме да имаме.

Карам часове. Опитвам се да не мисля за чувствата си, да я пусна да си отиде от живота ми. Да забравя за днес... и за всичките четири седмици преди днес.

Паркирам мотора в гаража и ставам от седалката заледен и скован. До този момент не бях осъзнал, че през цялото време докато съм карал, съм се надявал да я заваря тук. Че е разбрала каква голяма грешка е направила и се е върнала да се извини и да ми се моли. Особено да ми се моли. Тази част ми харесва най-много.

Но нея я няма.

И разочарованието ме смазва.

И продължава да ме мачка, когато минавам през пропуснатите си обаждания и виждам, че нито едно от тях не е от нея.

Но не се изкушавам да ѝ се обадя.

Ядосан съм ѝ, липсва ми, но няма да се обадя. Няма да я гоня. Не и този път. И никога повече, ако изобщо всичко това има някакво продължение.

Дрю също не ми се е обадил. Едва ще дочакам да го видя на работа утре, за да разбера какво е станало и най-вероятно ще се наложи да му изкъртя мутрата. Поне ще се почувствам по-добре.

Не се притеснявай, няма да го повредя. Макар че не се боксира като мен, Дрю може да се погрижи за себе си. Не е никакво отпуснато леке. И за разлика от връзката ми с Ди, приятелството ми с Дрю ще оцелее. Няколко шамара между приятели са нищо.

Нямам апетит и пропускам вечерята. Вземам си душ и падам на леглото. Гол и мокър. Но когато носът ми се заравя във възглавницата, цялото легло започва да мирише на нея. На кожата и, на косата и — на подправки и сладост. На ябълки и канела.

И гърдите ми се свиват от болка.

Вместо да стана и да се преместя на дивана, както е редно да направя в този случай, аз притискам възглавницата към гърдите си, увивам се плътно в чаршафите, завивам се със спомена за нея. И заспивам.

Жалък съм, казваш?

Да, знам.

Във вторник сутринта някак се завличам до работа. Чувствам се като лайно, макар че спях почти непробудно. И чувам за грандиозното шоу, което Били Уорън изнесъл за Кейт, и се питам дали не са се събрали. Когато става дума за грандиозни жестове, публичната серенада и фоайе, пълно с цветя определено бие всичко. Но ако Кейт се е събрала с Били, какво ѝ дреме за Дрю и какво мисли той за нея?

През целия кошмарен ден чакам Дрю да се появи. Това не се случва. Дали наистина е болен? Или това, което се е случило между Кейт и него и вероятността след това да се е върнала при бившия си го е ударила по-силно отколкото би си признал?

Прекарвам по-голямата част от времето в размисъл по този въпрос, за да не мисля за Делорес, но съзнанието ми се връща към нея при всяка възможност.

Много и ужасно болезнени мисли.

Къде е? Как се чувства? Има ли някакъв шанс да се чувства така зле, както се чувствам аз?

Ерин ме вика в офиса си, вика и Стивън, и Джак и ни моли да покриваме Дрю, докато го няма. Клиентите му са разглезени почти толкова, колкото е самият Дрю. Освен това започват да полудяват, ако не е наблизо да им държи ръката.

Макар че в момента мисля, че е лайняна глава, вземам двама от клиентите му, защото не искам да прецака напълно кариерата си.

Допълнителното натоварване е добре дошло — денят минава много по-бързо. След работа отивам да тренирам и буквално смазвам мускулите си от умора.

Защото точно това правят повечето мъже, когато ги боли — самонаказват се. Или ако става дума за разгонения ти и отчаян за една свирка шеф — наранява всички около себе си.

След това отивам пак до апартамента на Дрю. Сега съм много по-спокоен. Той пак не ми отваря, но чувам телевизора. Струва ми се, че гледа „Водещият: Легендата за Рон Бургунди“.

Блъскам по вратата:

— Отваряй бе, чекиджия.

Единственият отговор е ревът на Секс Пантерата от филма. Чукам пак:

— Хайде, копеле, отваряй. Не си единственият с проблеми.

Пак не отговаря и започвам сериозно да се тревожа.

— Дрю, дай някакъв знак, че си тук. Иначе започвам да си мисля, че умираш и ще извикам бърза помощ и полицията.

Минава минута, после още една. И точно се каня да вадя телефона, чувам някакво блъскане по вратата. Сякаш е метнал нещо по нея. Може би топка за бейзбол?

Бам!

— Дрю, това ти ли беше?

Бам.

— Искаш ли да разбия вратата?

Бам... Бам.

Замислям се и питам, за да съм сигурен, че съм го разбрал добре:

— Значи ако е един път е да, ако е два пъти — не?

Бам.

Предполагам, че шибаната система трябва да проработи. Поне засега. Сядам и облягам гръб на вратата му. И говоря. И задавам въпроси, на които да може да ми отговаря с да или не. Чувствам се

като пълен идиот. Като тийнейджър във филм на ужасите, който комуникира с някой от отвъдното и е забравил, че такива комуникации никога не завършват добре.

— Ерин каза, че си й писал. Наистина ли имаш грип?

Бам.

— Беше ли с Кейт миналия уикенд?

Бам.

— Беше ли така хубаво както си представяше?

Бам... Бам.

— Може и да се подведеш от този отговор, но аз не.

— Било е по-хубаво?

Следва многозначителна пауза.

Бам.

— Държа ли се лошо с нея след това?

Бам. Бам.

Не, Кейт наистина не е разбрала. Но после следва:

— Бам.

И да, и не. Дрю се е държал с нея гадно, но вярвам, че има основателна причина. Продължавам нататък.

— Делорес скъса с мен. Заради начина, по който си се отнесъл с Кейт. А аз наистина си бях паднал, човече. Аз... се влюбих в нея. — Гласът ми става по-силен и по-раздразнен. — Изобщо пука ли ти? Съжаляваш ли поне мъничко?

Следва още една пауза и...

Бам.

Макар че ми е особено драго да чуя, че съжалява и страда, това никак не ми помага. А най-важното е, че Дрю не е причината за раздялата ни. За всичко сме виновни аз и Ди. Нейният отказ да ми се довери и моят отказ да продължавам да се боря да заслужи доверието и.

Не знам какво е казал Дрю на Кейт, но очевидно той страда. Затова му казвам истината:

— Не си виновен ти за това, което стана между нас. Имахме... проблеми. Мислех си, че ще мога да изведа и двама ни през трудностите... но очевидно тя не го искаше така, както исках аз. И знаеш какво става в такива случаи.

Бам.

— Тук ли ще останеш за вечни времена?

Бам. Бам.

— Имаш ли нужда от нещо? Мога ли да направя нещо за теб?

Бам. Бам.

— Искаш ли да дойда утре пак?

Следва тишина. Предполагам обмисля. После:

Бам.

Връщам се в апартамента и не правя нищо. Гледам телевизия. Лицето ми има едно-единствено изражение: увиснали надолу устни. Докато прехвърлям каналите, попадам на една от онези безкрайно дълги реклами за най-добрите рок песни на осемдесетте. „Още една нощ“ на Фил Колинс. Това е онази част от песента, където се чуди дали да се обади на момичето.

И съм като в кошмарен филм на ужасите — сякаш шибаният телевизор може да прочете мислите ми. Гледам телефона си. И мисля.

Гледам го като джедай и се мъча да го накарам да звънне.

Звънни бе, копеле!

Вземам телефона и бавно намирам девет от десетте цифри на телефона на Ди.

И следващата част от песента ми напомня, че може да не е сама.

Мятам телефона, сякаш е нажежено желязо. Заравям глава във възглавницата и вия в нея.

Песента в рекламата се сменя. Фил Колинс пее за онзи мъж, който има да казва толкова много неща на момичето си, но тя не иска да се обърне и да го чуе. Не му позволява да ги каже.

Знаеш ли, Фил Колинс трябва да е минал през някакъв ад заради някоя пичка, за да напише такива песни.

Пея с него... защото нали сега сме само аз и ти и ти няма да кажеш на никого. Освен това песента е доста добра.

Аха, виж ти, „Тотално затъмнение на сърцето“ и Бони Тейлър завършват фиестата „Защо-не-си-теглиш-куршума-още-сега“ в осемнадесет брилянтни песни.

Извинявай малко, ще отскоча да си прережа вените във ваната.

ГЛАВА 18

В сряда сутринта имаме събрание в заседателната зала. Седя като в кома и почти не слушам за какво става дума. След събранието всички бързат да се разкарат. Освен Кейт, която е все още на масата и си подрежда документите.

Тя е най-добрата приятелка на Делорес, и да, това означава, че има правила, стриктен код. Непоклатим закон. Като синята стена на мълчанието. Но на този етап няма какво да губя.

— Здравсти.

Тя се усмихва меко.

— Здравсти, Матю.

Минавам директно на въпроса.

— Тя... говори ли за мен изобщо?

— Нито дума — казва Кейт и забива поглед в масата.

Да, позна. Грандиозна, величествена болка. Право в задника.

Но не се предавам. Останала ми е надежда.

— Мисли ли за мен?

Кейт ме поглежда в очите. Погледът ѝ е съчувствен, тъжен. Не съм сигурен дали тъгува заради мен, или заради Делорес.

— Всеки ден — прошепва. — През цялото време. Не е излизала, не е гледала филм, не е пускала телевизор. Тя просто... страда. Няма да го признае, но знам, че е заради теб.

Е, това поне е нещо. Нещастieto се радва на компанията на чуждото нещастие. Изпитвам болно облекчение, че и тя страда като мен. И малко повече увереност. Поне не съм сам в терзанията си.

— Матю, защо просто не ѝ се обадиш? Хората, които имат изградена връзка често се карат. Това не значи, че нещата са приключили или че трябва да приключат.

Не я чакам да свърши и вече клатя глава.

— Не мога да направя такова нещо, Кейт. Делорес обича да я гонят, да ѝ бягат по петите. Да, това разбирам. Но все някога трябваше да спре, за да мога да я хвана. Излях душата си пред нея, предложих ѝ

всичко, което имам, прекрачих всякакви свои принципи, за да ѝ покажа колко много означава тя за мен. Че съм за тази връзка, че съм в нея и не за малко, не за ден, два, не за месец, а за дълго. Сега е неин ред. Тя трябва да ми покаже, че и тя го иска.

Гордостта невинаги е грях. Понякога е спасител. Пази те да не падаш в собствените си очи. Да не изглеждаш като глупак и най-вече да не бъдеш глупак.

Бил съм с жена, която е искала... друго. Друг. Не искам да минавам по същия път. Никога повече.

Кейт кима и леко се усмихва.

Добре. Надявам се Ди да помъдрее по-бързо.

— Благодаря.

Правя няколко крачки към вратата, но спирам. Не съм виждал Дрю, но всички инстинкти ми говорят, че го боли, че не може да стане от рани. И колкото и да ги ближе, не минават.

Фатални рани. Смъртоносни.

Имам усещането, че с Кейт се случва същото. Просто умее да го прикрива по-добре.

— Виж Кейт... за това, което се случи между теб и Дрю...

Всички следи на благоразположение буквално изчезват от лицето и. Очите ѝ са стоманени, устните свити и ме прекъсва с остър глас.

— Недей, Матю. Просто... недей.

Явно Дрю не е единственият, който се е обрекъл на мълчание.

— Добре — стискам леко рамото и. — Приятен ден.

Тя се усмихва сковано, а аз тръгвам към офиса си.

По-късно същата вечер отивам в Александра и Стивън да правя компания на Маккензи, докато са на кино. Лекси отваря вратата, забелязва изражението ми, поглежда зад мен, около мен и лицето ѝ веднага омеква от съчувствие.

Прегръща ме силно и казва:

— Знаеш ли, Матю, има такава дума „различни“. Прекалено различни.

— Знам, Лекс. — Преглъщам тежко.

Няма време за съчувствени слова, защото една руса коса се изстрелва към мен като светкавица. Маккензи е облечена в синя

пижама като за принцеса. В ръката си е стиснала оскубано старо мече. Тя се спира чак в краката ми, обгръща ги с ръце и стиска с все сила.

— Ти си тук!

Хващам я под мишниците и я вдигам.

— Здравейте, Принцесо!

— Искаш ли да играем на чаено парти, чичо Матю?

— Това ще е най-голямата забава за тази седмица.

Възнаграден съм с блестяща усмивка, която разкрива всичките ѝ бели млечни зъбки. И за първи път от дни тежестта върху гърдите ми като че олеква.

Стивън помага на жена си да си облече палтото, после целуват детето си за лека нощ.

— Лягане в осем — информира Александра. — Не ѝ позволявай да се опитва да преговаря за по-късен час.

— Не знам дали ще мога да устоя на тези големи сини очи, като на изгубено кученце.

— Бъди силен — усмихва се тя.

Тръгват и аз заключавам вратата след тях. През следващия час и половина играем на чаено парти. И на кукли Барби. После строим стена на блок и я събаряме с някакво специално дистанционно. Точно преди да стане време за сън, вкарваме по някоя топка в баскетболния кош, който ѝ купих за рождения ден.

Когато я слагам в леглото и завивам, тя ме моли да ѝ прочета приказка и вади изпод възглавницата си дебела книга на Уолт Дисни.

Пепеляшка.

Маккензи прегръща мечето си и ме гледа с натезжалите от сън очи. Стигаме до онази част, когато принцът издава заповед, че ще тръгва да мери обувката и тя ме прекъсва:

— Чичо Матю?

— Ммм?

— Защо Пепеляшка не отиде направо при принца и не му каже, че обувката е нейна, че тя е била момичето на бала? Как така е седяла и е чакала?

Мисля върху въпроса ѝ и не мога да не направя сравнение между мен и Делорес.

— Може би... може би Пепеляшка не е била сигурна дали принцът наистина я обича. Може би е искала той пръв да отиде при

нея, за да е сигурна, че я обича.

Страшно е, знам. Докъде изпаднах, че да говоря за любовния си живот с четиригодишно дете.

Маккензи кима с разбиране и продължавам да чета. Докато...

— Чичо Матю?

— Да?

— Как така принцът не е разпознал Пепеляшка в мига, в който я е видял, а е трябвало да ѝ слага обувката на крака, за да се увери? Не си ли е спомнял как изглежда? Нали я е обичал?

Мисля за дяволитата усмивка на Ди, за красивите ѝ устни, за меката нежност в очите ѝ след оргазъм, за усещането да я галя по бузата с връхчетата на пръстите си. Сякаш докосвам листенца на роза.

— Да, Маккензи, права си. — Гласът ми е плътен и натежал. — Ако я е обичал, не би забравил как изглежда. Никога, за нищо на света.

Тя се прозява, обръща се настрани и се намества на възглавницата като малко птиче в гнездо. Усмивва се сънливо и казва:

— Мисля, че чичо Дрю е прав. Принцовете са глупаци.

И това са последните ѝ думи, преди да отплува в страната на сънищата.

В четвъртък баща ми минава през офиса ми и ми казва, че майка ми ме очаква за вечеря след работа. Едно от най-големите престъпления е да разочаровам майка ми, а точно сега не искам да съм в черния списък на баща ми за подобно провинение.

Пристигам точно в пет и половина. Родителите ми живеят в стара къща от кафяв камък, строена през 1920 година. На няколко етажа, с четири спални, три камини с орнаменти, всекидневна, кабинет за баща ми, моята бърлога от времето, когато живеех тук, музикална стая, голям килер за провизии и огромна столова.

Дали им трябва толкова много място? Не. Но никога няма да се преместят. Особено след като се изнесох от нас и майка ми каза, че можели пак да си купуват „красиви неща“, които да не чупя.

След някоя и друга година може да си инсталират един от онези подвижни столове да се качват на горните етажи.

Сара, домакинката, която работи за родителите ми от много години, отваря вратата. Влизам и намирам майка ми пред камината във

всекидневната с чаша шери.

Усмива се, става и ме прегръща. После се заглежда в лицето ми.

— Изглеждаш изморен. Сигурно работиш много.

— Не, мамо, не се преработвам — усмихвам се.

Сядаме и тя ми разказва какво се случва в клуба, после за хризантемите, които е посадила. Когато баща ми излиза от кабинета си, по закон вечерята веднага се сервира.

Масата за хранене е много голяма. Баща ми е седнал в единия край и чете нещо във вестника. Майка ми седи на другия край. А аз съм някъде по средата.

Майка ми реже пилето „Кордон Бльо“ и пита:

— Все още ли излизаш с онази млада дама, с която се запознахме на партито в офиса? Много ми хареса това момиче. Толкова е енергична и пълна с живот, нали Франк?

— Какво?

— Момичето, с което Матю дойде на партито в офиса. Много я харесахме, нали? Как се казваше? Дийна?

— Делорес — промърморва баща ми, с което се издава, че всъщност разговорът го интересува.

Понякога си мисля, че само се прави, че не чува и не разбира за какво става дума, защото... примерно внезапно е оглушал. Това е неговият трик да не участва в разговори, които не го интересуват.

Майка ми ли? Майка ми никога не се преструва.

Опитвам се да прекарам хапката през гърлото си, което внезапно се е свило като ухо на игла.

— Не, мамо. Ди и аз... нищо не се получи.

Тя цъка с език, отпива от виното си и казва:

— О, колко жалко. Просто искам да те видя задомен, сине. Никой от нас не става по-млад.

Почва се.

Майка ми е страхотна. Може да се каже, че е доста деликатна и крехка жена. Но все пак е майка. Което означава, че всеки момент ще започне да ми обяснява как имам нужда от жена, която да се грижи за мен и как иска да види внуците си, преди да умре.

Това е дискусия, която се провежда за не знам кой път.

Тя се навежда към мен и пита с конспираторски тон:

— Да не би да е... проблем в секса?

Хапката ми засяда в хранопровода и започвам да удрям гърдите си, за да я накарам да слезе надолу.

— Моля? — питам със скърцащ глас.

Тя се обляга назад и продължава:

— Не бива да се срамуваш от такива неща, Матю. Навремето ти бършех дупето, така че не виждам причина да не обсъдим сексуалния ти живот като зрели хора.

Навремето ти бършех дупето и сексуален живот са два изрази, които никога, по никакъв повод не бива да се употребяват в едно изречение. Освен ако не си Уди Алън.

Прочиствам гърло. Кашлям. Трахеята ми гори.

— Не, мамо, нещата бяха наред в... тази област.

— Е, това може и да е бил проблемът тогава. Очевидно „наред“ не е достатъчно, ако ме разбираш правилно.

Не, това просто не се случва!

— Издръжливостта е много важно нещо. Баща ти винаги е бил крайно издръжлив. Нали така, Франк?

— Какво казваш, Естел?

Тя почти вика, за да я чуе, сякаш не знае, че се прави на глух.

— За издръжливостта ти става дума! — После се обръща към мен. — Винаги чака аз първа да мина финалната линия.

Баща ми мърмори нещо за маратона на Ню Йорк.

— Макар че трябва да призная, че от известно време понякога се налага да използваме онези малки сини хапченца. Прекрасни са! Един път се наложи да бягаме до спешното, но преди това преживях четирите най-приказни часа в живота си.

Намери усмивка, намери усмивка веднага. Изглеждай щастлив!

Оказва се трудно, защото майка ми започва да го играе д-р Рут.

— Моя ли е вината? Може би, защото те научих да бъдеш предимно джентълмен. Но понякога една дама няма нужда само от галантен мъж до себе си. Малко опъване на косата...

Ставам толкова бързо, че столът ми пада.

— Тръгвам си, не ми е добре.

Майка ми присвива очи към мен и казва:

— Изглеждаш напрегнат. — Потупва ме по ръката и добавя: — Радвам се, че си поприказвахме за тези неща.

— Да. И нека никога да не се повтаря.

— Добре, слънце.

Целувам я по бузата.

— Лека нощ, мамо. И благодаря за... опита да помогнеш.

Баща ми си избърсва устата и казва:

— Ще те изпратя. Искам да пуша.

Баща ми пуши откакто го помня. Но той не знае, че аз пуша. Няма значение дали съм на тринадесет или тридесет — ще ми счупи пръстите един по един.

Слизаме долу и заставаме пред отворената врата. Той пали цигара. Ароматът на парфюма на баща ми и на свежо запалена цигара ми е познат и ме успокоява. Странно...

— Какво става? Какво ти е? — казва с дълбок глас. Като за мъжки разговор. — Последните няколко дни ходиш с такава мутра като в деня, в който погребяхме Кинг.

Видя ли? Може и да не коментира много, но това е, защото е прекалено зает да слуша и да наблюдава.

Изритвам едно камъче от стъпалото.

— Добре съм, татко.

Очите му ме гледат внимателно, изпитателно.

— Не, не си. — Гаси цигарата и добавя: — Но ще бъдеш добре.

И после ме прегръща.

Силно. Като мечка. И в същото време нежно. Точно така ме прегърна, когато заминах на първата си служебна командировка, точно така както ме прегръщаше, когато бях дете.

— Ти си добро момче, Матю. Винаги си бил добро момче. А ако тя не може да го види, това означава само едно — че не те заслужава.

Прегръщам го, защото... защото имам нужда.

— Благодаря, татко.

После бърша носа си, а той ме тупа по гърба.

— Ще се видим в офиса.

— Лека нощ, сине — казва и затваря вратата след мен.

Не се прибирам направо в нас. Вървя няколко пресечки и се опитвам да не си представям лицето на Ди. Поне да не го правя на всяка крачка. После тръгвам към апартамента на Дрю.

Портиерът ми маха. Качвам се, сядам на изтривалката пред вратата му и се облягам на вратата.

Не съм съвсем сигурен, че ме слуша, но имам усещането, че е буквално зад вратата. И започвам да се смея с пълно гърло.

Копеле, ако си прав, те съветвам да седнеш. Нямаш представа какъв разговор проведох с майка си...

Четвъртък е труден ден. Просто... Ди ми липсва. Болката е силна и безмилостна. Спомените, лицето ѝ, разговорите ни — всичко е пред очите ми. Всяка секунда. И няма край. Не мога да се концентрирам, не мога да ям, тялото ми е тежко и отпуснато. Боли ме. Гърдите ме болят като при остър бронхит. Липсва ми. Всичко ми липсва — смехът и, странните и теории, и да, няма да лъжа, липсват ми изключителните и гърди. Свикнах да спя до Ди. Върху нея, кожа до кожа, с ръка през тялото ѝ и с глава върху мекото удобство на гърдите и.

Шибаната ми възглавница е просто... неудобна и неприветлива.

Това, което ми трябва, е едно здраво чукане. Не ти се нрави да чуеш такова нещо от устата ми? Кофти за теб, защото това е истината.

Когато колата ти се строши безвъзвратно, сядаш ли в нея да си спомняш колко пъти си я подкарвал, когато си ходил на гости, на работа, спомняш ли си прекрасните времена, които сте прекарвали заедно? Разбира се, не. Това е тъпо. Няма да направиш нищо подобно. По всяка логика правиш това — отиваш да си купиш нова кола. Това е единственият начин да продължиш да се движиш, нали?

За мъжете и за жените здравият секс след раздяла е точно като да отидеш да си купиш нова кола, когато старата е заминала. Хубаво е. Макар и за няколко секунди се сецаш, че животът не е спрял. Че с края на връзката ти не е дошъл краят на света. Сексът ти вдъхва увереност за по-ярко и спокойно бъдеще, за бъдеще, където няма да се давиш в мъка и самосъжаление.

И когато идеята ми хрумва и докато си казвам, че това е разумното нещо, че трябва да го направя... изведнъж не искам да чукам жена, която не е Делорес Уорън. И честно казано, една малка част от мен се страхува. Може би Ди ми е взела страха и сега се ужасявам само от перспективата да пробвам.

Това е онази част от мен, която потъва в разочарование всяка вечер, когато се прибирам сам в празния апартамент. Онази част, която все още се надява, че Ди ще разбере, че сме страхотна двойка, ще

осъзнае, че е влюбена в мен, че ще сложи обувките и ще хукне към мен. И ако това някога се случи, не искам да я загубя, ако разбере, че докато сме били разделени, съм бил с друга жена. Независимо дали е правилно или не, не искам да разруша доверието, което толкова упорито градах в нея. Така че, в крайна сметка не искам да рискувам. Не и заради задника на някоя случайно срещната, която дори не желая.

В петък нещата не стават по-добре. Джак ме моли да изляза с него, оплаква се, че се чувствал изоставен, че му липсват основните нападатели в отбора.

Но просто не мога да се насиля.

Вместо да изляза с Джак, купувам шест бири и пица и си правя голям пикник пред вратата на Дрю. Разбира се, говоря само аз, а той от време на време ми показва, че слуша с вече установената рутина — Бам. Струва ми се, че е минал към фаза „Остриетата на славата“. Какво му е на Уил Ферил? Странно.

Както и да е. Към края на пицата съм и вече допивам последната бира. Облягам глава на вратата. Чувствам се леко пийнал. И ставам истински философ. Говоря за уикенда, после за времето, когато бяхме деца и моят чичо ме заведе с Дрю и Стивън на къмпинг.

Стивън има силна алергия към отровния дъб. Наду се като балон.

Но дори това не го спря да дойде с нас да търсим заровеното съкровище. Чичо ми ни беше дал карта, която направили с баща ми като деца. Картата е на мястото, където заровили една кутия с монети. По онова време решили, че е прекрасна идея да ги закопаят.

През първите три дни ги търсихме. По цял ден. Но после... както често се случва при децата... се отказахме. Започнахме да се катерим по дърветата, да се бием с пръчки и да гледаме как момичетата от местния колеж се събличат, преди да се гмурнат да плуват в реката.

Мисля за онова време. И за Делорес. И се питам с тъга:

— Мислиш ли, че ако не се бяхме отказали толкова бързо, ако бяхме задържали топката поне още ден-два, ако се бяхме постарали повече, щяхме да намерим съкровището, Дрю?

Той не отговаря, а аз съм повече от подпийнал. Направо съм си пиян. Решавам да не спя пред вратата му — обирам боклука и си вземам такси. Към леглото ми.

И както всяка вечер досега, сънувам Ди.

ГЛАВА 19

Когато един мъж се опитва да излекува разбитото си сърце, той се ангажира с една от трите дейности: пиене, чукане, побой. Или и трите в една нощ.

Минали са шест дни, откакто видях Делорес за последен път и не съм чукал друга жена. Пил съм много малко. Но... определено имам нужда да се сбия с някого. Всеки ден ходя в спортната зала и се опитвам да трансформирам чувството за загуба в нещо позитивно.

В събота следобед влизам през вратата на залата и първата мутра, която виждам, е тази на Шонийз. Помниш го, нали? Онзи задник, който си проси един як пердах.

Май днес ще му излезе късметът.

Усмива ми се злокобно.

— Искаш ли да направим няколко рунда, или пак ще се скриеш като кифла?

И нещо в мен се къса като разпорена тениска.

— Давай — казвам.

Нямам търпение да се кача на ринга. Да удрям нещо, да блъскам. Да изкарам гнева, вината и всички кошмарни чувства и емоции, които се обръщат в мен от шест дни. Подскачам на пръсти, въртя глава наляво и надясно, шийните ми прешлени пукат. После се мушкам под въжетата, удрям ръкавиците една в друга и заставам в средата на ринга. Шонийз вече ме чака. Изглежда уверен и нетърпелив. Рони застава между нас и рецитира правилата за честен мач и спортсменско отношение. Удряме ръкавиците си, заставаме в ъглите си и чакаме.

И звънчето бие.

Нападам го силно и бързо, но мозъкът ми сякаш не е в играта. И ако държиш да ти кажа истината — точно сега не бива да се бия. Защото фокусът ми не е върху опонента. Фокусът ми е върху горчивината да исках някой, който не те иска. Не и по същия начин, по който го исках ти. Не може да се надяваш, че ударите по месо ще излекуват размазаното ти сърце.

С Шонийз танцуваме в кръг един около друг и... концентрацията ми заминава по дяволите, защото някой отваря входната врата. И забравям да си движа краката, забравям да сложа ръце пред лицето си да се пазя, забравям ляво кроше, дясно кроше.

Защото в рамката на вратата е застанала Делорес Уорън.

За една наносекунда съзнанието ми я поглъща като освирепяло от глад животно — косата ѝ е прибрана на опашка, няма грим, лицето ѝ е толкова красиво. Обикновена бяла тениска, тесни джинси, гуменки. Нямам време дори да се запитам какво прави тук.

Защото в мига, в който я виждам, юмрукът на Шонийз се забива в брадичката ми. Като ъперкът с чука на Тор.

Главата ми отскача назад, челюстите ми се удрят една в друга със свирепа сила. Очите ми се затварят и падам назад и се размазвам на пода.

Не знам колко време съм бил в безсъзнание. Може би няколко секунди. Когато отварям очи, брадясалото лице на Рони е над моето. Зрението ми е замъглено. Не виждам добре нито цветовете, нито светлини. Всичко се разтяга в различни посоки и образите се сливат един в друг. Ушите ми пищят и бучат.

— Фишър, чуваш ли ме, Фишър? — Гласът на Рони достига до мен като през тръба.

Мигам и се опитвам да отговоря, но думите ми звучат глухо.

— Да, чувам те.

— Добре ли ме виждаш?

— Разбира се, Рони. Виждам ви. Много сте.

Рони се обръща и говори с някой, който е застанал до него. Успявам да разбера само няколко думи: сътресение... болница... После пак кляка до мен и казва:

— Фишър, искам да станеш.

Краката ми намират идеята за абсурдна.

— Мога да си остана и тук, ако не ти преча.

— Искам да станеш, Фишър.

— Матю, трябва да станеш.

Не. Краката ми все още казват „Да ви го начукам на всичките!“

Не мисля, че това е възможно.

И тогава я виждам. Кляка до Рони. До мен. Топлата ѝ ръка е върху бицепса ми, точно под тениската ми. И прошепва:

— Ставай копеле... защото Мики те обича.

Започвам да се давя в дъха си. Не заради вълнуващия цитат от филма, а заради това, което тези думи... може би... означават...

За мен.

За нас.

— Гледала си „Роки 3“?

— Това беше най-тъжното нещо, което съм гледала в живота си, копеле такова.

И лицето ѝ се сгърчва. Плаче.

Не се опитва да скрие сълзите си. Ръката ѝ не покрива лицето ѝ, не се опитва да заглуши задаваните стонове. Защото тя никога не се прави на нещо, което не е. Остави я или я вземи такава, каквата е. Получавах точно това, което виждаш.

Ето това обичам в нея. Едно от многото неща, които обичам в нея.

Ръката ми е ужасно тежка, но успявам да я вдигна. Боксьорската ми ръкавица бърше мокрото ѝ от сълзи лице.

— Не плачи, Ди.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Държах се отвратително. През цялото време се отнасях с теб грозно, ужасно.

— Не... аз се издъних. Обещах ти, че ще бъда търпелив, но... не бях.

— Не, ти беше прав. За всичко.

Тогава се сецам, че не сме сами.

— Хайде, момчета — подканва Рони. — Всички при шкафчетата. Да оставим двете влюбени птички да си поплачат насаме.

Когато всички излизат, Рони поглежда Ди и клати неодобрително глава:

— Ето защо не искам жени в залата.

Рони излиза и сме сами. Опитвам се да седна. Не искам да водя такъв разговор проснат по гръб. Е... освен ако не съм гол в леглото.

Ди ми помага да си сваля ръкавиците и успявам да се надигна и да се облегна седнал в ъгъла на ринга.

— Добре ли си? — пита тя.

— Да. Имам чувството, че през лицето ми е минал тир, но иначе съм добре.

Очите ѝ се пълнят със закана и решителност за мъст и поглежда към вратата към съблекалнята.

— Ще му нарежа гумите на колата на тоя. Нали ще се почувстваш по-добре?

— Все същата си — смея се.

Тя поглежда в ръцете си.

— Мисълта, че имам чувства към теб... искам да кажа... истински чувства... като... чувства завинаги. Това ме изплаши.

Думите ѝ не ме притесняват. Не ми казва нищо ново. Тези неща ги знаех отдавна. Но фактът, че е тук... това вече означава... всичко за мен.

— Знам.

— Не исках да свиквам да живея с теб, защото знаех, че когато свикна, и когато си тръгнеш... ще бъда нещастна. Но сега вече е прекалено късно. Бях нещастна цялата седмица. Тези шест дни... никога не съм била толкова тъжна. И самотна. Празна.

— За мен беше същото.

Тя се усмихва, макар че в очите и в гласа ѝ все още има сълзи.

— Но когато съм с теб, когато си до мен, всичко е свършено. Ти ме правиш толкова щастлива. Както никой в живота ми досега.

— Е, това може лесно да се уреди. Трябва само да си до мен. Няма да е никак трудно, защото аз съм... безнадеждно влюбен в теб.

— Ти си изключителен мъж, Матю. Ти си забавен и сърдечен. И винаги се съобразяваш и си дяволски секси. Ти си най-хубавото нещо, което се е случвало в живота ми. Обичам те.

Въпреки че челюстта ми ще се откърти всяка минута, успявам да се усмихна. Не е възможно да не се усмихна.

Ръката ми се мушка зад врата ѝ и я навеждам към мен. Устните ми минават като четка по нейните. Съвсем лекичко. И после дълбоко. Придърпвам я в ръцете си.

Езиците ни се докосват бавно, без усилие, с обещание за още и още. Ди въздъхва и опира чело в моето.

— Не си представях, че ще ти кажа, че те обичам точно тук и при такава ситуация.

— И аз. Но... така ще го запомним, нали? Всичко е само в наша полза.

— Няма нищо по-сигурно от това.

После скача на крака и ми подава ръка:

— Защо сме все още тук? — пита.

Не мога да стана без помощта ѝ, но когато най-накрая успявам, се сещам за причината да се окажем в това положение.

— Ди, за Дрю и Кейт.

Тя слага ръка на устните ми.

— Не. Никога няма да говорим за това. Никога. Ти не си като онова копеле приятеля ти. Знам това със сигурност. И не искам да застава между нас.

И знаеш ли какво? Тя е права. Тук не става дума за Дрю, или Кейт, или за Розалин, или за някой от идиотите, с които Ди е имала връзки в миналото си. Тези хора не могат да ни повлияят. Не могат да ни засегнат.

Защото това е за мен и нея.

Слизаме от ринга.

— С такси ли дойде? — питам.

— Да, защо?

— Аз съм с мотора — усмихвам се, а тя е толкова щастлива.

— Липсваше ми да усещам силата между краката си.

Мятам ръка през рамото и:

— О, ще почувстваш силата, но след като се приберем у дома.

Делорес ме прегръща през кръста, за да ми помогне да вървя.

— Нагло. Но все пак... се надявах да го кажеш.

В мига, в който вратата на апартамента се затваря, вече късаме дрехите си, целуваме се, ръцете ни искат да наваксат за шестте дена желание един за друг. Моите дрехи са по-лесни за сваляне от нейните, така че докато минем през вратата на спалнята, аз съм вече напълно гол.

Надървен, разгорещен и пулсиращ. Потребността ми да съм в нея е по-голяма от нуждата ми за кислород.

Тениската на Ди? Няма я.

Сутиенът? На билярдната маса.

Докосвам я и се давя в сензационното усещане — голите и гърди до моите, кадифено меката и кожа. Пръстите ми се захващат с копчето на джинсите и, но... тя ме спира. Ръката и е върху моята и прави крачка назад. Гърдите и се повдигат бързо, диша накъсано.

— Матю... трябва да ти кажа нещо. Направих нещо. Снощи.

Мамка му. Е сега вече ме измуши яко!

Снощи беше събота. Първата ми мисъл: Делорес е чукала друг. И веднага усещам как тялото ми се свива от кошмарна болка, истинска агония. И бяс.

Знам, че не бива да се ядосвам, защото на практика не бяхме заедно, бяхме разделени.

Заеби тези приказки. Сега вече ще ми причернее.

Ще ѝ простя. Ще ми мине... все някога. След като натроша нещо на милион парчета и избия стените като горила на крек.

Сядам.

— Какво си направила, Ди? Каквото ѝ да е... мамка му, просто ми кажи.

И тогава тя прави нещо много странно. Усмива се. И разкопчава джинсите си. Плъзга ги по краката и говори.

— Цяла седмица мислих за това, което каза... как само ти се стараеш и полагаш усилия. Как само ти искаш да рискуваш и да дадеш шанс на връзката ни.

— Бях ядосан, когато го казах, Делорес.

— Но беше прав. И аз исках да направя нещо, за да ти покажа, да ти докажа, че вярвам. В теб и в нас. Завинаги.

Тя сваля бикините си и аз веднага изпадам в транс при вида на гладката кожа между краката ѝ. Докато... забелязвам марля точно под кокала на таза ѝ. Тя я маха леко и виждам синя татуировка.

Татуировка с моето име.

Matthew.

Нямам думи. Мога само да гледам, но не мога да говоря. После падам на колене и целувам все още разранената зачервена кожа около името ми.

— Мамка му, харесва ми. Обичам те. — Прокарвам нежно пръст по буквите. — Сега вече си с мен завинаги. Няма къде да бягаш.

Тя вдига главата ми нагоре, прокарва ръце през косата ми:

— Не искам да бягам.

Ставам, въртя я като малко момиченце и я мятам на леглото.
После скачам след нея.

ГЛАВА 20

По-късно, когато слънцето е залязло и чаршафите на леглото ми са фантастично намачкани и скупчени в единия край, след много нашепнати трескави: „Обичам те“, „Липсваше ми“ и „Никога не ме напускай пак!“, след много стонове и викове, успявам да събера сили да стана.

Не е лесно. Ди е гола в леглото ми, устните ѝ са подпухнали след изтощителна употреба. Косата ѝ е рошава. Стоя с боксерки в ръка и просто я гледам.

— Господи, красива си.

И когато се усмихва, знам, че ми вярва. Протяга ръка и казва:

— Тогава не отивай, остани при мен в леглото.

— Това е всичко, което искам, да се върна при нея в леглото. Но не мога. Няма да се бавя. Само ще видя дали Дрю е жив. Това е мъжки устав и не може да се нарушава. Какъв приятел съм, ако не отида да проверя дали не се е обесил в дрешника си?

— Тогава би бил човек, който иска да направи едно добро на света — като го отърве от едно зло.

После забелязва фотоапарата на нощното ми шкафче. Върти го в ръката си и захапва устни.

— Мисля, че ще запълня времето, като си правя забранени за малолетни селфита. С твоя апарат. Когато се върнеш, можем да ги промием заедно.

Позволявам си да се порадвам на видението, което изниква в съзнанието ми — същото, което се надявам да видя после на снимките.

И ѝ подавам още две филмови ленти. В случай че не ѝ стигнат.

Целувам я бавно за довиждане и принуждавам краката си да тръгнат към вратата. Точно преди да изляза, тя вика от спалнята:

— Матю?

Спирам и обръщам глава.

— Обичам те.

И както след всеки път, когато казваше тези думи днес, така и сега, на лицето ми се появява глуповата усмивка. Връщам се до леглото и пак я целувам.

— Никога няма да се отегча да чувам тези думи от теб. Само казвам.

Тя се усмихва доволно.

— Не се бави.

И се улавям, че бягам към мотора. Само за да стигна до Дрю побързо и да се върна при нея.

Пред апартамента на Дрю не се случва нищо ново. Блъскам по вратата, тишина. След малко — Бам. Питам дали все още диша — Бам.

Въздъхвам и слагам ръка на дръжката.

Време е за крути мерки. Даже отдавна беше време, ако трябва да съм честен.

— Копеле, вземи се стегни. Бъди мъж. Каквото и да е станало между теб и Кейт, както и да си прецакал нещата, нищо няма да се оправи само. Просто стани, излез и се изправи лице в лице с нея. Време е.

Никакъв отговор.

Опитвам пак.

— Познавам те от години, от рождение, но никога не ми е минавало през ума, че си такава страхлива пичка. Невъобразим женчо, страхливец. Нали осъзнаваш, че тотално разваляш имиджа си в моите очи?

Нищо.

— Хайде, Дрю, отвори вратата. Когато се случиха онези неща с мен и Розалин, ти беше до мен. Помниш ли? Позволи ми... да... да ти помогна сега.

Блъскам по вратата така, както бих му блъскал физиономията.

— Добре, както кажеш. Утре идвам пак. Става ли?

Бам.

Вратата вибрира от удара на топката и знам, че ме е чул.

Поклащам глава и тръгвам към асансьора, защото, когато се върна утре, няма да бъда сам. Наистина не искам да го правя, но минава вече седмица. И той не ми дава друг избор.

Време е за ядреното оръжие.

Излизам от фоайето на сградата, изваждам телефона си и набирам.

Тя вдига след второто позвъняване.

— Здравсти, Александра.

Александра надушва всичко. От километри. Като всяка майка. Ето защо казва, че звуча по-добре от онази нощ и пита дали с Делорес сме се сдобрили.

— Всъщност да. С Ди всичко е наред. Страхотно е. И така и ще си остане. Но не се обаждам по този повод.

Тя мълчи и чака да ѝ обясня.

— Може ли да се видим утре след работа пред апартамента на Дрю?

Тя казва, че Дрю е болен. Вероятно това е чула от баща си.

— Той има нужда от... това, което правиш най-добре, Лекс. Не мисля, че се е залостил заради грип.

А останалото, както казват хората, е вече история.

Сега вече разполагаш с пълната история. Онова, което не си видял или разбрал преди, отговорите на някои въпроси, които може да не са ти давали покой.

Ако става дума за съвет, малко съм поизчерпан в момента — няма кой знае какво повече да се казва. Но като за финал:

Животът е кратък. Диво и безразсъдно препускане. Не се опитвай да удряш спирачката, не анализирай прекалено много, не се опитвай да го контролираш. Ако извадиш късмет, както се случи с мен, ще намериш идеалната си половинка, човек, който ще седи до теб и ще държи ръката ти на всеки завой, на всяко подскачане нагоре и падане надолу.

А завоите, отскачанията и паданията правят живота забавен.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно...

Лас Вегас, Невада, Сватбената зала на Елвис. Всъщност се нарича Сватбената зала, но понеже винаги има един, който много прилича на Елвис, за повечето хора е известна като Сватбената зала на Елвис. Чакаме в съседната стаичка и сме заобиколени от фотографи, които от години снимат сватбите на всякакви знаменитости.

Минаха шест месеца от първата ни целувка в дискотеката. Може би си мислиш, че е прекалено рано? Може би си мислиш, че сме луди. Но за мен и Ди?

Лудостта е всъщност нещо доста нормално. Сега да ти кажа как се прави предложение за брак.

— Господин Фишър, моля легнете — крещи сестрата, но не й обръщам внимание.

Баси нещастieto.

Вместо вечеря в любимия ресторант на Ди, някак си се оказах по болнична пижама, на носилка в спешното. Единственото, което можеше тотално да съсипе всичко, би било, ако някоя крадлива медицинска сестра или някой бездомник бе гепил пръстена.

Сам направих дизайна. Пръстенът е изумителен. Диамант два карата, обграден със смарагди, рубини и сапфири. Цветен, уникален, като Ди. Сега остава само да й го дам.

Вадя панталоните си от найлоновата торбичка до леглото ми и намирам кутийката с пръстена в джоба си. Преди сестрата да успее да ме спре, вече спринтирам към чакалнята, където оставиха Делорес да чака. Вижда ме и скача на крака.

Стигам до нея и падам на едно коляно.

— Искam да принадлежиш на мен. И искам и аз да принадлежа на теб. Искam аз да съм повода за усмивката на лицето ти. Искam да прекарам остатъка от живота си, за да слушам лудите ти теории и да те уча каква е разликата между добър и лош филм. Искam, когато съм на осемдесет, да държа ръката ти, докато караме кънки. И обещавам да те

обичам всеки миг от сега до тогава. Ще се омъжиш ли за мен, Делорес?

Да, това беше моето романтично предложение.

Ди не искаше да чакаме много след годежа, което за мен беше още по-добре. Как така защо? Защото започнахме лудо и досега не ни е минало, а става все по-добре. Така че, ето ни във Вегас — аз, Делорес, Дрю и Кейт за една бърза сватба и после едно бясно парти. Да скрием задниците на пуританите.

Поглеждам в огледалото и оправям вратовръзката си, но нещо не се получава.

— Сигурен ли си? — пита Дрю зад мен. Облечен в смокинг, ушит от неговия шивач. Как иначе?

— Никога не съм бил по-сигурен.

Отказвам се от вратовръзката.

— О, майната и.

— Наистина ли си сигурен? Не е късно да се откажеш — казва Дрю.

— Прекалено е късно — усмихвам се.

Погледът му пада върху изкривената вратовръзка, пристъпва към мен и започва да я оправя — както баща и син преди абитуриентския бал. Когато я оправя по своите крайно високи стандарти, Дрю слага ръце на раменете ми, поглежда ме в очите и пита:

— Сигурен ли си? Наистина ли си сигурен?

Кейт се обажда сърдито зад гърба му.

— Дрю?

— Да, бебо?

— Сигурен е. Ако го попиташ още веднъж, никак няма да съм щастлива. А на теб не ти харесва, когато не съм щастлива.

Мисля, че скоро са гледали „Невероятният Хълк“.

Дрю кима, но в мига, в който Кейт обръща гръб, той пита само с устни: Сигурен ли си? Наистина ли?

Смея се. Защото съм сигурен.

И защото никога не бях и сънувал, че ще дойде ден, в който да видя как една жена може да го накара да млъкне и да го уплаши само с половин изречение.

Нима не е същото с всички ни?

Оправям ръкавелите си точно когато Ди влиза и тръгва до мен. Очите ѝ греят с топло нежно щастие. Облечена е в бяла рокля, само дантела, много къса. И е качена на много високи обувки. Бебешко синьо. Ягодовочервената ѝ коса е прибрана встрани и дългият до раменете воал е като ореол около лицето ѝ. Закрепен е с малка диамантена тиара.

— За какво мислиш? — пита ме тя.

Увивам ръка около кръста ѝ и я придърпвам към себе си.

— Мислех си за първия път, когато ти се обадох по телефона. Не исках да си го призная, но тогава бях малко притеснен. А сега не съм.

Целувам я нежно по челото.

— И аз вече не съм притеснена.

Точно тогава двойните врати се отварят и Елвис влиза в стаята.

— Готови ли сме да започнем купона, деца мои?

Дрю заема мястото си до олтара и вратите пак се затварят. Пускат инструментална музика, предимно китара и вратата пак се отваря. Кейт влиза и застава под арката. С крайчето на окото си виждам огромната усмивка на Дрю, който следи всяко нейно движение. Намига ѝ, а тя му отговаря с блестящата си усмивка.

И тогава вратата се отваря за последен път. Ди влиза под ръка с Елвис. Докато я ескортира по алеята, той пее „Не мога да спра да се влюбвам в теб“.

С Делорес заставаме един до друг хванати за ръце.

— Матю Фишър, вземаш ли Делорес Уорън за своя законна съпруга?

— Да.

— Обещавах ли да не я оставяш Самотна ли си тази нощ и да не я третираш като Бясно куче — тук припява.

— Да.

— Обещавах ли да си нейният Голям Теди и да я обичаш нежно и истински, докато смъртта ви раздели?

Слагам длан под брадичката на Ди:

— Винаги.

Ди се усмихва и очите ѝ се насълзяват, докато плъзгам платинената халка на пръста ѝ. Точно до годежния пръстен.

Тогава Елвис се обръща към нея:

— Делорес Съншайн Уорън, вземаш ли Матю Фишър за свой законен съпруг?

— Да. — Гласът ѝ е ясен и сигурен.

— Обещаваши ли никога да не стъпваш върху Сините му велурени обувки и никога да не го оставяш Разтърсен?

— Да.

— Ще мислиш ли винаги за него, ще му показваш ли Чудото, което си ти, и ще поддържаш ли огъня на тази Изгаряща любов между вас, докато смъртта ви раздели?

— Да.

И след това слага халката на пръста ми. Елвис започва да говори с плътен авторитетен глас:

— По силата, дадена ми от щата Невада, ви обявявам за съпруг и съпруга. — Потупва ме по рамото. — Сега вече може да я целунеш.

Няма защо да ми се напомня. Притискам устни до нейните, тялото ѝ е плътно опряно в моето. Изливам в тази целувка всяка капчица любов, вълнение и благодарност към нея. Не знам дали е удачно да се пускат езици на сватбена церемония, но невежеството ми по въпроса не ме спира.

Преди да успея да я вдигна, тя вече е скочила в ръцете ми и я понасям като в люлка. Кейт пляска възторжено и щастливо, а Дрю свири с два пръста в устата. После правим хиляди снимки, благодарим на Елвис и излизаме. Четиримата прекарваме нощта заедно. Смеем се и танцуваме, докато краката ни отказват да се движат.

Велики времена, най-красивите моменти.

А най-великото и красивото е, че това е само началото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.